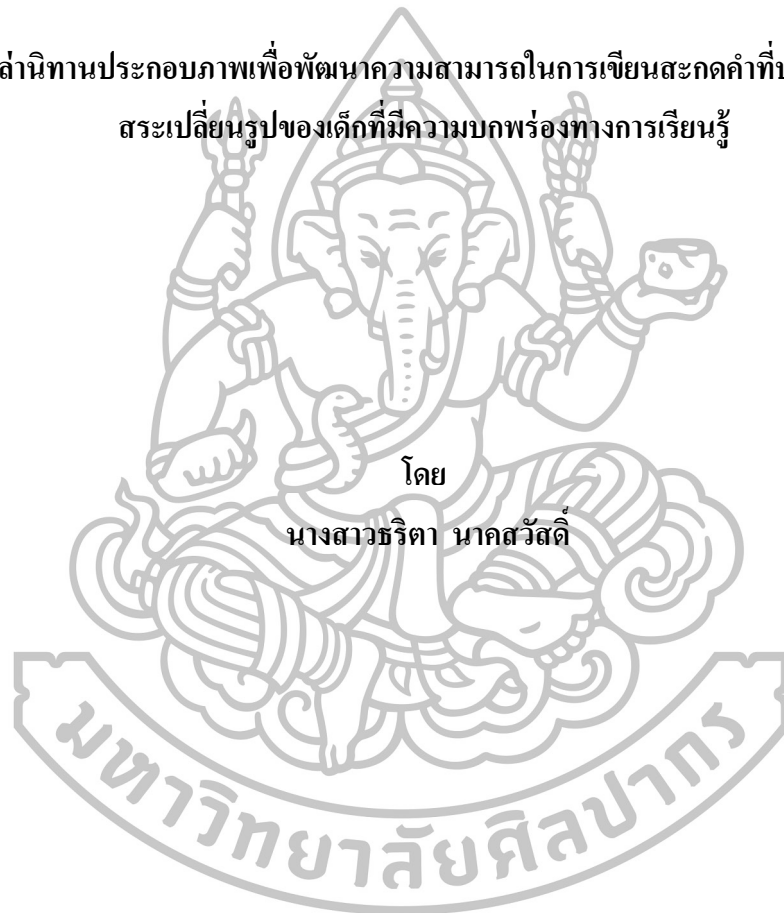

การเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วย
สระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**STORY TELLING ACTIVITIES TO DEVELOP THAI WRITING SKILL OF VOWELS
CHANGING FORM FOR CHILDREN WITH LEARNING DISABILITY**

**By
Tarita Narksawat**

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

Master of Education Program in Special Education Psychology

Department of Psychology and Guidance

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2015

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

การเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “การเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้” เสนอโดย นางสาวธริตา นาคสวัสดิ์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ชารัทสนวงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. รองศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข
2. อาจารย์ ดร.กมล โพธิ์เย็น

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร.นงนุช โรจนเลิศ)

...../...../.....

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกยูร วงศ์ก้อม)

...../...../.....

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.กมล โพธิ์เย็น)

...../...../.....

55261305 : สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

คำสำคัญ : การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้/การเล่านิทานประกอบภาพ

ชริตา นาคสวัสดิ์ : การเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : รศ.ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข และ อ.ดร.กมล โพธิ์เย็น. 114 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนทดลองและหลังทดลอง ด้วยการเล่านิทานประกอบภาพ ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้และประสบปัญหาด้านความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปจำนวน 2 คน อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนวัดเสาชิงจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ได้รับการคัดกรองจากแบบคัดกรองของกระทรวงศึกษาธิการ ดำเนินการทดลองแบบทดลองกลุ่มเล็ก ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 9 สัปดาห์ในทุกวันเสาร์ ครั้งละ 1 ชั่วโมง การทดลองประกอบด้วย 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลองและระยะหลังการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1)ชุดนิทานประกอบภาพสระเปลี่ยนรูป 3 เล่ม (สระอะ สระเอะและสระเออ) 2)แผนการจัดการเรียนรู้ ในการวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการทดลอง โดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพสูงกว่าก่อนการทดลอง

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ปีการศึกษา 2558

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1. 2.

55261305 : MAJOR : SPECIAL EDUCATION PSYCHOLOGY

KEY WORDS : A DEVELOP THAI WRITING SKILL OF VOWELS CHANGING FROM
FOR CHILDREN WITH LEARNING DISABILITY/STORY TELLING
ACTIVITIES.

TARITA NARKSAWAT : STORY TELLING ACTIVITY TO DEVELOP THAI
WRITING SKILL OF VOWELS CHANGING FORM FOR CHILDREN WITH LEARNING
DISABILITY. THESIS ADVISORS : ASSOC. PROF. NUANCHAVEE PRASERTSUK, Ph.D. AND
KAMOL PHOYEN Ed. D. 114 pp.

The purpose of the research was to compare Thai writing skills of vowels when changing form focusing on children with learning disability. Evaluation was conducted before and after the experiments through writing base on vowels changing form via Story Telling activities. The subjects were two children with learning disability and have the writing ability problems. They were in prathomsuksa 3 of the second semester in academic in year 2015, Wat Sao Thong School in the Supanburi province. The method of study was Small-n (Studies examine a small number of cases in dept), experimental research was conducted for 9 weeks on each Saturday, 1 hour per day, 9 sessions in total. The experimental procedures were divided into 3 phases: pre-experiment, during experiment and post-experiment. Instruments used to collect data were: 1) Three of the story books focusing on vowels changing form 2) Lesson plans. The data was then analyzed in referring to percentage of accuracy.

The results found that the children with learning disability, after the experiment with Story Telling, were higher than before.

Department of Psychology and Guidance

Graduate School, Silpakorn University

Student's signature

Academic Year 2015

Thesis Advisors' signature 1. 2.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาจากอาจารย์ ขอบพระคุณ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ดร. นวลฉวี ประเสริฐสุข และอาจารย์ ดร. กมล โพธิ์เย็น อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมที่มีพระคุณยิ่ง เป็นผู้ที่ไม่เมตตาเสียสละเวลาที่มีค่าในการให้คำปรึกษาในทุกเรื่อง คอยตรวจแก้ไขความเรียบร้อย ช่วยชี้แนะความคิดตลอดจนประสบการณ์อันมีค่าเพื่อนำมาใช้เป็น แนวคิดในการทำวิทยานิพนธ์และเป็นผู้คอยให้กำลังใจเสมอมา ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. นงนุช โรจนเลิศ ประธานกรรมการสอบและ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เกยูร วงศ์ก้อม ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ให้ข้อคิดตลอดจนคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณคณาจารย์ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนวทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ทุกท่านคอยติดต่อประสานงานให้ความสะดวกตลอดมา

ขอขอบพระคุณ ดร. ถ้ำพอง กลมกุล อาจารย์ปรึกษา ปัญญาจันทร์ และคุณครูเพียงใจ ทองพวงที่เมตตาให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบเครื่องมือและช่วยแนะนำเพิ่มเติมเพื่อให้ เครื่องมือที่ใช้เกิดประสิทธิ ภาพมากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คุณครูหทัยทิพย์ หนูมงกุฎ และคุณครูพูนศรี กองหอม โรงเรียนวัดเสาชาง อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรีที่ได้ให้โอกาสและสนับสนุนการศึกษาครั้งนี้ และขอขอบใจเพื่อนๆ นักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษทุกท่านที่เป็นกำลังใจ ให้กันและกันในการเรียนและทำวิทยานิพนธ์โดยเสมอมา

ขอขอบพระคุณคุณครูกนก ชูศักดิ์ และเพื่อนร่วมงานในแผนกภาษาไทยของโรงเรียน นานาชาติ โครัสเบอรี่ที่คอยให้คำแนะนำและสนับสนุนการเรียนในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณครอบครัวที่เป็นแรงบันดาลใจคอยผลักดันในวันที่ เหนื่อยล้า คอยสนับสนุนอยู่ข้างๆด้วยรอยยิ้ม ขอขอบคุณ Gary Sherriff ที่เป็นแรงกายและแรงใจ ช่วยทำหนังสือนิทานให้สำเร็จอย่างที่ตั้งใจไว้ จนการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ผ่านพ้นไปด้วยดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
คำถามในการวิจัย.....	4
สมมติฐานในการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	8
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	8
สาเหตุของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	9
ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	11
การจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน.....	20
ความหมายและความสำคัญของนิทานและการเล่านิทาน.....	20
ประเภทของนิทาน.....	22
เทคนิคการเล่านิทาน.....	23
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ.....	26
ความหมายของการเขียนสะกดคำ.....	26
ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ.....	26
หลักการสอนการเขียนสะกดคำ.....	27

บทที่	หน้า
การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทย.....	30
สาเหตุและปัญหาในการเขียนสะกดคำ.....	31
วิธีการสอนเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	34
งานวิจัยในประเทศ.....	34
งานวิจัยต่างประเทศ.....	35
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	36
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	37
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	38
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	39
แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง.....	42
สถิติและวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	55
สรุปผลการวิจัย.....	56
อภิปรายผล.....	56
ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย.....	59
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	60
ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งต่อไป.....	60
รายการอ้างอิง.....	61
ภาคผนวก.....	66
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ ตารางความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ.....	67
ภาคผนวก ข แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป.....	79
ภาคผนวก ค ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	91
ประวัติผู้วิจัย.....	114

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	แบบแผนการทดลอง42
2	ระยะเวลาการทดลอง.....43
3	เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมสระ เปลี่ยนรูปในแต่ละสระของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 1 และ 2 ก่อนและหลังการทดลอง.....46
4	เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมสระ เปลี่ยนรูปในแต่ละสระได้แก่สระอะ สระเอะ และสระเออ ของเด็กที่มีความบก พร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการทดลองของตัวอย่างที่ 1.....48
5	เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมสระ เปลี่ยนรูปในแต่ละสระได้แก่สระอะ สระเอะ และสระเออ ของเด็กที่มีความบก พร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการทดลองของตัวอย่างที่ 2.....49
6	คะแนนและร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการสอน โดยการเขียนสะกดคำที่ ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 151
7	คะแนนและร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการสอน โดยการเขียนสะกดคำที่ ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 253
8	แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านที่ตรวจสอบค่าดัชนีความ เที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการ เขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป71
9	แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านที่ตรวจสอบค่าดัชนีความ เที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของการเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถ ในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป74

- 10 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจสอบค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำนวน 30 คำ.....77

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารเพราะจำเป็นต้องใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียน เพื่อจะได้สามารถใช้ภาษาให้ถูกต้องในการติดต่อสื่อสาร กรมวิชาการ (2545:1) แต่ปัญหาสำคัญของการเรียนภาษาไทยนั้นคือ เด็กนักเรียนบางคนยังอ่านไม่ได้ เขียนไม่ถูกต้อง โดยที่ปัญหามักจะเกิดมาจากความไม่เข้าใจในโครงสร้างของคำหรือหลักไวยากรณ์ทางภาษา ซึ่งจะมีกฎเกณฑ์อย่างชัดเจน ในการเรียนการสอนภาษาไทยนั้นนักเรียนต้องเรียนรู้และได้รับการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะการเขียนซึ่งนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญมาก เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนภาษาไทยของผู้เรียนเกิดประสิทธิผลได้เป็นอย่างดีด้วยทักษะการเขียนสะกดคำจะเป็นการสะท้อนถึงความสามารถด้านการอ่านและความเข้าใจในด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาอย่างชัดเจนว่า แต่ละคำในภาษาไทยนั้นมีโครงสร้างทางภาษาเป็นอย่างไร

ดังนั้นการที่ผู้เรียนจะเขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้องแม่นยำตามหลักเกณฑ์ทางภาษา จำเป็นจะต้องอ่านสะกดคำนั้นๆ ได้อย่างถูกต้องแม่นยำก่อน ดังที่สุนทรีย์ ทองจิตต์ (2544: 140) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนในระดับพื้นฐานจะเน้นด้านการอ่านและการเขียนได้ถูกต้อง เพื่อความแม่นยำในหลักเกณฑ์ทางภาษา อัน ได้แก่ การสะกดคำ การผันเสียงวรรณยุกต์ คำควบกล้ำ อักษรนำเป็นต้น พบว่าในปัจจุบันมีนักเรียนหลายๆคนไม่สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง เรียกได้ว่ามีความบกพร่องทางการเขียนสะกดคำสอดคล้องกับที่ ถัดยา ก่อสุวรรณ (2553: 41) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเขียนนั้น คือเด็กที่ไม่สามารถมองเห็นว่าจะต้องเขียนเป็นตัวอะไร ไม่สามารถเขียนได้ถูกต้อง ซึ่งจะสังเกตเห็นได้ง่ายและชัดเจนว่าลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียนนั้นเด็กจะมีความยากลำบากในการจำพยัญชนะและสระ เขียนพยัญชนะ สระ และตัวสะกดไม่ถูกต้องกลับด้าน สลับตัวและสลับตำแหน่งกัน จึงเป็นปัญหาสำคัญสำหรับการเขียนสะกดคำในภาษาไทย

ยิ่งถ้าเป็นการเขียนสะกดคำในภาษาไทยที่มีลักษณะพิเศษ คือ ไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์หรือโครงสร้างทางภาษาที่ชัดเจนให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมดังเช่นคำต่างๆ ไปแล้ว ได้แก่ คำที่ประสมด้วยสระคงรูป เช่น กา มิ ดู เจอ ไป ซึ่งจะมีรูปสระประสมพยัญชนะอย่างชัดเจนตาม

โครงสร้างทางภาษาเบื้องต้นและผู้เรียนก็มักจะอ่านและเขียนสะกดคำได้อย่างง่ายและมีความถูกต้องแม่นยำค่อนข้างสูง พบว่าคำที่มีโครงสร้างทางภาษาเหล่านี้เด็กจะสามารถทำความเข้าใจได้อย่างง่าย ในขณะที่ถ้าเป็นคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป คือคำที่มีโครงสร้างทางภาษาที่ประกอบด้วยรูปพยัญชนะต้น สระอะ สระเอะ และสระเออ แล้วตามด้วยตัวสะกด ซึ่งตามโครงสร้างทางไวยากรณ์แล้วจะต้องมีการเปลี่ยนรูปสระเหล่านี้เป็นรูปสระอื่น นั่นคือ คำที่ประสมด้วยสระอะ เมื่อมีตัวสะกดจะต้องเปลี่ยนเป็นรูปเป็น ไม้หันอากาศ หรือ ไม้ไผ่ ๖ เช่น คำว่า รัก จะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์จาก ร + ะ + ก เปลี่ยนรูปเป็น รัก คำที่ประสมด้วยสระเอะ เมื่อมีตัวสะกดจะต้องเปลี่ยนเป็นรูปเป็น ไม้ไผ่คู่ ๖ เช่น คำว่า เห็น จะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์จาก ห + ะ + น เปลี่ยนรูปเป็น เห็น คำที่ประสมด้วยสระเออ เมื่อมีตัวสะกดจะต้องเปลี่ยนเป็นรูปเป็น พินทุอิ ๖ เช่น ค + ะ + น คำว่า เดิน จะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์จาก เปลี่ยนรูปเป็น เดิน เป็นต้น

การที่เด็กอ่านไม่ออกและเขียนสะกดคำไม่ได้ถือเป็นอุปสรรคสำคัญยิ่งในการทำให้เด็กได้มีการพัฒนาตนเองในการศึกษาระดับพื้นฐานซึ่งสะท้อนถึงปัญหาในการเรียนวิชาอื่นๆตามไปด้วย เนื่องจากเด็กเหล่านี้ไม่สามารถจัดการกับข้อมูลที่รับเข้าไปได้อย่างถูกต้อง ทำให้เด็กเกิดความสับสน ไม่เข้าใจเสียงหรือสัญลักษณ์ของพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ การถ่ายทอดออกมาไม่ว่าจะเป็นด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำที่เกิดขึ้นจึงเป็นปัญหาในการเรียนรู้ที่ส่งผลให้เด็กอ่านตะกุกตะกัก อ่านไม่ออก หรือเดาคำแทน และเมื่อไม่สามารถอ่านสะกดคำได้ ซึ่งจะส่งผลต่อเนื่องตามมากับการเขียนสะกดคำ จึงทำให้เกิดการเขียนสะกดคำคำผิดบ่อยๆ ปัญหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียนสะกดคำจะเกิดมากขึ้น เมื่อสระถูกเปลี่ยนรูปไปจากเดิมในลักษณะของคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น พบว่า เด็กจะเกิดความสับสนและไม่เข้าใจ จนทำให้เกิดการเขียนผิดพลาดอยู่เสมอ เช่น เขียนสะกดคำว่ารัก เป็น รกะ หรือ ระก เขียนสะกดคำว่า เห็น เป็น เหะน หรือ เนะ และเขียนสะกดคำว่าเดิน เป็น เดอน เป็นต้น และเมื่อเกิดความผิดพลาดบ่อยครั้ง เด็กก็จะรู้สึกถึงความยากลำบากในการเขียน ส่งผลให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนมากยิ่งขึ้นดังนั้นความบกพร่องนี้จึงจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือ ฉะนั้นครูผู้สอนควรส่งเสริมและแก้ไขปัญหาการอ่านและเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ให้ถูกต้องจากปัญหาเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป เพื่อแก้ไขความไม่เข้าใจของโครงสร้างคำเมื่อมีการเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียนสะกดคำ

จากการประสบการณ์ของผู้วิจัย ที่ได้สอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา และจากการได้สอบถามกับครูที่สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนต่างๆ พบว่าเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปจะมีความยากลำบากในการเขียนสะกด

คำเหล่านี้เพราะความไม่เข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์ของคำเหล่านี้ว่าเป็นอย่างไรดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เลือกการเล่านิทานประกอบภาพมาใช้เป็นแนวทางในแก้ปัญหาทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปในการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากการเล่านิทานประกอบภาพจะช่วยให้เด็กนักเรียนสามารถพัฒนากระบวนการคิดตลอดจนการเชื่อมโยงของโครงสร้างของคำโดยการสร้างจินตนาการผ่านเรื่องราวของตัวละครที่เป็นตัวดำเนินเรื่องราวเพื่ออธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกล่าวคือ เมื่อสระอะ สระเอะ และสระเออที่มีตัวสะกดมีการเปลี่ยนรูปเกิดขึ้น โดยในโครงสร้างทางไวยากรณ์โดยทั่วไปจากโครงสร้างพื้นฐาน คือการประสมคำระหว่างพยัญชนะต้นกับเสียงสระ แต่เมื่อคำเหล่านี้มีตัวสะกดเข้ามาประสมในคำจะเกิดการเปลี่ยนรูปได้อย่างไรตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งนิทานประกอบภาพจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นการเปลี่ยนแปลงได้อย่างชัดเจนจากการอธิบายของเนื้อเรื่องจากนิทาน เนื่องจากผู้วิจัยมุ่งเน้นถึงการรับรู้ซึ่งมีส่วนช่วยในด้านการจดจำ การได้มองเห็นภาพ และอักขระต่าง ๆ โดยใช้สายตาและการได้ยินสิ่งที่ครูเล่าเพื่อให้ผู้เรียนสร้างจินตนาการ และความคิดตามไปพร้อมๆ กันเพื่อเพิ่มความเข้าใจ และเพื่อให้นิทานประกอบภาพเป็นเครื่องมือสำคัญในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ทำให้เกิดการจดจำได้ง่ายขึ้นและเพิ่มความชัดเจนในการมองเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของสระเปลี่ยนรูปได้ง่ายและเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับที่ผดุง อารยะวิญญู (2542: 128) ได้เสนอว่า การสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ควรเน้นการสอนด้านการรับรู้ และการรับรู้ที่ใ้มากที่สุดสำหรับการเรียนรู้ คือ การมองเห็น การฟัง และการสัมผัส

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างที่ศึกษาเป็นเด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนวัดเสาธง จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 2 คน ซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการคัดกรองจากแบบคัดกรองของกระทรวงศึกษาธิการโดยครูการศึกษาพิเศษเรียบร้อยแล้ว ปัญหาของเด็กทั้งสองคนที่พบคือ จะมีความสับสนในโครงสร้างการเขียนสะกดคำเมื่อมีตัวสะกดเมื่อมีการเปลี่ยนรูปของสระอะ สระเอะ และสระเออ กล่าวคือ เด็กสามารถอ่านสะกดแจกลูกคำได้อย่างถูกต้อง แต่จะเขียนสะกดคำผิดพลาดทั้งหมด ดังนั้นหากส่งเสริมทักษะความเข้าใจในการเขียนสะกดคำอย่างถูกต้อง ย่อมทำให้นักเรียนเข้าใจและสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ส่งผลให้เด็กเกิดความมั่นใจในการเขียนสะกดคำ และยังเป็นการสร้างแรงจูงใจไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทย ทั้งนี้อาจเป็นส่วนช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กนักเรียนสูงขึ้น ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในวิชาอื่นๆ ด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพ

คำถามในการวิจัย

หลังการทดลองโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปสูงกว่าก่อนทดลองหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

หลังการทดลองโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปสูงกว่าก่อนทดลอง

ขอบเขตการวิจัย

1. ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป คือไม่สามารถเขียนสะกดคำที่เกิดการเปลี่ยนรูปได้เมื่อมีตัวสะกด ได้แก่ 3 สระ คือ สระอะ สระเอะ และสระเออ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนวัดเสาชิง เขตบางปลาหมอ จังหวัดสุพรรณบุรี ที่มีปัญหาทางการเขียนสะกดคำ จำนวน 2 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มีกระบวนการเลือกตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1.1 ใช้แบบคัดกรองบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้(ประถมศึกษา) พ.ศ. 2556 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยครูการศึกษาพิเศษผู้ที่ได้รับการอบรมวิธีการใช้แบบคัดกรองคนพิการทางการศึกษาซึ่งผลประเมินคือ เด็กนักเรียนทั้งสองคนอยู่ในกลุ่มที่มีแนวโน้มที่จะเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นกลุ่มที่ต้องการการจัดบริการช่วยทางการศึกษา

1.2 สัมภาษณ์ครูผู้สอน ผู้ปกครองและเด็กนักเรียน และทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคล(ด้านการเขียน) พบว่าเด็กนักเรียนทั้ง 2 คน มีความบกพร่องทางการเขียนสะกดคำ

1.3 เด็กนักเรียนและผู้ปกครองทั้ง 2 ราย ให้ความยินยอมในการดำเนินการทดลองในครั้งนี้ด้วยดี

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การเล่นนิทานประกอบภาพ

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป

3. ระยะการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ใช้เวลาทดลอง 9 สัปดาห์ ของ ทุกวันเสาร์ เริ่มตั้งแต่วันที่ 9 มกราคม ถึง วันที่ 5 มีนาคม 2559 เวลา 9.00-10.00 น. ครั้งละ 1 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องด้านการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปที่ไม่สามารถเขียนสะกดคำที่เกิดการเปลี่ยนรูปได้เมื่อมีตัวสะกดได้แก่ สระอะ สระเอะ และสระเออ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนวัดเสาธง อำเภอบางปลาหม่า จังหวัดสุพรรณบุรี โดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอน เด็ก และผู้ปกครอง และมีการทดสอบเป็นรายบุคคลด้านการเขียนสะกดคำ และมีการคัดกรองจากแบบคัดกรองของกระทรวงศึกษาธิการ โดยครูการศึกษาพิเศษซึ่งได้รับการประเมินโดยเครื่องมือต่างๆ เหล่านี้ว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป หมายถึง คำที่เขียนโดยมีโครงสร้างคำซึ่งประกอบด้วย พยางค์ต้น ประสมด้วยสระอะ สระเอะ และสระเออ และเมื่อมีตัวสะกดจะเกิดการเปลี่ยนแปลงจากสระรูปเดิมให้เปลี่ยนเป็นอีกรูปหนึ่งเมื่อมีตัวสะกด เช่น ก + อะ + น = กัน (แปลงวิสรรชนีย์ เป็นไม้หันอากาศ) ก + เอะ + ง = เก้ง (แปลงวิสรรชนีย์เป็นไม้ไต่คู้) ค + เออ + น = เคน (แปลงอ เป็นพินทุอิ)

ความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป หมายถึง การที่เด็กสามารถเขียนสะกดคำที่ประสมสระอะ สระเอะ และสระเออที่มีตัวสะกดแล้วเกิดการเปลี่ยนรูปตามโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง โดยวัดจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบชนิดเขียนตามคำบอกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีการคละคำในสระอะ สระเอะ และสระเออ ซึ่งประกอบด้วยคำที่ประสมด้วยสระอะที่มีตัวสะกดจำนวน 10 คำ คำที่ประสมด้วยสระเอะที่มี

ตัวสะกดจำนวน 10 คำ และคำที่ประสมด้วยสระเออที่มีตัวสะกดจำนวน 10 คำ รวมทั้งสิ้นจำนวน 30 คำ

การเล่านิทานประกอบภาพ หมายถึง การเล่าเรื่องราวตามหนังสือนิทานประกอบภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น เพื่ออธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงของสระอะ สระเอะและสระเออที่มีตัวสะกดและจะมีการเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ไม้ไต่คู้ และพินทุอิ ตามลำดับโดยผ่านตัวละครที่ดำเนินเรื่องเพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นลำดับของการเปลี่ยนแปลง ได้อย่างชัดเจนจากการเล่านิทานอย่างมีลำดับขั้นตอน โดยผู้เรียนจะใช้การดู การฟัง การใช้จินตนาการและการคิดไปพร้อมๆ กัน เพื่อสร้างความเข้าใจ และสามารถจดจำการเปลี่ยนแปลงรูปของแต่ละสระที่มีตัวสะกดได้ชัดเจนมากขึ้นซึ่งจะแบ่งเป็นชุดนิทาน 3 ชุดชุดละ 1 สระ จำนวน 15 คำดังนี้

1. ชุดที่ 1 คำที่ประสมด้วยสระอะที่มีตัวสะกด แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ได้แก่ คำว่านั้น ชัด คัด จับ ดั่งตัด ถัง วัต นับ ผักผัด รัก ฟัง มัน หัก
2. ชุดที่ 2 คำที่ประสมด้วยสระเอะที่มีตัวสะกด แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ ได้แก่ คำว่าเห็น เค็ม เจ็บ เด็ก เต็มเผ็ด เป็น เม็ด เย็น เล็กเร็ว เล็บ เห็ด เย็บ เน้น
3. ชุดที่ 3 คำที่ประสมด้วยสระเออที่มีตัวสะกด แล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอิ ได้แก่ คำว่าเกิด เงิน เติม เปิดเงิน เต็ม เงิน เนิน เติบเพิง หิน เบิก เลิก เจริง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้หนังสือนิทานประกอบภาพที่ช่วยเพิ่มความสามารถทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้ดีขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับครู ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ สามารถนำการเล่านิทานประกอบภาพไปประยุกต์ใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียนสะกดคำในหลักภาษาไทยด้านอื่น ๆ ได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.2 สาเหตุของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.3 ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.4 การจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน
 - 2.1 ความหมายและความสำคัญของนิทานและการเล่านิทาน
 - 2.2 ประเภทของนิทาน
 - 2.3 เทคนิคในการเล่านิทาน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ
 - 3.1 ความหมายของการเขียนสะกดคำ
 - 3.2 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ
 - 3.3 หลักการสอนการเขียนสะกดคำ
 - 3.4 การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทย
 - 3.5 สาเหตุและปัญหาในการเขียนสะกดคำ
 - 3.6 วิธีการสอนการเขียนสะกดคำให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Learning Disabilities หรือ LD ไว้ดังนี้

Reynoeds and Birch (1997 อ้างถึงใน ผดุง อารยะวิญญู, 2538 : 115) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับกระบวนการจิตวิทยา ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เด็กที่มีปัญหาด้านการฟัง การคิด การพูด สื่อสารกับผู้อื่น รวมถึงการอ่านสะกดคำ และมีปัญหาคณิตศาสตร์ รวมไปถึงการที่เด็กได้รับบาดเจ็บทางสมอง แต่จะไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาอันเกิดจากความบกพร่องอื่นๆ ได้แก่ บกพร่องทางตาทางการได้ยิน ทางการเคลื่อนไหว ทางสติปัญญา ทางอารมณ์ และความเสียเปรียบทางสภาพแวดล้อม

คารณี อุทัยรัตนกิจ (2538: 31) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ คือเด็กที่มีสติปัญญาในระดับปานกลาง ถึงระดับฉลาดเกินเกณฑ์ปกติ แต่มีความผิดปกติทางกระบวนการทางจิตวิทยาขั้นพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจการใช้ภาษา ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน โดยมีระดับความสามารถต่ำกว่าระดับสติปัญญาอย่างน้อยสองระดับชั้นในวิชาที่เด็กมีปัญหา

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (2548: 1) ได้ให้ความหมายของความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่า หมายถึง ความผิดปกติของกระบวนการจิตวิทยาตั้งแต่หนึ่งอย่างที่เกี่ยวข้องกับความบกพร่องของระบบประสาท บุคคลนั้นมีปัญหาในการเข้าใจในเรื่องของภาษา การพูด การอ่าน การเขียน การคำนวณ ความบกพร่องนี้จะติดตัวไปตลอดชีวิต ซึ่งเป็นเหตุส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่มีอยู่

พัชรินทร์ เสรี (2553: 30) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีระดับสติปัญญาปานกลางถึงฉลาดเกินเกณฑ์ปกติ แต่มีความปกติในกระบวนการทางจิตวิทยา อันเป็นกระบวนการพื้นฐานตั้งแต่หนึ่งด้านขึ้นไป โดยมีความผิดปกติด้านความเข้าใจภาษา การพูด การเขียน โดยมีสาเหตุจากความบกพร่องของระบบประสาทส่วนกลาง ทำให้เกิดความบกพร่องด้านการฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำหรือการคำนวณ รวมถึงความบกพร่องทางการรับรู้ การบาดเจ็บทางสมอง แต่ความบกพร่องดังกล่าวไม่มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางสายตา การได้ยิน การเคลื่อนไหวร่างกาย ความพิการทางด้านร่างกาย แขน ขา ปัญญาอ่อน ความบกพร่องด้านพัฒนาการหลายๆด้าน ตลอดจนความบกพร่องทางอารมณ์ และการขาดโอกาสทาง

สภาพแวดล้อม วัฒนธรรมและด้านเศรษฐกิจ อาทิ การขาดเรียนเนื่องจากการเจ็บป่วย การอาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมไม่ดี หรือการสอนไม่ดี

แกรี่ พิชเชอร์ และโรดา คุมมิ่ง (อ้างถึงใน พัทธินทร์ เสรี, 2553 : 30) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าไม่ใช่เด็กพิการแต่เป็นเด็กที่ต้องการรูปแบบการเรียนรู้ (Learning style) ที่แตกต่างจากเด็กทั่วไป หรือเด็กที่มีความแตกต่างในการเรียนรู้ (Learning difference) ซึ่งเป็นคำอธิบายลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้เหมาะสมกว่า

เนติ พงศ์ศรี (2557: 12) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าหมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องของกระบวนการความคิดซึ่งส่งโดยตรงต่อการเรียนรู้ การเข้าใจ การใช้ภาษา และการคิดคำนวณ ทำให้ความบกพร่องในด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ โดยที่ความบกพร่องดังกล่าว ไม่ได้มีสาเหตุโดยตรงมาจากความบกพร่องทางการได้ยินทางการมองเห็น ทางร่างกาย ทางสติปัญญา ทางอารมณ์ ทางสิ่งแวดล้อมหรือลักษณะความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม

จากการศึกษาข้อมูลจากเอกสารข้างต้นสามารถสรุปถึงความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องของกระบวนการทางจิตวิทยาขั้นพื้นฐาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับความเข้าใจ และมีข้อจำกัดในการรับรู้ในการใช้ภาษา การฟัง การพูด การอ่าน การสะกดคำ การเขียน และการคำนวณทางคณิตศาสตร์ ซึ่งอาจจะเกิดจากการบาดเจ็บทางสมอง ความผิดปกติเล็กน้อยในการทำงานของสมอง ทำให้เด็กไม่สามารถเรียนรู้โดยใช้วิธีเดียวกับเด็กปกติได้ แต่ไม่ครอบคลุมถึงความพิการทางตาหูหรือการเคลื่อนไหวความบกพร่องทางสติปัญญาปัญหาทางอารมณ์หรือเกิดจากความเสียเปรียบทางเศรษฐกิจวัฒนธรรมหรือสิ่งแวดล้อม

1.2 สาเหตุของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

จากการค้นคว้าพบว่าสาเหตุของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ได้มีนักวิจัยและนักวิชาการหลายๆ ท่านหลาย ๆ ท่าน ได้ศึกษาถึงสาเหตุที่มีผลกระทบต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ดังที่ผดุง อารยะวิญญู (2542: 7-8) ได้จำแนกสาเหตุความบกพร่องได้ดังนี้

1. การได้รับบาดเจ็บทางสมอง

บุคลากรทางการแพทย์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ในหลายประเทศมีความเชื่อว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเหล่านี้ไม่สามารถเรียนรู้ได้คือนั้น เนื่องจากการได้รับบาดเจ็บทางสมอง (Brain Damage) อาจจะเป็นการได้รับบาดเจ็บก่อนคลอด ระหว่างคลอดหรือหลังคลอด การบาดเจ็บนี้ทำให้ประสาทส่วนกลางไม่สามารถทำงานได้เต็มที่ อย่างไรก็ตามการได้รับบาดเจ็บ

ไม่รุนแรงนัก (Minimal Brain Dysfunction) สมองและประสาทส่วนกลางยังทำงานได้ดีเป็น ส่วนมาก มีบางส่วนที่บกพร่องไปบ้าง ทำให้เด็กมีปัญหาในการรับรู้ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการรับรู้ ของเด็ก แต่ปัญหานี้ยังไม่เป็นที่ยอมรับทั้งหมด เพราะเด็กบางรายอาจเป็นกรณียกเว้นได้

2. กรรมพันธุ์

งานวิจัยจำนวนมากระบุตรงกันว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้บางอย่างสามารถ ถ่ายทอดทางพันธุกรรมได้ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาเป็นรายกรณีพบว่าเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ บางคนอาจมีพี่น้องที่เกิดจากท้องเดียวกัน มีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นกันหรืออาจมีพ่อแม่ พี่น้อง หรือญาติใกล้ชิดมีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นกัน โดยเฉพาะปัญหาด้านการอ่าน การเขียน และการ เข้าใจ มีรายงานการวิจัยที่น่าเชื่อถือได้ว่าเด็กฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน (Identical Twin) เมื่อ พบว่าฝาแฝดคนหนึ่งมีปัญหาในการอ่าน ฝาแฝดอีกคนมักมีปัญหาในการอ่านด้วย แต่ปัญหานี้ไม่ พบบ่อยนักสำหรับฝาแฝดที่มาจากคนไข่คนละใบ (Fraternal Twins) จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ปัญหาในการเรียนรู้อาจสืบทอดทางกรรมพันธุ์ได้

3. สิ่งแวดล้อม

สาเหตุทางสภาพแวดล้อมในที่นี้ หมายถึง สาเหตุอื่นที่ไม่ใช่การได้รับบาดเจ็บทาง สมองและกรรมพันธุ์ เป็นสิ่งที่เกิดกับเด็กภายหลังการคลอด เมื่อเด็กเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อม ที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง เช่น การที่เด็กมีพัฒนาการทางร่างกายที่ล่าช้าด้วยสาเหตุบางประการ การที่ ร่างกายได้รับสารบางประการอันเนื่องจากสภาพมลพิษในสิ่งแวดล้อม การขาดสารอาหารในวัย ทารกและในวัยเด็ก การสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพของครู ตลอดจนการขาดโอกาสทางการศึกษา เป็น ต้น แม้ว่าองค์ประกอบทางสภาพแวดล้อมเหล่านี้จะไม่ใช่อุบัติเหตุที่ก่อให้เกิดความบกพร่องทางการ เรียนรู้โดยตรง แต่องค์ประกอบเหล่านี้อาจทำให้สภาพการเรียนรู้ของเด็กมีความบกพร่องมากขึ้น

เบญจพร ปัญญาขง (2543: 13) กล่าวว่า ปัจจุบันเชื่อว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการ เรียนรู้ อาจจะมีสาเหตุมาจากสมองทำงานผิดปกติ โดยมีการรายงานการสนับสนุนวิจัยสนับสนุน ดังนี้

1. พยาธิสภาพของสมอง การศึกษาเด็กที่มีบาดแผลทางสมอง เช่น คลอดก่อน กำหนดตัวเหลืองหลังคลอด ฯลฯ แต่มีสติปัญญาปกติ พบว่ามีปัญหาการอ่านร่วมด้วย
2. ความผิดปกติของสมองซีกซ้าย โดยปกติสมองซีกซ้ายจะควบคุมการแสดงออกทาง ภาษาและสมองซีกซ้ายจะมีขนาดโตกว่าซีกขวาแต่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สมองซีกซ้ายและซีก ขวามีขนาดเท่ากันและมีขนาดเท่ากันและมีความผิดปกติอื่น ๆ ที่สมองซีกซ้ายด้วย
3. ความปกติของคลื่นสมอง เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จะมีคลื่นอัลฟาฟาที่สมองซีก ซ้ายมากกว่าเด็กปกติ

4. กรรมพันธุ์ เด็กที่มีปัญหาการอ่านบางรายมีความผิดปกติของโครโมโซมคู่ที่ 15 และสมาชิกครอบครัวเคยเป็นผู้ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยที่พ่อแม่มักเล่าว่าเมื่อตอนเด็ก ๆ ตนเคยมีลักษณะคล้ายกัน

5. พัฒนาการล่าช้า เดิมเชื่อว่าเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีผลจากพัฒนาการล่าช้า แต่ปัจจุบันไม่เชื่อเช่นนั้นเพราะเมื่อโตขึ้นเด็กไม่ได้หายจากโรคนี้

พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์ และสุวิษฐา ประสิทธิ์ชัยกิจ (2553 : 35) ได้สรุปเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. เกิดจากการทำงานผิดปกติของระบบทำงานผิดปกติของระบบการทำงานของร่างกาย เช่นการทำงานผิดปกติของต่อมต่าง ๆ หรือระบบการทำงานของประสาทส่วนกลาง เป็นต้น
2. ปัญหาอันเนื่องมาจากสติปัญญาความสามารถ การปรับตัวทางอารมณ์ และการปรับตัวทางสังคมของเด็ก
3. ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สภาพโรงเรียน หลักสูตร วิธีการสอนอุปสรรคจากวัฒนธรรมและภาษา ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ก่อนเข้าโรงเรียน

จากแนวคิดข้างต้นพอสรุปได้ว่า สาเหตุของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ อาจจะเกิดได้จากการทำงานของสมองบางตำแหน่งที่บกพร่อง โดยเฉพาะตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้และการใช้ภาษาทั้งการอ่าน การเขียนและการพูด พันธุกรรมหรือการได้รับบาดเจ็บก่อนคลอด ระหว่างคลอด หรือหลังคลอด ความผิดปกติของโครโมโซม รวมถึงสภาพแวดล้อมที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้

1.3 ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

การแบ่งประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่เป็ประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้สอนให้ทราบถึงลักษณะปัญหาของเด็กนักเรียน ซึ่งนำไปสู่การจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมในแต่ละบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาและความต้องการของเด็กแต่ละคน โดยมีผู้กล่าวถึงประเภทของเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ดังนี้

เบญจพร ปัญญาขง (2543:4)ได้แบ่งประเภทของเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้เป็น 4 ประเภท คือ

- 1.ภาวะบกพร่องด้านการเขียนและการสะกดคำ นักเรียนจะประสบปัญหาในการเขียนด้วยอักษร เช่น ลายมืออ่านยาก เขียนไม่ตรงบรรทัด ขนาดตัวอักษรไม่เท่ากัน ส่วนด้านการสะกดคำมักจะแสดงออกในการเรียงตัวอักษรผิด สลับตัวอักษร สลับคำในประโยค สะกดข้ามตัวอักษร สร้างคำใหม่ๆ ขึ้นมาเอง และมีปัญหาทางการเชื่อมโยงเสียงที่ถูกต้องกับตัวอักษร

2. ภาวะบกพร่องด้านการอ่าน เช่น ไม่สามารถอ่านสะกดคำได้ อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง จำคำที่เพิ่งอ่านผ่านมาไม่ได้ หรือไม่สามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ บางรายอาจมีปัญหาทางการแยกแยะตัวอักษร

3. ภาวะบกพร่องด้านการการคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ การคิดคำนวณ จะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์และจำนวนต่าง ๆ เรื่องความคิดรวบยอด นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการคำนวณ มักจะไม่เข้าใจความคิดรวบยอดหรือค่าของตัวเลข เช่น ไม่รู้จักหลักหน่วย หลักสิบ หลักร้อย นับเลขไปข้างหน้าหรือนับย้อนหลังไม่ได้ ท่องสูตรคูณไม่ได้ ไม่เข้าใจเมื่ออ่านโจทย์เลขเมื่ออ่านตัวเลขที่มีจำนวนหลักมากๆ

4. ภาวะบกพร่องหลายๆ ด้านรวมกัน อาจจำแนกได้ 3 ด้าน คือ ภาวะบกพร่องด้านสมาธิ ภาวะบกพร่องด้านการรับรู้ ภาวะบกพร่องด้านการเคลื่อนไหว นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีปัญหาแตกต่างกันไปตามลักษณะอาการของภาวะบกพร่องนั้น ๆ ปัญหาที่พบบ่อยในนักเรียนกลุ่มนี้ คือ นักเรียนเสียสมาธิง่าย ขาดความมั่นใจในตนเอง ขาดปฏิภาณไหวพริบ ทำงานไม่เป็นระเบียบ ขาดการวางแผนทั้งในการเรียนและการดำรงชีวิต

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2543 : 25-30) ได้พูดถึงการระบุประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้ 4 ประเภท ของสมาคมจิตแพทย์แห่งสหรัฐอเมริกา ดังนี้

1. ภาวะบกพร่องด้านการอ่าน (Reading Disorder) เป็นภาวะที่พบบ่อยที่สุด และมีผลกระทบต่อนักเรียนวัยเรียน นักเรียนจะมีปัญหาด้านการอ่าน เช่น ไม่สามารถอ่านสะกดคำได้ อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง จำคำที่เพิ่งอ่านผ่านมาไม่ได้ หรือไม่สามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ บางรายอาจมีปัญหาในการแยกแยะตัวอักษร เช่น มีความสับสนระหว่างตัวอักษร น-ม ค-ค หรือเห็นคำว่า นก เป็น กบ เป็นต้น

2. ภาวะบกพร่องด้านการเขียน (Disorder of Written Expression) เป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีความยากลำบากในการเขียนตัวอักษร นักเรียนจะประสบปัญหาในการเขียนตัวอักษร เช่น ลายมืออ่านยาก เขียนไม่ตรงบรรทัด ขนาดตัวอักษรไม่เท่ากัน มักจะเขียนแล้วลบบ่อย ๆ นักเรียนบางคนจะจับดินสอแน่นมาก หรือบางคนจับหนังสือแล้วไม่มีแรง

3. ภาวะบกพร่องด้านคณิตศาสตร์ (Mathematics Disorder) การคิดคำนวณจะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์และจำนวนต่าง ๆ เรื่องความคิดรวบยอด นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการคำนวณ มักจะไม่เข้าใจความคิดรวบยอด หรือค่าของตัวเลข เช่น ไม่รู้จักหลักหน่วย หลักสิบ หลักร้อย นับเลขไปข้างหน้าหรือนับย้อนหลังไม่ได้ ท่องสูตรคูณไม่ได้ ไม่เข้าใจเมื่ออ่านโจทย์เลขเมื่ออ่านตัวเลขที่มีจำนวนหลักมากๆ

4.ภาวะบกพร่องที่เกี่ยวข้องกับความสามารถที่ไม่เฉพาะเจาะจง เช่นความสามารถด้าน
กีฬา กรีฑา ดนตรี ศิลปะและนาฏศิลป์

ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 21-30) ได้แยกประเภทต่างๆ ตามลักษณะของปัญหาของการ
เรียนโดยสรุปได้ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการฟังและการพูด

เด็กบางคนอาจจะมีปัญหาเล็กน้อย จนไปถึงระดับความรุนแรงแตกต่างกันไป ซึ่งเรา
เรียกว่า(Aphasia) และเรียกเด็กที่ปัญหาเช่นนี้ว่า (Aphasic child) ซึ่งมีผลจากการได้รับบาดเจ็บทาง
สมอง (Brain damage) ทำให้เกิดความผิดปกติในการฟังและการพูด เด็กเหล่านี้อาจแสดงพฤติกรรม
ทางการพูดและฟังดังนี้

- 1.1 การพูดล่าช้า
- 1.2 ไม่เข้าใจสัญลักษณ์ทางภาษา
- 1.3 รู้คำศัพท์น้อย
- 1.4 จำแนกเสียงพูดไม่ได้
- 1.5 ใช้อวัยวะในการพูดไม่ถูกต้อง ทำให้พูดไม่ชัด
- 1.6 รู้ว่าจะพูดอะไร แต่พูดออกมาเป็นคำพูดไม่ได้
- 1.7 ไม่เข้าใจคำพูดของคนอื่น
- 1.8 พูดไม่เป็นประโยค
- 1.9 พูดไม่ถูกหลักภาษาไทย
- 1.10 ใช้คำศัพท์ไม่ตรงกับความหมาย
- 1.11 พูดแล้วคนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง
- 1.12 ไม่เข้าใจโครงสร้างของภาษา

2. ความบกพร่องทางการอ่าน

เด็กจะมีปัญหาในการอ่าน คือเด็กที่ได้รับการสอนตามปกติแต่ก็ยังไม่สามารถอ่านได้
ซึ่งอาจจะมีพฤติกรรมดังนี้

- 2.1 จำตัวอักษรไม่ได้ ทำให้อ่านไม่เป็นคำ
- 2.2 จำตัวอักษรได้บ้าง แต่อ่านไม่เป็นคำ
- 2.3 ความสามารถในการอ่านต่ำกว่านักเรียนอื่นในชั้นเรียนเดียวกัน
- 2.4 ระดับสติปัญญาของเด็กอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยหรือสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย โดยใช้
แบบทดสอบเชาวน์ปัญญานำเชื่อถือ
- 2.5 เด็กบางคนอาจมีความไวในการใช้สายตา

2.6 เด็กบางคนอาจมีความไวในการฟัง

2.7 พุดไม่เป็นประโยค

2.8 อ่านเองไม่ได้ ไม่เข้าใจ จับใจความไม่ได้

2.9 อ่านโดยสลับตัวอักษร เช่น ยอด เป็น คอย เป็นต้น

2.10 ไม่เข้าใจว่าตัวอักษรใด มาก่อน-หลัง ซ้าย-ขวา

2.11 ไม่สามารถแยกเสียงสระในคำได้ เช่น แมลง อ่านว่า แม-ลง เป็นต้น

3. ความบกพร่องทางการเขียน

การเขียนเป็นการแสดงออก ซึ่งผู้เขียนจะต้องนำคำในภาษามาเรียงร้อยกันอย่างเป็นระบบถูกต้องตามหลักภาษาไทย เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มักมีความบกพร่องในการเรียงลำดับ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่สามารถเขียนหนังสือได้ อาจจำแนกเป็น 3 ลักษณะดังนี้

3.1 ดิสกราเฟีย (Dysgraphia) หมายถึง การที่เด็กไม่สามารถเขียนหนังสือได้ เช่น จับดินสอไม่ได้ ลายมืออ่านยากลอกตัวอักษร คำ ตัวเลข รูปทรงเรขาคณิต ตามครูไม่ได้

3.2 ความบกพร่องในการจำ (Recall Deficits) เด็กไม่สามารถจำสิ่งที่เห็นได้ มีการจำด้วยสายตาไม่ดี (Visual Memory)

3.3 ความบกพร่องทางโครงสร้างของภาษา (Syntax Deficits) เด็กเหล่านี้เรียนหนังสือได้ดี แต่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้ บางคนอาจจะเขียนได้บ้าง แต่มักจะเขียนผิดหลักไวยากรณ์

4. ความบกพร่องทางคณิตศาสตร์

เด็กที่มีความบกพร่องทางคณิตศาสตร์ (Dyscalculia child) คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ประกอบด้วยสัญลักษณ์ ซึ่งเด็กเหล่านี้จะมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับสัญลักษณ์ จึงส่งผลให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ด้านคณิตศาสตร์ เช่น ไม่เข้าใจความหมายของจำนวน ไม่สามารถนับเลขและคำนวณได้ มีปัญหาการจัดเรียงลำดับ เช่น 01 กับ 10 ไม่เข้าใจปริมาณในการ ชั่งตวง และไม่เข้าใจสัญลักษณ์ บวก ลบ คูณ หาร หรือกราฟต่างๆ และโจทย์ปัญหา เป็นต้น

5. ความบกพร่องทางกระบวนการคิด

เด็กจำนวนมากที่มีปัญหาในด้านกระบวนการคิด มีความยากลำบากในการให้เหตุผล หรือกำหนดความคิดรวบยอด อาจแสดงพฤติกรรมได้ดังนี้

5.1 ไม่สามารถบอกความแตกต่างในสิ่งที่เห็นได้

5.2 ไม่สามารถบอกความแตกต่างในสิ่งที่ได้ยินได้

5.3 ไม่เห็นความสัมพันธ์ส่วนย่อยและส่วนใหญ่ได้

5.4 มีความจำไม่ดี

5.5 ไม่มีความอดทน

5.6 ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงต่างๆ

5.7 เสียสมาธิง่าย ๆ

5.8 ไม่สามารถอยู่นิ่งเฉยได้นาน

6. ความบกพร่องด้านอื่น ๆ

ความบกพร่องด้านอื่นที่เกี่ยวข้อง อาจจะมี 3 ด้านคือ ความบกพร่องเกี่ยวกับสมาธิ คือการไม่มีสมาธิ หุนหันพลันแล่น และไม่อยู่นิ่ง ความบกพร่องเกี่ยวกับการรับรู้ คือ มีปัญหาในการจำแนก จดจำ ในสิ่งที่ได้ยิน ได้เห็น มีปัญหาของการทำงานไม่ได้ประสานกัน และด้านสุดท้าย คือความบกพร่องเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวต่าง ๆ เช่นกล้ามเนื้อมัดเล็ก มัดใหญ่ไม่ดี มีการเคลื่อนไหวช้า เป็นต้น

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น ตามที่นักวิชาการและนักวิจัยได้มีการค้นคว้ามาแล้วนั้น สามารถสรุปได้ว่าประเภทของเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีหลายด้านด้วยกัน ซึ่งเด็กบางคนอาจมีความบกพร่องเพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่เด็กบางคนอาจมีความบกพร่องมากกว่าหนึ่งด้าน ซึ่งล้วนแต่เป็นอุปสรรคสำคัญในการเรียนรู้ของเด็ก ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียนสะกดคำ ซึ่งขาดความเข้าใจในโครงสร้างคำที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปของการเขียนคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป โดยผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าวิธีที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนาให้ตรงตามศักยภาพของแต่ละคนให้มีประสิทธิภาพและสามารถอยู่ร่วมสังคมกับนักเรียนปกติได้

1.4 การจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2545:56-60) ภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีขอบข่ายกว้างขวาง ทั้งพฤติกรรมการเรียนวิชาการ และพฤติกรรมที่แสดงออกในเชิงรบกวนชั้นเรียน จึงได้เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ดังนี้

1. สอนโดยเน้นความสามารถเด่นของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จ เช่น ถ้าพบว่าเด็กใช้สายตาในการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ครูควรให้นักเรียนมองคู่มือต่าง ๆ แทนที่จะพูดให้นักเรียนฟังเท่านั้น

2. พยายามลดกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะ หรือความสามารถที่เป็นจุดบกพร่องของนักเรียน เช่น ถ้าพบว่านักเรียนมีความบกพร่องทางการเขียนก็ไม่ควรให้งานที่นักเรียนต้องใช้การเขียนมาก ๆ แต่อาจจะให้นักเรียนตอบปากเปล่า หรือตอบใส่เทปแทนการเขียน

3. พยายามพัฒนาจุดบกพร่องของนักเรียน หลังจากที่นักเรียนประสบความสำเร็จจากการใช้ความสามารถเด่นได้แล้ว

4. กำหนดความคิดรอบยอดที่จะให้เรียนให้ชัดเจน ถ้าจะสอนความคิดรอบยอดใหม่ ครูต้องทำความเข้าใจความคิดรอบยอดใหม่ให้สัมพันธ์กับสิ่งที่นักเรียนเรียนรู้มาแล้ว

5. ช่วยให้นักเรียนตระหนักถึงเป้าหมายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยชี้ให้นักเรียนเห็นว่าเมื่อวานนี้นักเรียนทำอะไรได้บ้าง วันนี้นักเรียนทำอะไรได้สำเร็จ และนักเรียนจะทำอะไรได้สำเร็จ และนักเรียนจะทำอะไรในวันพรุ่งนี้

6. ตั้งเป้าหมายระยะสั้นอย่างชัดเจนที่นักเรียนสามารถทำได้ โดยจัดระดับของงานให้มีความยากง่ายต่าง ๆ กันไป โดยให้นักเรียนทำงานในอันดับแรกๆตามความสามารถของเขา จากนั้นค่อยจำกัดเวลา พร้อมทั้งบันทึกความก้าวหน้าของนักเรียน เมื่อนักเรียนทำงานก้าวแรกได้สำเร็จตามเวลากำหนด จากนั้นค่อยๆ ให้งานที่ยากขึ้น โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนแบบเดียวกัน

7. ให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีที่นักเรียนทำงานได้สำเร็จ ถ้านักเรียนทำผิดให้บอกทันทีอธิบายใหม่และให้นักเรียนแก้ไขใหม่ทันทีแต่ต้องใช้วิธีบวก ถ้านักเรียนทำได้สำเร็จต้องรีบให้คำชม และบอกเหตุผลที่ได้รับความชม โดยเน้นความพยายามในการทำงานเป็นหลัก ไม่ชมเชยเฉพาะงานที่ครูพอใจ

8. ให้หยุดกิจกรรมนั้นชั่วคราว รอเวลาอีกระยะหนึ่ง ถ้าครูได้พยายามใช้วิธีใหม่ๆ หรือกิจกรรมใหม่ ๆ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนแล้วแต่นักเรียนยังไม่สามารถพัฒนาได้

9. อย่าพยายามสอนในสิ่งที่นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้และไม่อาจเรียนรู้ได้

10. เนื้อหา บทเรียน และเทคนิคการเรียน การสอน ที่จะนำมาใช้สอนนั้นควรเริ่มสอนเนื้อหาหรือบทเรียนที่ต่ำกว่าระดับชั้นของเด็ก 1 ปี เพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ของความสำเรีจ

11. จัดกิจกรรมทักษะเดียวกันให้หลากหลาย เพื่อว่านักเรียนจะเลือกงานที่ทำได้และให้นักเรียนทำงานตามแนวของเขาเอง เช่น เลือกลมมที่นั่งทำงานเอง ใช้อุปกรณ์ช่วยประเภทเครื่องเล่น เทป หรือคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

12. ใช้อุปกรณ์การสอนที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด

13. ใช้เกมหรือกิจกรรมที่นักเรียนได้มีโอกาสเคลื่อนไหว ได้สัมผัส ได้มองเห็น ได้ยิน และได้ฟัง เพราะจะทำให้เด็กสนุกกับการเรียนรู้ และเรียนรู้ได้เร็ว

14. สอนช้าและทบทวนบ่อย ๆ เพราะตามปกตินักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ต้องการประสบการณ์ช้าและบ่อยกว่าปกติ

15. จัดทำป้ายกระดาดแข็งหรือธงสีแดง ซึ่งมีความหมายว่าต้องการความช่วยเหลือซึ่งข้างหนึ่งของป้ายอาจเขียนว่า “พยายามทำงานต่อไป” และอีกข้างหนึ่งเขียนว่า “หนูมีปัญหา” ให้นักเรียนยกขึ้นตั้งหันออกนอกตัว เมื่อต้องการความช่วยเหลือจากครู วิธีนี้จะลดความคับข้องใจให้แก่นักเรียนได้บ้าง และจะช่วยลดความวุ่นวายไปได้ โดยที่นักเรียนไม่ต้องลุกจากที่นั่งหรือยกมือหรือเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากครูบ่อยๆ และนอกจากนี้ป้ายดังกล่าวยังทำหน้าที่เตือนนักเรียนให้ทำงานต่อไปอีก

หลักการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งผดุง อารยะวิญญู (2554: 56-63) ได้กล่าวเอาไว้ว่ามีทฤษฎีมากมาย แต่จะนำมากล่าวเฉพาะบางทฤษฎีเท่านั้น

1. จัดการเรียนการสอนตามความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Personality) ทุกคนมีลักษณะที่ต่างกัน ไม่มีใครเหมือน และไม่เหมือนใคร ผู้เรียนแต่ละคนแตกต่างกันทั้งในด้านสติปัญญา สังคมและวัฒนธรรม การเรียนการสอนจะต้องให้สอดคล้องกับผู้เรียนแต่ละคน ครูผู้สอนจะต้องเข้าใจเด็กแต่ละคนอย่างน้อยในด้านต่อไปนี้

1.1 สมอง (Brain) ปัญญาหรือความฉลาดของคนเราแต่ละคนนั้นมีส่วนแตกต่างกัน ซึ่งการ์ดเนอร์ได้สรุปไว้ว่า ปัญญาแต่ละด้านนั้นอยู่ตามส่วนต่างๆ ของสมอง ซึ่งเด็กบางคนเป็นเด็กสมองซีกซ้าย บางคนเป็นเด็กสมองซีกขวา ครูควรสอนให้สอดคล้องกับลักษณะของสมองของเด็กก่อน แล้วจึงปรับตามสมองซีกที่ถนัดในภายหลัง

1.2 สไตล์ในการเรียน (Learning Style) ผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนหนังสือที่ไม่เหมือนกัน จึงสอนตามวิธีที่เด็กถนัดเรียนและจะได้ผล ไม่ใช่สอนตามวิธีหรือความถนัดของครูผู้สอน เช่น

1.2.1 ผู้เรียนที่ถนัดเรียนรู้จากสายตา (Visual) ผู้เรียนกลุ่มนี้เรียนรู้ได้ดีจากการมองเห็น จากการอ่าน ไม่ต้องการการพูด การอธิบายมากนัก ครูควรใช้สื่อทางสายตาประกอบการสอนเช่น ภาพวาดประกอบ ใช้สีเป็นรหัส ภาพยนตร์ เป็นต้น

1.2.2 ผู้เรียนที่ถนัดเรียนรู้จากการฟัง (Auditory) ผู้เรียนกลุ่มนี้เรียนรู้ได้ดีจากการพูด การฟัง ครูควรใช้โสตทัศนูปกรณ์ ประเภทเครื่องเสียง เทป ดีวีดี เป็นต้น

1.2.3 ผู้เรียนที่ถนัดเรียนรู้จากการสัมผัส 1 (Tactile) เป็นการสัมผัสภายนอก การจับต้องด้วยมือ ผู้เรียนกลุ่มนี้เรียนรู้ได้ดีจากการปฏิบัติจริง เช่นการใช้มือจับ ฉีก ปะต่อ หรือขีดเขียน เป็นต้น

1.2.4 ผู้เรียนที่ถนัดเรียนรู้จากการสัมผัส 2 (Kinesthetic) เป็นการสัมผัสภายใน การสัมผัสที่ไม่ใช่มือ ผู้เรียนกลุ่มนี้เรียนรู้ได้ดีจากประสบการณ์ตรง มีส่วนร่วมกับกิจกรรมต่าง ๆ

เช่นไปทัศนศึกษานอกสถานที่ การแสดงบทบาทสมมติ การใช้โสตทัศนอุปกรณ์ อย่างเครื่องเล่นเทป หรือ คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

1.2.5 การเรียนเป็นกลุ่ม(Group) ผู้เรียนกลุ่มนี้เรียนรู้ได้ดีเมื่อมีเพื่อนอย่างน้อย 1-2 คน เพื่อทำงานร่วมกัน ชอบการสนทนาโต้ตอบ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การเข้ากลุ่มกิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนจำข้อมูลได้ดี

1.2.6 การเรียนตามลำพัง (Individual) ผู้เรียนที่ถนัดเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยที่ไม่มีไครมารบกวน

1.3 พหุปัญญา คือความเก่งหรือความสามารถที่หลากหลาย ได้แก่

1.3.1 ด้านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (Logical-Mathematical Intelligence)

1.3.2 ด้านภาษา (Linguistic Intelligence)

1.3.3 ด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence)

1.3.4 ด้านกีฬาและสัมผัส (Bodily-Kinesthetic Intelligence)

1.3.5 ด้านศิลปะและดนตรี (Artistry-Musical Intelligence)

1.3.6 ด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence)

1.3.7 ด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence)

1.3.8 ด้านธรรมชาติ (Naturalist Intelligence)

1.3.9 ด้านจิตวิญญาณแห่งชีวิต (Existential Intelligence)

2. การจัดสภาพแวดล้อม เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน เพราะสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เหมาะสมจะช่วยส่งเสริมให้เด็กสามารถพัฒนาการเรียนรู้ และมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ซึ่งคณะกรรมการประอมแห่งชาติได้เสนอแนะแนวทางไว้ดังนี้

2.1 จัดสิ่งแวดล้อมเพื่อให้โรงเรียนให้น่าอยู่ จัดที่นั่งพักผ่อนและอ่านหนังสือ เป็นต้น

2.2 จัดสิ่งแวดล้อมเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน เช่นมีสนามกีฬา สนามเด็กเล่น

เป็นต้น

2.3 จัดสิ่งแวดล้อมเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ครู นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่นสร้างพื้นที่ใช้สอยต่างๆ เพื่อเอื้อการเรียนการสอน

2.4 จัดสิ่งแวดล้อมเพื่อความปลอดภัย ป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับครู นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่นการดูแลสภาพอาคาร ของใช้ ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน เป็นต้น

2.5 การจัดสภาพห้องเรียนให้มีความปลอดภัย ปราศจากสิ่งรบกวน

3. การทำงานร่วมกัน (Collaborative Effort) การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ให้ได้ผลเต็มที่ จะต้องได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย ซึ่งมีหลักการร่วมกันดังนี้ เรียนรู้และยอมรับสิ่งใหม่ ๆ รับฟังเสียงคัดค้าน ร่วมกันเป็นผู้นำ ผู้ตาม เป็นต้น

4. การสนับสนุนตนเอง (Self-Advocacy) มีความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง รู้ความต้องการของตนเองว่าต้องการอะไร เรียนหนังสือด้วยวิธีใดได้ดีที่สุด รู้จักหน้าที่ตนเอง เป็นต้น

5. แผนการเปลี่ยนผ่าน (Transition Plan) คือแผนการที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนต่อได้อย่างราบรื่น เป็นแผนการที่กำหนดให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้ หรือทำกิจกรรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการศึกษาต่อ

ไอแซคสัน (Isaacson, 1990, อ้างถึงในผดุง อารยะวิญญู, 2544: 84-85) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าการสอนเขียนควรเป็นกระบวนการในสอนการเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ครูควรสอนทั้งกระบวนการ ไม่สอนเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง กระบวนการดังกล่าวเน้นสิ่งต่อไปนี้

1. การแสดงให้เห็นตัวอย่าง (Modeling) ก่อนลงมือเขียน ครูควรสอนให้นักเรียนเตรียมความพร้อมเสียก่อน ครูและนักเรียนช่วยกันเลือกหัวเรื่อง ครูอาจเลือกหัวเรื่องให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างแล้วให้นักเรียนเลือกหัวเรื่องเอง ครูสาธิตวิธีเสนอข้อมูล เช่น ใช้แผนภูมิ ใช้ Semantic Map เป็นต้น ครูแสดงการเขียนยกตัวอย่างลักษณะประโยค การขยายความ การใช้คำศัพท์ ครูทบทวนผลงานที่เขียนเสร็จ

2. การมีส่วนร่วม (Collaboration) ควรให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเขียน โดยเฉพาะในช่วงการเตรียมความพร้อมก่อนเขียน ครูควรระดมแนวความคิดเกี่ยวกับหัวเรื่อง การกำหนดข้อมูลหรือรายละเอียดของเรื่องวิธีนำเสนอ นอกจากนี้ให้นักเรียนเขียนเป็นรายบุคคลแล้ว ครูอาจให้นักเรียนเขียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ที่ประกอบด้วยสมาชิก 2-3 คน เป็นต้น

3. การให้ข้อเสนอแนะ (Prompting) ครูควรให้คำแนะนำในการเขียนแก่เด็กด้วย เช่น กำหนดคำศัพท์ให้เป็นกลุ่มจำนวนประมาณ 3-5 คำ แล้วให้เด็กเขียนโดยใช้คำเหล่านี้ ครูอาจกำหนดคำศัพท์ 3 กลุ่ม ให้นักเรียนเขียนแต่ละย่อหน้า เป็นต้น

4. การเขียนเป็นรายบุคคล (Individualization) หลังจากที่ได้ปฏิบัติตามขั้นตอน 1-3 แล้ว ครูอาจจะให้นักเรียนเขียนเรื่องราวด้วยตนเอง เพราะการเขียนที่ดีจะต้องเริ่มต้นด้วยตนเอง (Self-initiation) และตรวจสอบผลงานด้วยตนเอง (Self-monitor) การสอนซ่อมเสริมด้านการเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้นั้นควรกระทำเป็นขั้นตอน นอกจากใช้หลังการดังที่กล่าวมาแล้ว ครูอาจจำเป็นต้องฝึกทักษะด้านการเขียนของเด็กควบคู่กันไปด้วยจากทักษะในการเขียนคำ ไปสู่ทักษะที่สูงขึ้น เช่น ทักษะการเขียนประโยค ทักษะในการเขียนข้อความ และทักษะในการเขียนเรื่อง การ

สอนเขียนจากง่ายไปหายาก และสอนอย่างเป็นระบบ เป็นกระบวนการจะช่วยเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สามารถเขียนได้ดีขึ้น

จากศึกษาข้างต้นดังที่ได้กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนของเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคน ที่มีความถนัดหรือความเก่งที่ไม่เหมือนกัน บางคนก็เก่งกีฬา แต่อาจไม่เก่งด้านคิดคำนวณ หรือบางคนอาจเก่งด้านคิดคำนวณแต่วาดรูปไม่เป็น ดังนั้นผู้สอนจึงควรคำนึงถึง ศักยภาพของเด็กที่แตกต่างกันไป นำเอาสิ่งที่เด็กสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุดมาประยุกต์เข้ากับการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

2.1 ความหมายและความสำคัญของการเล่านิทาน

ปรีดา ปัญญาจันทร์และชีวัน วิสาละ (2545:คานา)ให้ความหมายของนิทานว่า นิทานคือความสุขสำหรับเด็ก เป็นสายใยผูกพันระหว่างพ่อแม่ลูก และระหว่างครูกับนักเรียน เด็ก ๆ ควรมี “ชั่วโมงนิทาน” ทั้งที่บ้านและโรงเรียน รูปแบบของนิทานอาจเป็นนิทานปากเปล่า นิทานจากหนังสือภาพ หรือนิทานที่เล่าด้วยศิลปะต่าง ๆ ก็ได้ เด็กทุกคนสนุกกับนิทานที่เขาชอบ เป็นความสนุกที่ประทับใจไปยาวนาน เป็นความสนุกที่เด็ก ๆ ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ โดยไม่รู้ตัว ทั้งด้านภาษา ศิลปะ วัฒนธรรม ความรู้รอบตัว และความคิดจินตนาการ ทั้งยังส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นทีละเล็กละน้อย จนกระทั่งกลายเป็นนักอ่าน โดยไม่รู้ตัวนิทานสามารถสอนให้เด็กรู้จักคิดและใช้จินตนาการเป็นการสอนที่สนุกทั้งนักเรียนและครู

ขวัญนุช บุญอยู่อง (2546: 18)ได้ให้ความหมายของการเล่านิทานว่า เป็นการถ่ายทอดเรื่องราวของนิทานให้เด็กได้ฟัง ไม่ว่าจะป็นโดยใช้น้ำเสียง ท่าทางประกอบเรื่องราว สื่อวัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนการส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสเป็นผู้เล่าด้วยตนเอง

การเล่านิทานนั้นมีความสำคัญ ทำให้เกิดประโยชน์ดังกล่าวของ เกริก ยूनพันธ์ (2543:55-56) ดังนี้

1. เด็กเกิดความรู้สึกรอบอุ้มและใกล้ชิด
2. เด็กเกิดความเพลิดเพลิน ผ่อนคลาย และสดชื่นแจ่มใส
3. เด็กส่งเสริมทักษะการฟัง
4. เด็กจะถูกกล่อมเกลียดด้วยนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม
5. นิทานทำให้เด็ก ๆ มองโลกในแง่ดี รู้จักการแบ่งปัน
6. นิทานส่งเสริมกระบวนการคิด วิเคราะห์ และแก้ปัญหา
7. นิทานส่งเสริมความกล้าให้แก่เด็กๆ

8. เด็ก ๆ จะได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์จากนิทานและสามารถประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้

9. นิทานส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการสำหรับเด็ก

10. ส่งเสริมทักษะทางภาษา

รวิวรรณ รังสิยาพันธ์ (2533:9) ซึ่งกล่าวถึงความสำคัญของการเล่านิทานไว้ดังนี้

1. เป็นการเร้าทางสื่อภาษา การเล่านิทานทำให้เด็กได้เข้าใจรูปแบบของภาษาในการเล่า เรื่อง การสนทนาต่างๆ และเป็นการเพิ่มความรู้ในคำศัพท์ใหม่ ๆ ซึ่งเมื่อเห็นคำศัพท์นั้นๆ ใน หนังสือก็จะเข้าใจง่ายขึ้น

2. เกิดการเร้าทางการฟังเสียงและสำเนียง การเล่านิทานที่มีบทบรรยาย บทสนทนาที่ น้ำเสียง มีจังหวะที่แปรเปลี่ยนไป จะช่วยให้เด็กตั้งใจฟัง และสามารถจับความหมายในน้ำเสียงได้

3. เป็นการเร้าทางสายตา จากรายการนิทานที่ใช้สื่อประกอบ เช่น หุ่นหนังสือ รูปภาพ อีกทั้งตัวผู้เล่าเองโดยมองเห็นสีหน้าท่าทางกิริยาที่แสดงออกเป็นสิ่งเร้าที่กระตุ้นการรับรู้ อันส่งผลให้ ผู้ฟังเกิดความรู้สึกกลัว รัก หรือเกลียด เปลี่ยนไปตามท้องเรื่อง

4. เกิดการรับรู้เกี่ยวกับสังคม นิทานทำให้เด็กได้รับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับขนบธรรมเนียม ประเพณีของชนแต่ละหมู่ ศีลธรรมจรรยา รูปแบบการดำเนินชีวิตและพฤติกรรมต่างๆ ของคนใน สังคม

5. ช่วยปลูกฝังคุณธรรม ความดี ความเป็นสุภาพชน ความละเอียดอ่อนเกิดขึ้นในจิตใจ ของเด็ก

6. การเล่านิทานเป็นการโน้มน้าวให้รู้จักหนังสือดี ๆ และมีนิสัยรักการอ่านไปด้วย

7. เน้นการสร้างเสริมความคิดริเริ่ม และการเลียนแบบที่ดีให้เด็กกระทำ

8. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวจอริยาบถของตนเอง

9. ทำให้เด็กได้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกเพลิดเพลินและเพิ่มพูนความรู้จา การฟัง

10. ช่วยเพิ่มพูนความรู้ทางภาษา เด็กรู้จักคำมากขึ้น รู้จักเก็บใจความและเนื้อหา

11. ช่วยให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น มีที่พึ่งทางใจ รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของ สังคม ทำให้เด็กเกิดจินตนาการจากรื่องราวที่ได้ฟัง เช่น เรื่องราวเกี่ยวกับนางฟ้า เรื่องสัตว์ต่างๆ เป็นต้น

12. ทำให้สามารถตัดสินใจในด้านการแสดงออกและสนองตอบต่อเหตุการณ์ต่างๆ ได้ ถูกต้อง

จากการศึกษาเอกสารข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การเล่านิทานมีประโยชน์สำคัญคือ สามารถช่วยในการพัฒนาทักษะทางการฟัง คิด วิเคราะห์ ผ่านเรื่องราวต่าง ๆ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านภาษา โดยผ่านการฟังและสายตา ด้วยความสนุกสนาน ช่วยสร้างจินตนาการไปพร้อมกับคุณธรรมที่ดี ในการดำรงชีวิตการเด็กสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่ดี

2.2 ประเภทของนิทาน

นิทานได้ถูกแบ่งออกเป็นหลายประเภท ขึ้นอยู่กับรูปแบบ เนื้อหาสาระ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาประเภทของนิทานที่นักวิชาการได้เสนอไว้ตามรูปแบบต่าง ๆ กันดังนี้

วรรณิ ศิริสุนทร (2532 :13-19) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็กออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk Tales) เป็นเรื่องที่เล่าสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน จนภายหลังมีการเขียนขึ้นตามเค้าเดิมบ้าง จัดจำเรื่องราวขึ้นมาเขียนบ้าง แบ่งออกเป็น

1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ (Talking-Beast Tales)

1.2 นิทานไม่รู้จบ (Commutative Tales)

1.3 นิทานตลกขบขัน (The Droll Humorous Tales)

1.4 นิทานอธิบายเหตุ (Pour quoi Stories Tales That Tell Why)

1.5 เทพนิยาย (Fairy Tales)

2. นิทานสอนคติธรรม (Fables) เป็นนิทานสั้น ๆ ตัวละครมีทั้งคนและสัตว์ มีโครงเรื่องง่ายๆ ให้บทเรียนสอนใจ เช่น นิทานอีสป นิทานเทียบสุภาษิต และนิทานชาดก

3. เทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นเหตุการณ์ และเรื่องราวในบรรพกาลเกี่ยวกับพื้นโลก ท้องฟ้าและพฤติกรรมของมนุษย์ มีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุม

4. महाकाพย์และนิทานวีรบุรุษ (Epic and Hero Tales) คล้ายกับเทพปกรณัม ต่างกันแต่ว่า ตัวละครนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญ พินฝ่าอุปสรรคและประสบความสำเร็จ

5. หนังสือภาพ เป็นเรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ (Animal Stories)

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539 : 20-22) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็กออกเป็น 8 ประเภทดังนี้

1. เทพหรือเทพนิยาย หรือเรื่องราวปรัมปรา เป็นนิทานหรือเทพนิยายที่เกินเลยความจริงของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ เป็นเรื่องราวเกี่ยวข้องกับอภินิหาร ตัวเอกหรือตัวละครเด่นๆ จะมีอภินิหารหรือเวทย์มนต์ ฉากหรือสถานที่ในเรื่องมักจะเป็นสถานที่พิเศษหรือถูกกำหนดขึ้นมา เช่น เมืองสวรรค์หรือเมืองบาดาลมีเทวดา นางฟ้า เป็นต้น

2. นิทานประจำถิ่น หรือนิทานพื้นบ้าน มักเป็นนิทานที่ถูกเล่าขานตกทอดกันมา เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น ภูเขา ทะเล แม่น้ำ เรื่องราวโบราณของวัตถุ ที่มีเหตุแห่งที่มาของการสร้าง การเกิด เป็นต้น

3. นิทานคติสอนใจ เป็นนิทานที่เปรียบเทียบเคียงเชิงเปรียบเทียบกับชีวิตและความเป็นอยู่ร่วมกันในสังคมมนุษย์ ให้เกิดผลในการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ที่พิถีพิถัน ละเอียดรอบคอบและไม่ประมาท ช่วยเหลือและเมตตาผู้อื่น และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

4. นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่กล่าวอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถ อดอาจกล้าหาญ นิทานวีรบุรุษมักเป็นเรื่องที่ถ่ายทอดเรื่องจริงของบุคคลที่สำคัญๆ ไว้ แต่มักสร้างฉากหรือสถานการณ์นำตื่นเต้นหรือเกินความจริง

5. นิทานอธิบายเหตุ เป็นนิทานที่เป็นเรื่องราวของเหตุที่มาของสิ่งหนึ่งสิ่งใด และอธิบายพร้อมคำถามเรื่องราวนั้น ๆ ด้วย เช่น เรื่องกระต่ายในดวงจันทร์ ทำไมน้ำทะเลถึงเค็ม เป็นต้น

6. เทพปกรณัม เป็นนิทานเกี่ยวข้องกับความเชื่อ โดยเฉพาะเกี่ยวกับตัวบุคคลที่มีอิทธิพลเหนือความเป็นจริง ลึกลับ ได้แก่ พระอินทร์ พระพรหม ทศกัณฐ์ เป็นต้น

7. นิทานที่มีสัตว์เป็นตัวเอก และเปรียบเทียบเรื่องราวกับชีวิตมนุษย์ เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการอยู่ร่วมกันในสังคม สอนจริยธรรมแฝงแง่คิดและแนวทางแก้ปัญหาเป็นบางครั้ง หรือบางครั้งสอนแบบทางอ้อม ผู้อ่านหรือผู้ฟังต้องพิจารณาเอง มักเป็นเรื่องราวบันเทิงคดีที่สนุกสนาน

8. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องราวที่เปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่ที่มีมุมมองตลกขบขัน สนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกรื่นเป็นสุข เนื้อเรื่องเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับไหวพริบ เรื่องราวแปลก ๆ เรื่องเหลือเชื่อ เรื่องเกินความจริง เป็นต้น

สรุปได้ว่า นิทานได้ถูกแบ่งออกเป็นหลายประเภท มีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป แต่นิทานทุกประเภทล้วนแล้วแต่แฝงความรู้ ความคิดทางคุณธรรม เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านนิทานที่พวกเขาสนใจ ผ่านความเพลิดเพลินของเรื่องราวในแต่ละประเภท

2.3 เทคนิคการเล่านิทาน

ครูแต่ละคนจะมีเทคนิคในการเล่านิทานที่แตกต่างกันออกไป ตามที่ วรรณิ ศิริสุนทร (2532: 49 -55) ได้เสนอแนะเทคนิคและศิลปะต่าง ๆ ที่จะมาใช้ในการเล่านิทานไว้ว่า ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นนักเล่านิทานที่ดีควรต้องเอาใจใส่เกี่ยวกับเทคนิคและศิลปะต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการเล่านิทานและต้องใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่องด้วย ซึ่งมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน ที่จะปรับปรุงความสามารถของบุคคลที่จะหัดเล่านิทานให้ดีขึ้น สิ่งเหล่านี้อาจเป็นเรื่องเสียการเลือกใช้คำพูด คำ

สนมมาต่างๆ การแสดงท่าทางและการปฏิบัติตัว รวมทั้งการใช้หนังสือภาพด้วย ข้อเสนอแนะที่ควรยึดถือปฏิบัติตามมีดังนี้

1. การปรับเสียงให้ดี มีความชัดเจน มีการเน้นเสียงให้รับคำที่เปล่งออกมาและใช้เสียงสูงต่ำได้อย่างมีความหมาย
 2. การทรงตัวที่ดีโดยการนั่งในท่าที่สบายแต่ให้หลังตรง
 3. การเลือกใช้คำพูด เพื่อกระตุ้นและเร้าความสนใจของผู้ฟัง
 4. การใช้ภาษาถิ่นควรใช้เมื่อจำเป็นและต้องใช้อย่างระมัดระวัง
 5. การใช้ท่าทางประกอบควรเป็นไปตามธรรมชาติ
 6. เลือกหนังสือนิทานที่มีภาพประกอบ
 7. มองสบตาผู้ฟังทุกคน
 8. ถ้ามีการจัดจังหวะในขณะที่เล่านิทานผู้เล่าต้องยอมรับการจัดจังหวะอย่างอดทนและดำเนินการเล่านิทานต่อไปเมื่อเด็กพร้อมที่จะฟัง
 9. ในขณะที่เล่านิทานควรสังเกตผู้ฟังว่ามีความพึงพอใจหรือไม่ เพื่อเป็นการทดสอบผู้ฟัง
 10. ตำรวจข้อดีและข้อบกพร่องของตัวเอง โดยดูตัวเองในกระจกเงา หรืออัดเสียงลงเครื่องบันทึกเทป
 11. ศึกษาหาความรู้และฝึกฝนตนเองเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการเล่านิทาน
- อารักษ์ ใจเที่ยง (2540:190) ได้ให้หลักการของการเตรียมตัวในการเล่านิทานไว้ดังนี้
1. วิธีเริ่มต้นเล่านิทาน
 - 1.1 ควรสร้างความสนใจให้แก่เด็ก
 - 1.2 กำหนดเวลาให้เหมาะสม ไม่น้อยเกินไปหรือมากเกินไป
 - 1.3 เมื่อเริ่มต้นเล่าและเล่าตอนต่อไป ควรมีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน
 - 1.4 บทนำเรื่องไม่ควรยาวเกินไป
 2. วิธีการเล่านิทาน
 - 2.1 ลำดับการเล่าเรื่อง ไม่ข้ามไปข้ามมา จนทำให้เกิดความสับสน
 - 2.2 เน้นความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน ไม่ยาว จนทำให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย
 - 2.3 อธิบายตอนใดตอนหนึ่งมากเกินไป จนทำให้เนื้อเรื่องขาดความสนุกสนาน
 - 2.4 ควรเน้นตัวละครสำคัญของเรื่อง ส่วนตัวประกอบไม่ควรเน้นมาก เพราะจะทำให้ตัวเอกหมดความหมาย

2.5 ใช้สื่อประกอบให้น่าสนใจ เช่น ภาพ หนังสือนิทาน หุ่นถูกระดาษ หุ่นมือ หน้ากาก ฯลฯ

3. การใช้ถ้อยคำน้ำเสียง

3.1 ใช้ถ้อยคำ สำนวนที่สุภาพ ไม่หยาบ หรือให้ความหมายหลายแง่ หลายมุม

3.2 ใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเด็ก ไม่ใช้ศัพท์หรือสำนวนที่สูงเกินไปจนยากแก่การเข้าใจ

3.3 มีเสียงดัง ฟังชัด ได้ยินทั่วถึง

3.4 ใช้เสียงสูงต่ำ หรือเสียงเหมาะสมกับบรรยากาศของเรื่อง เช่น เสียงเศร้า ดีใจ และอื่น ๆ เป็นต้น

3.5 เน้นเสียงหนักเบา ตามโอกาส ไม่เป็นเสียงระดับเดียวกันหมด

4. บุคลิกภาพของผู้เล่านิทาน

4.1 แสดงท่าทางประกอบการเล่านิทานอย่างเหมาะสม

4.2 แสดงสีหน้า ดวงตา เพื่อแสดงออกทางอารมณ์ได้ดี

4.3 อย่าพูดไป หัวเราะไป

5. สรุปรูป

5.1 บทสรุปได้เฉลยปัญหาต่างๆ ที่ผูกมาในเรื่องตอนต้นจนกระทั่งจบ

5.2 ใช้เวลาได้เหมาะสมไม่มากหรือน้อยเกินไป

5.3 สรุปรูปโดยเรียกจุดสนใจของนักเรียนได้ดี เช่น อาจใช้คำพังเพย คำคมสุภาษิต

5.4 ชี้ให้เห็นถึงคุณและโทษของการกระทำ ตามท้องเรื่อง

5.5 เน้นการนำข้อคิดไปใช้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

จากการศึกษาการเล่านิทาน ผู้วิจัยได้เห็นประโยชน์ในส่งเสริมให้เด็กมีสมาธิโดยใช้นิทานเป็นสื่อช่วยยืดช่วงความสนใจของเด็กให้นานขึ้น และช่วยให้เด็กมีประสบการณ์ทางภาษา เรียนรู้คำศัพท์ใหม่และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง รวมถึงส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการ ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกการเล่านิทานเพื่อมาพัฒนาความสามารถทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

3.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

3.1 ความหมายของการเขียนสะกดคำ

สนธิ ตั้งทวี (2538: 34) สรุปการเขียนสะกดคำไว้ว่า “การเขียนสะกดคำ หมายถึงการเขียนโดยเรียงลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดเป็นคำได้ อย่างถูกต้องหลักเกณฑ์ และถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน”

อรทัย นุตรศิษฐ์ (2540 : 10) สรุปการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึงการเขียนสะกดคำใดคำหนึ่งซึ่งประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด ได้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน”

ปทุม หนูมา (2542: 11) ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่าหมายถึงความสามารถในการเขียนคำโดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดและตัวการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษา และตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

กรมวิชาการ (2546: 133) กล่าวถึงการเขียนสะกดคำว่า การเขียนสะกดคำจะต้องให้ผู้เรียนอ่านสะกดคำและเขียนคำพร้อม ๆ กันเพื่อการเขียนคำได้ถูกต้อง การเขียนสะกดคำ จะนำคำที่มีความหมายมาหัดสะกดจนกระทั่งผู้เรียนสามารถจดจำคำนั้นๆ ได้

จากข้อความข้างต้นที่นักวิชาการได้ให้ความหมายการเขียนสะกดคำสรุปได้ว่าการเขียนสะกดคำหมายถึงการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด ได้ถูกต้องตามหลักตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เพื่อให้คนอื่นเข้าใจได้

3.2 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

หากเขียนสะกดคำผิดพลาด จะทำให้การสื่อความหมายผิดเพี้ยนไป และทำให้มีความเข้าใจไม่ตรงกัน ดังที่ วรรณิ โสภประยูร (2526:103) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเรียนอย่างหนึ่ง เพราะนักเรียนจะต้องรู้จักสะกดคำให้ถูกต้องก่อน จึงสามารถเขียนประโยคและเรื่องราวได้ ถ้านักเรียนเขียนสะกดคำผิดเสมอ จะไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเอง ดังนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง นับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนอย่างยิ่งนักเรียน ควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเสียแต่เมื่อเริ่มเรียนคำ เพื่อช่วยให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ช่วยให้นักเรียนใช้คำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง กว้างขวาง ครุจึงต้องฝึกฝน นักเรียนอย่างสม่ำเสมอทุกระดับชั้น

วรรณ เครือเนียม (อ้างถึงใน ศิริลักษณ์ จันทอง, 2547 : 38) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ไว้ว่า

1. การสะกดคำผิดทำให้การเข้าใจความหมายของคำผิดไปด้วย
2. การสะกดคำถูกจำเป็นที่จะต้องแจกความหมายของคำแต่ละคำได้
3. นักเรียนที่รู้จักสะกดคำสามารถที่จะหาคำในพจนานุกรมได้รวดเร็ว
4. การรู้จักสะกดคำถือเป็นความสามารถเป็นการศึกษาและทำให้อ่านหนังสือได้
5. ความบกพร่องในการสะกดคำทำให้เสียเวลาทั้งครู และนักเรียนในการเรียนการสอน
6. ผู้ที่มีความบกพร่องในการสะกดคำทำให้หมดโอกาสที่จะให้คำเพื่อเน้นความหมายในข้อเขียนของตนได้

จากความสำคัญของการเขียนสะกดคำดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่สำคัญอย่างยิ่งของหลักภาษา เพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพราะหากเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง อาจส่งผลให้ความหมายของคำผิดแปลกออกไป ไม่ตรงตามความต้องการที่อยากจะสื่อสาร

3.3 หลักการสอนการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้น จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาทักษะภาษาไทยด้านการเขียน ทำให้ผู้เขียนสามารถสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องถ้าผู้เขียนสะกดคำผิดก็จะก่อให้เกิดผลเสียหายหลายประการ ผู้อ่านตีความหมายผิด ทำให้ไม่เข้าใจข้อความที่เขียน ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนะเกี่ยวกับ หลักการสอนเขียนสะกดคำ ไว้ดังนี้

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516 : 102) ได้เสนอวิธีสอนเขียนสะกดคำไว้ว่า

1. สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียนและสิ่งที่ได้พบเห็นในชีวิตประจำวัน
2. สอนคำที่สอนนักเรียนสนใจ และเข้าใจความหมาย
3. ทุกครั้งที่สอนคำใหม่เพิ่มเติม จะต้องทบทวนคำเก่าที่เคยเรียนมาแล้ว
4. ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ โดยให้รู้จักพยัญชนะ สระก่อน และให้นักถึงคำที่เคยเรียนมาแล้ว
5. การทดสอบต้องทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการทบทวนดูว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำมากน้อยเพียงใด

5. การทดสอบต้องทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการทบทวนดูว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำมากน้อยเพียงใด

6. บันทึกผลงานของนักเรียนแต่ละคนว่า ตั้งแต่เริ่มเรียนมีพัฒนาการไปมากน้อยเพียงใด จะได้ช่วยและส่งเสริมนักเรียนแต่ละคนได้ถูกต้อง

7. ดำเนินวิธีการสอนอย่างถูกต้องให้แก่ นักเรียน โดยช่วยเหลือนักเรียนเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้ยืมคำที่สะกดน้อยอย่างชัดเจน

2. ให้นักเรียนเขียนสะกดคำอย่างระมัดระวัง

3. ทบทวนคำที่เขียนว่าถูกต้องเพียงใด

ประเทิน มหาสังข์ (2526: 65) ได้เสนอแนะว่า การสอนสะกดคำมีวิธี 5 ขั้น ดังต่อไปนี้

1. ความหมายและการออกเสียง ครูต้องเข้าใจความหมายของคำ มองดูคำ ๆ นั้น และสามารถพูดออกมาให้เป็นประโยคโดยใช้คำ ๆ นั้น

2. การมองเห็นรูปคำ ในขั้นตอนนี้ครูต้องให้เด็กเห็นรูปคำที่สะกด ให้เด็กแยกคำนั้นออกมาเป็นพยางค์ ๆ ออกเสียงแต่ละพยางค์และสะกดเป็นคำอีกคำหนึ่ง การมองเห็นรูปคำ จะช่วยให้การสะกดได้มาก เมื่อเด็กได้เห็นคำในข้อความจะเป็นพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ ควรให้เด็กเห็นทั้งหมดเสียก่อนแล้วจึงแยกเป็นส่วนย่อย

3. การรำลึกถึงคำ ให้มองดูทั้งคำ และสะกดตัวโดยไม่ต้องมองคำ ๆ นั้น เสร็จแล้วตรวจดูว่าการสะกดตัวของตนถูกต้องหรือไม่ หากไม่ผิดก็ให้กลับไปทำขั้น 1-3

4. การเขียนคำ ในขั้นนี้เด็กจะฝึกหัดเขียนคำให้ถูกต้อง ตรวจสอบการเขียนและการสะกดตัวให้ถูกต้องเรียบร้อย

5. การทบทวน ให้เด็กเขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ หากเขียนแบบถูกต้องถึง 3 ครั้งก็แสดงว่าเด็กรู้คำนั้นแล้ว ในขั้นนี้ถ้าจะให้เด็กจดจำมากขึ้น ก็ควรให้เด็กลองนำไปใช้ เช่น ใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความ และเขียนจดหมาย เป็นต้น การส่งเสริมให้เด็กสนใจในการหาคำใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น ครูควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการสะกดคำดังนี้ คือ

1. ให้เด็กช่วยกันหาคำที่มีเสียงเหมือนกัน เช่น กิน บิน ดิน ฯลฯ

2. ให้เด็กช่วยกันหาพยัญชนะมาเติมให้ครบ เช่น -าง (กาง) -า (เงา) ฯลฯ

3. เติมคำให้ได้ใจความตรงตามต้องการ เช่น เด็กกิน -กรู -เด็ก ฯลฯ

4. หาคำที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น หมู - สุกร หม่า - สุนัข ฯลฯ

5. หาคำที่มีความหมายตรงข้าม เช่น ร้อน - เย็น ดำ - ขาว ฯลฯ

6. หาคำที่มีความหมายเฉพาะสิ่ง เช่น สิ่งที่ใช้สวมที่เท้า (รองเท้า) สิ่งที่ใช้ดื่ม (น้ำ, ยา)

7. หาคำที่เสียงเหมือนกันแต่ความหมายไม่เหมือนกัน เช่น ข้า คำ ฆ่า ฯลฯ

วรรณิ โสมประยูร และรัชณี ศรีไพวรรณ(2537: 542-543) ได้เสนอแนะทักษะการเขียนสะกดคำจากวิธีง่ายไปหายากดังนี้

1. กิจกรรมแจกลูกเป็นวิธีการอ่านแจกลูก เพื่ออ่านมาเน้นการเขียนคำเบื้องต้นโดยครูกำหนดพยัญชนะให้หนึ่งตัวแล้วให้นักเรียนหาพยัญชนะที่นักเรียนรู้จักกันมาแจกลูก

2. กิจกรรมประสมอักษรเป็นการนำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์มาประสมออกเสียงกันเป็นพยางค์หนึ่ง แล้วค่อยเพิ่มตัวสะกดและการันต์ต่อไป

3. กิจกรรมเขียนตามคำบอก หรือการสอนเขียนไทยเป็นกิจกรรมพัฒนาทักษะการเขียนที่นิยมใช้โดยทั่วไป การเขียนตามคำบอกนี้ นอกจากเป็นกิจกรรมที่พัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำแล้ว ยังมีคุณค่าช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาในเรื่องอื่น ๆ ได้แก่ทักษะการฟังอย่างมีสมาธิ ก่อนที่จะเขียน การจำคำและประโยคที่จะเขียน รวมถึงความละเอียดรอบคอบในการเขียนสะกดคำ ดังนั้นครูจึงควรพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำโดยใช้วิธีเขียนตามคำบอกอย่างสม่ำเสมอ

สรวดี เฟิงศรีโคตร (2539 : 25) ได้สรุปหลักสอนการเขียนสะกดคำไว้ว่า

1. ให้นักเรียนได้มองเห็นรูปคำว่ามีลักษณะอย่างไร ประกอบด้วย พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดอะไรบ้าง

2. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำๆ นั้น ให้ชัดเจนเป็นคำๆ

3. ฝึกให้นักเรียนสะกดคำปากเปล่าโดยวิธีแจกลูกสะกดคำโดยออกเสียงดังๆ อย่างชัดเจน

4. สอนให้นักเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ และยกตัวอย่างการใช้คำนั้น ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ

5. ฝึกให้ลงมือเขียนสะกดคำนั้น ๆ หลายๆ ครั้ง

6. ให้นักเรียนระลึกคำที่เขียน และเขียนสะกดคำโดยไม่ต้องดูแบบ

7. ตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้กลับไปดูคำนั้นใหม่

8. ใช้คำที่เขียนนั้นมาแต่งประโยค โดยอาจแต่งด้วยปากเปล่าก็ได้

9. ทบทวนการเขียนอีกครั้งหนึ่ง โดยทำแบบฝึกทักษะ

3.4 การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทย

การเขียนสระในภาษาไทยนั้น เป็นเรื่องที่ต้องศึกษาเพราะจะมีหลักเกณฑ์ในการเขียนต่างกัน สระบางสระเมื่อมีตัวสะกดก็จะเขียนแตกต่างกันออกไป บางสระอาจจะลดรูป บางสระอาจจะเปลี่ยนรูป แต่บางสระจะคงรูปเช่นเดิม ดังที่กำชัย ทองหล่อ ได้อธิบายไว้ดังนี้

การเปลี่ยนแปลงของสระ ซึ่งกำชัย ทองหล่อ (2540: 69-70) กล่าวถึงการคงรูป เปลี่ยนรูป และลดรูปไว้ดังนี้

การคงรูป คือ ต้องเขียนรูปให้ปรากฏชัด เช่น กะบะ กะปิ ไปไหน ทำไม

การลดรูป คือ ไม่ต้องเขียนรูปสระให้ปรากฏหรือปรากฏแต่เพียงบางส่วน แต่ต้องออกเสียงตรงกับรูปสระที่ลดนั้น การลดรูปมี 2 อย่าง คือ

1.ลดรูปทั้งหมด ได้แก่ พยัญชนะ + สระ โอะ+ ตัวสะกด (ยกเว้นตัว ร) เช่น

น+โอะ+ก= นก

ม+โอะ+ด= มด

2.ลดรูปบางส่วน ได้แก่ สระที่ลดรูปไม่หมด เหลือไว้แต่เพียงบางส่วนของรูปเต็มพอเป็นเครื่องสังเกตให้รู้ว่าไม่ซ้ำกับรูปอื่น เช่น

ก+เ+อ+ย= เกย (ลดรูปตัว อ เหลือแต่ไม้หน้า)

ก+อ+ว+น= กวาน (ลดไม้หน้าอากาศ เหลือแต่ตัว ว)

3.แปลงรูปหรือเปลี่ยนรูป การแปลงสระรูปเดิมให้เปลี่ยนเป็นอีกรูปหนึ่ง เช่น

ก+_ะ+น= กั้น (แปลงวิสรรชนีย์ เป็นไม้หน้าอากาศ)

ก+_ะ+ง= เก็ง (แปลงวิสรรชนีย์เป็นไม้ไต่คู้)

ข+_ะ+ง= แข็ง (แปลงวิสรรชนีย์เป็นไม้ไต่คู้)

ค+_เ+น= เคน (แปลง อ เป็นพินทุ์)

อัครา บุญทิพย์ (2534: 27-28) กล่าวถึงการใช้สระบางเสียงที่มีการเปลี่ยนรูปสระดังนี้

1. สระอะ

1. ใช้วิสรรชนีย์ประหลังพยัญชนะ เช่น พระ นะ คะ

2. ใช้ไม้หน้าอากาศเมื่อสระอะมีตัวสะกด เช่น กะ+น เป็น กั้น

2. สระเอะ

1. ใช้ไม้หน้าหน้าพยัญชนะต้นและใช้วิสรรชนีย์หลังพยัญชนะต้น เช่น เละ เตะ

2. เมื่อมีตัวสะกดรูปวิสรรชนีย์จะเปลี่ยนเป็นไม้ไต่คู้บนพยัญชนะต้น เช่น เด็ก เล็ก

3. สระเออ

1. ใช้ไม้หน้าหน้าพยัญชนะต้นและรูป อ หลังพยัญชนะต้น เช่น เธอ เหน่อ

2. เมื่อมีตัวสะกดแม่อื่นๆ (ยกเว้นแม่เกย) ให้เปลี่ยนรูป อ เป็น ฟินท์ อิบนพยัญชนะต้น เช่น เเดิน เกิด

สรุปได้ว่าการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทยนั้นมีความแตกต่างกันไป แต่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เห็นถึงปัญหาที่พบคือ เด็กไม่สามารถเขียนสะกดคำที่มีการเปลี่ยนรูปได้ เช่น สระอะ สระเอะ และสระเออ เมื่อมีตัวสะกด ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะพัฒนาความสามารถทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

3.5 สาเหตุและปัญหาในการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำผิดอาจจะเกิดจากสาเหตุและปัญหาในหลายๆ ประการ ทั้งจากตัวครูผู้สอน หรือตัวผู้เรียนเองก็ตาม ซึ่งไว้มีผู้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดดังนี้

พันทิพา อุทัยสุข (2537:592) ได้ให้เหตุผลของปัญหาการเขียนสะกดคำได้ดังนี้

1. การสอนปกติไม่ได้สอนให้เหมาะกับเด็กแต่ละคน คือโดยทั่ว ๆ ไปแล้วครูจะใช้วิธีการสอนแบบเดียวให้เด็กทุกคน ซึ่งแต่ละคนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำแตกต่างกันแล้วแต่สภาพร่างกาย สติปัญญาและอารมณ์

2. เด็กถูกบังคับให้จำและต้องสะกดคำให้ได้ภายในเวลาที่จำกัด ซึ่งทำให้สับสนเพราะการสะกดคำนั้น เด็กควรได้รับความเคยชินมากพอที่จะสามารถเขียนออกมาทันที

3. วิธีการให้การฝึกฝนซ้ำ ๆ นั้น ไม่ได้เตรียมให้น่าสนใจสำหรับเด็ก ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่สนใจการสะกดคำ การให้เด็กฝึกฝนซ้ำๆ ให้เกิดความเคยชินนี้ ควรมีวิธีการที่น่าสนใจ

4. เด็กมีความรู้สึกไม่ดีต่อการเรียน อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากการที่นักเรียนสอบตกต้องเรียนซ้ำ และถูกครูปฏิบัติต่อตนผิดจากเด็กคนอื่น

วรรณิ โสมประยูร (อ้างอิงใน อุทัยรัตน์ ทิพวรรณ, 2554: 156) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับลักษณะของคำที่เขียนยากตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3 ปรากฏผลสอดคล้องทั้ง 3 ระดับชั้นดังนี้

1. คำที่มีหลายพยางค์ เช่น สนุกสนาน ประเพณี
2. คำที่มีประ และไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น สะอาด สะดวก สบาย
3. คำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับการออกเสียงเช่น เหล้าหุง ลอกแลก เลินเล่อ
4. คำที่ไอ ออ อัย อำ อัม เช่น จาระไน เหงื่อไหล ไคลย้อย อัยการ สัมภาษณ์
5. คำที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับ เช่น ประโยชน์ สัตว์ เสาร์ พิสูจน์

6. คำที่มีสระผสมเช่น เลี้ยง เดี่ยว เพื่อน
7. คำพ้องเสียง เช่น หน้า-น้ำ หญ้า-ย่า
8. คำลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด เช่น ชวน โจรจัน
9. คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา เช่น รูป โรค โทษ
10. คำที่มีอักษรนำ เช่น ขนม ตลาด ขมุบขมิบ
11. คำที่มี ห นำ และ อ นำเช่น หย่า หลาย อย่า อยาก
12. การใช้ รร (ร หัน) เช่น บรรทัด รูปพรรณ อุปสรรค
13. การใช้ ร ล ว ควบกล้ำ เช่น กล้วย มะพร้าว กลับ กวาด
14. คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม เช่น ความสุข ความซื่อสัตย์
15. คำราชาศัพท์ เช่น เชษฐา เถลิงพระชนมพรรษา พระบรมฉายาลักษณ์
16. คำศัพท์ เช่น เชษฐา เถลิงพระชนมพรรษา
17. คำที่มาจากภาษาอังกฤษ เช่น ไนลอน เต็นท์
18. คำพิเศษและคำที่มีกฎยกเว้น เช่นชาติจริง ลับดาห้

3.6 วิธีการสอนการเขียนสะกดคำให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

วิธีการสอนการสะกดคำแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ คือ ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 85-86) ได้เสนอวิธีการสอนการสะกดคำแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ตั้งกฎ (Rule –Based Instruction)

ครูพยายามตั้งกฎเกณฑ์ให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อให้สะดวกแก่การจำจดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ควรคำนึงถึงหลักภาษาเป็นสำคัญ และจะช่วยให้เด็กเขียนสะกดคำได้ง่ายขึ้น เช่นในเรื่องของประวิสรรชนีย์ บางคำประวิสรรชนีย์ บางคำไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น

มะนาว มะขาม มะย้า ประวิสรรชนีย์

มันส์ มฤตยู มหันต์ ไม่ประวิสรรชนีย์

ครูอาจตั้งกฎว่า คำใดที่เปล่งเสียงเต็มพยางค์ เช่น มะนาว จะต้อง ประวิสรรชนีย์ แต่คำใดที่เปล่งเสียงกึ่งพยางค์ เช่น มันส์ ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เป็นต้น

2. ใช้ประสาทสัมผัส หลายอย่าง (Multi-Sensory Approach)

ผดุง อารยะวิญญู (2546:34) ได้แนะนำให้ใช้ประสาทสัมผัสรับรู้หลายด้านในการสอนเขียนแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ คือให้ทักษะการฟัง การใช้สายตา และการเขียนพร้อมๆ กัน โดยปฏิบัติเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ครูเขียนคำใหม่ หรือคำยากลงบนกระดาน ครูอ่านคำนั้น ในขณะที่นักเรียนดูครู

2.2 นักเรียนใช้นิ้วชี้ไปตามตัวอักษรทีละตัวที่ประกอบขึ้นเป็นคำนั้น เอ่ยชื่อพยัญชนะ และสระ แล้วจึงอ่านออกเสียงคำนั้น เมื่อลากนิ้วครบทุกตัว

2.3 ครูเขียนคำนั้นลงบนสมุด และอ่านคำนั้น

2.4 ครูลบคำนั้น แล้วให้นักเรียนเขียนคำนั้นอีกครั้ง หากนักเรียนเขียนผิด ให้เริ่มขั้นที่ 2 ใหม่ หากนักเรียนเขียนถูกต้องให้รวบรวมคำนั้นไว้เพื่อใช้ทดสอบในครั้งต่อไป

2.5 ในการสอนคำใหม่ คำต่อไป ครูอาจไม่ให้นักเรียนใช้นิ้วลากเส้นตามตัวอักษรก็ได้ แต่ปฏิบัติตามขั้นที่ 1-4 หากนักเรียนมีปัญหาในการสะกดคำ จำให้นักเรียนใช้การสัมผัส

3. การสะกดตามครู (Imitation Method)

วิธีนี้เป็นวิธีที่มีขั้นตอนง่าย ๆ กล่าวคือ ครูเขียนสะกดคำนั้นลงบนกระดานดำ หรือบนกระดาษ ครูพูดไปด้วยว่าคำนั้นประกอบขึ้นด้วยพยัญชนะ และสระใดบ้าง แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามครูทุกประการแต่ให้พูดเสียงดังกว่าครู ครูให้แรงเสริมทันทีที่เด็กทำถูก หากเด็กสะกดผิดครูบอกนักเรียนว่า ตัวสะกดที่ถูกต้องเป็นเช่นใด ผิดซ้ำ ๆ เช่นนี้หลาย ๆ ครั้งจนกระทั่งนักเรียนสะกดคำได้ถูกต้องเอง

4. การกำหนดคำ (Word Lists)

ครูเขียนคำยากลงบนกระดานให้นักเรียน ลอกคำเหล่านั้นลงในสมุด ครูให้นักเรียนฝึกสะกดคำเหล่านั้นปากเปล่า และเขียนสะกดคำด้วยตนเอง ครูทดสอบนักเรียนทุกวันเมื่อนักเรียนสะกดคำใดได้ถูกต้องตามครูให้ รางวัลและลบคำนั้นออกให้นักเรียนฝึกคำที่เหลือต่อไป ครูทดสอบทุกวันครูอาจเพิ่มคำใหม่ให้นักเรียนอีก รายการคำของนักเรียนแต่ละคนอาจไม่เหมือนกันจำนวนคำที่ครูมอบหมายให้นักเรียนฝึก มีจำนวนอยู่ระหว่าง 3-8 คำ ต่อครั้ง หากจำนวนคำมีมากเกินไปมักไม่ได้ผล มีงานวิจัยจำนวนมากที่สนับสนุนการสอบสะกดคำด้วยวิธีนี้

สรุปได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่เกิดความสับสนเรื่องของสระ ที่มีอยู่หลายสระ สับสนเรื่องของตำแหน่งสระ อาจเกิดจากการขาดการฝึกทบทวนอย่างสม่ำเสมอ หรือเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน เพราะครูไม่สามารถจูงใจนักเรียนให้เกิดความสนใจ หรือมีวิธีการสอนที่ไม่น่าสนใจ วิธีการสอนเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเขียนนั้น ควรมีวิธีอย่างเป็นลำดับขั้นตอนอย่างช้า ๆ เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสดำเนินการทำความเข้าใจไปที่ละนิดตามความสามารถเพื่อ นักเรียนสามารถใช้ประสาทสัมผัสรับรู้หลายด้าน คือทักษะการฟัง การใช้สายตา และการเขียนพร้อม ๆ กัน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

ดวงใจ วรรณสังข์ (2541: 46) ได้ศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยมีความสามารถในการจำสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เนื่องจากนิทานเป็นสื่อนำความรู้ความเข้าใจจากผู้ถ่ายทอดสิ่งที่เป็นนามธรรมเป็นรูปธรรมได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนสามารถจำพยัญชนะไทยได้ดีขึ้น

วิจิตรา อุดมมุขลินท์ (2543: 58-59) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อน ประถมศึกษา อายุ 4-7 ปี ระดับเขาวนปัญญา 35-68 และไม่มีคามพิการ ซ้ำซ้อน โรงพยาบาลราชานุกูล กรุงเทพฯ จำนวน 16 คน โดยใช้หนังสือนิทานประกอบภาพและสื่อประสมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ กิจกรรมการเล่านิทานแบบทดสอบความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นพบว่าความสามารถในการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ก่อน ประถมศึกษาหลังการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพิ่มขึ้นกว่า ก่อนการใช้กิจกรรมการเล่านิทานอย่างมีนัยสำคัญที่ .01

เสาวลักษณ์ สมวงษ์ (2545: 45) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง โดยการเล่านิทานสองภาษาของโรงเรียนเพลินภาษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดปัตตานี จำนวน 30 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาจำนวน 15 คนและกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานปกติ จำนวน 15 คน ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง 14 สัปดาห์ พบว่าผลการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้ กลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณในด้านความถูกต้องในการใช้ภาษาสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณในด้านความคล่องและยืดหยุ่นในการใช้ภาษาสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รุ่งระวี ปัญญาแก้ว (2550 : 82-84) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ความรู้คำศัพท์ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหางดง จำนวน 43 คน โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน พบว่าความสามารถก่อนสอน คิดเป็นร้อยละ 59.87 และหลังสอนคิดเป็นร้อยละ 71.96 สรุปได้ว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานหลังเรียนสูงขึ้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

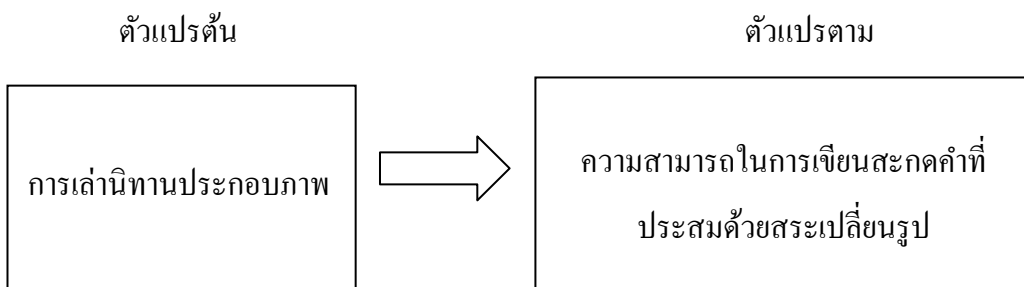
ดวงหทัย คำวัง (2554 : 45-50) ได้ศึกษาความสามารถในการเรียงคำในประโยคภาษาไทย โดยใช้การเล่านิทานของนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 28 คน พบว่าผลการประเมินทักษะการเรียงคำในประโยคภาษาไทยโดยการเล่านิทานของนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมมีความสามารถในการเรียงคำอยู่ในระดับดีคิดเป็นร้อยละ 77.67

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ปริสา รามานี (Prisa Rahmani, 2011) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการเล่าเรื่องเพื่อช่วยลดความผิดพลาดในการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการอ่านของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน โดยใช้การเล่าเรื่องพบว่านักเรียนที่ผ่านการเล่าเรื่องมีผลการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ผ่านการเล่าเรื่อง

แอนเดรีย มาโตส, ทาเนีย โรชา, ลูเซียน่า แคโบล และแม็กซ์มีนาโน เบสซ่า (Andreia Matos, Tania Rocha, Luciana Cabral and Maximino Bessa, 2015) ได้ศึกษาความสามารถในการจำโดยใช้การเล่าเรื่องและกิจกรรมสหสัมพันธ์ของคนที่มีความบกพร่องทางปัญญา จำนวน 18 คน อายุระหว่าง 22-24 ปี พบว่าหลังจากที่เล่าเรื่องและทำกิจกรรมสหสัมพันธ์ ผลปรากฏว่าคนที่มีความบกพร่องทางปัญญามีการพัฒนาความสามารถในการจำได้มากกว่าก่อนการเล่าเรื่องและทำกิจกรรมสหสัมพันธ์

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่าการเล่านิทานประกอบภาพ มีส่วนช่วยในการพัฒนาความสามารถทางการเขียน เนื่องจากเนื้อหา นิทานและภาพประกอบมีส่วนช่วยให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยจึงได้สนใจศึกษาการเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง
6. สถิติและวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป คือไม่สามารถเขียนสะกดคำที่เกิดการเปลี่ยนรูปได้เมื่อมีตัวสะกด ได้แก่ 3 สระ คือ สระอะ สระเอะ และสระเออ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนวัดเสาชิง เขตบางปลาหมอ จังหวัดสุพรรณบุรี ที่มีปัญหาทางการเขียนจำนวน 2 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มีกระบวนการเลือกตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. จากการคัดกรองบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้(ประถมศึกษา) พ.ศ. 2556 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยครูการศึกษาพิเศษประจำปีการศึกษา พ.ศ. 2558 โรงเรียนวัดเสาชิง เขตบางปลาหมอ จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่ามีเด็กที่มีความบกพร่องด้านการเขียน 5 คน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 คนและระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 คนซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป แต่จากการทดสอบและสรุปผลคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป พบว่า เด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3มีความบกพร่องในเขียนสะกดคำที่ประสม

ด้วยสระเปลี่ยนรูปมากที่สุด ผู้วิจัยจึงสนใจเลือกเด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาในเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปเป็นตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากหากเด็กได้รับการช่วยเหลือในระยะเริ่มต้นก็จะสามารถทำการแก้ไขในจุดที่บกพร่องได้อย่างรวดเร็ว

2. ผู้วิจัยได้ทดสอบเด็กทั้งสองคน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ได้แก่ สระอะสระเอะ และสระเออ โดยเป็นคำจากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเนื้อหาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 30 คำ พบว่า เด็กคนที่ 1 ได้ 4 คะแนน และเด็กคนที่ 2 ได้ 2 คะแนน

จากผลการประเมินดังกล่าวสรุปได้ว่า เด็กทั้งสองคนมีความบกพร่องทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ผู้วิจัยจึงเลือกเด็กทั้งสองคนมาเป็นตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยการดำเนินการศึกษานี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการเล่นิทานประกอบภาพมาพัฒนาความสามารถทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป เพื่อช่วยอธิบายถึงลำดับขั้นตอนของการเปลี่ยนแปลงของสระอะสระเอะ และสระเออ เมื่อมีตัวสะกด

ข้อมูลตัวอย่างมีดังนี้

ตัวอย่างที่ 1 เพศชาย อายุ 9 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เด็กสามารถจำพยัญชนะและสระได้ แต่ยังมีความสับสนในสระเปลี่ยนรูป เมื่อมีตัวสะกด และสับสนของเสียงระหว่างพยัญชนะ ท (ทอ) กับ ถ (ถอ)

ตัวอย่างที่ 2 เพศหญิง อายุ 9 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เด็กสามารถจำพยัญชนะและสระได้ แต่ยังมีความสับสนในสระเปลี่ยนรูป เมื่อมีตัวสะกด และสับสนเรื่องของเสียงระหว่างพยัญชนะ ข (ขอ) กับ ค (คอ) เสียงพยัญชนะ พ (พอ) กับ ผ (ผอ) และเสียงพยัญชนะ บ(บอ) กับ ป(ปอ) และเสียงของมาตราตัวสะกดต่าง ๆ ได้แก่ แม่ก ก แม่ก ด แม่ก ม แม่ก น

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การเล่นิทานประกอบภาพ

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1. หนังสือนิทานสระเปลี่ยนรูปที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย ชุดนิทาน 3 ชุด ชุดละ 1 สระ จำนวน 15 คำซึ่งประกอบด้วย

1.1 ชุดที่ 1 คำที่ประสมด้วยสระอะที่มีตัวสะกด แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ได้แก่คำว่า ฉั้น ขัด คัด จับ ดั่ง ตัด ถัง วัด นับ ผัก ผัด รัก ฟัง มัน หัก

1.2 ชุดที่ 2 คำที่ประสมด้วยสระอะที่มีตัวสะกด แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ ได้แก่ คำว่า เห็น เค็ม เจ็บ เต็ม เฝ็ด เป็น เม็ด เข็น เล็ก เร็ว เล็บ เห็ด เข็บ เข็น

1.3 ชุดที่ 3 คำที่ประสมด้วยสระเออที่มีตัวสะกด แล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ ได้แก่ คำว่า เกิด เงิน เติม เปิด เกิน เดิม เข็น เนิน เติบ เฟิง หิน เบิก เลิก เชิง

2.แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป จำนวน 9 แผน

3.แบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง โดยกำหนดเขียนตามคำบอก เรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป (สระอะสระเอะ และสระเออ ที่มีตัวสะกด)

4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ในสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. การสร้างหนังสือนิทานประกอบภาพสระเปลี่ยนรูป โดยมีรายละเอียดการสร้างต่อไปนี

1.1ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาพื้นฐานชั้นประถมศึกษา พุทธศักราช 2551

1.2ศึกษากลุ่มมือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเนื้อหาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

1.3ศึกษาทฤษฎีหลักการเขียนสะกดคำ หลักการในการเล่านิทาน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างหนังสือนิทานสระเปลี่ยนรูป

1.4สร้างชุดนิทานประกอบภาพแต่ละสระ จำนวน 3 ชุดสระ ซึ่งประกอบด้วย สระอะสระเอะ สระเออ ที่มีตัวสะกด (สระเปลี่ยนรูป)

2.การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ สอนเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป มีขั้นตอนดังนี้

2.1 กำหนดจุดประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้ เนื้อหาในแต่ละแผนรายเอียดเกี่ยวกับการสอนเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ได้แก่ สระอะ สระเอะ และสระเออที่มีตัวสะกด

2.2 จัดทำแผนการเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ซึ่งมีขั้นตอนการสอนตามลำดับดังนี้ คือ ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป และวัดและประเมินผล

2.3ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป มีจำนวน 9 แผน ได้แก่ สระอะ3แผน สระเอะ3แผน และสระเออ 3แผนตามลำดับ โดยกำหนด

รูปแบบ วิธีการดำเนินกิจกรรม และเวลาในการสอนการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

3. การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนและหลังการทดลอง โดยกำหนดคำให้เขียนตามคำผู้วิจัยได้กำหนดให้คะแนนข้อที่เขียนถูกเป็น 1 คะแนน ข้อที่เขียนผิดเป็น 0 คะแนนซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.1 สร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนการทดลอง ได้แก่สระอะสระเอะ สระเออที่มีตัวสะกด อย่างละ 10 คำ โดยมีการละคำในแต่ละสระ รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 30ข้อโดยเป็นแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปชนิดเขียนตามคำบอก

3.2 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ข้อละ 1 คะแนน

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้ นิทานประกอบภาพ และแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนการทดลองและหลังการทดลองไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ครูการศึกษาพิเศษวิชาภาษาไทย จำนวน 1ท่าน นักเล่านิทาน และบรรณการหนังสือเด็ก จำนวน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและการประเมิน จำนวน 1 ท่าน เพื่อตรวจพิจารณาปรับปรุงแก้ไขด้านเนื้อหาของนิทานประกอบภาพในการใช้ภาษาที่เหมาะสมในการเล่านิทานแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนการทดลองและหลังการทดลองให้ถูกต้องเหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งท่านแนะนำว่าเนื้อหาของนิทานไม่ควรจะมีความยาวจนเกินไป และในขั้นสรุปบัตรคำควรมีการเคลื่อนไหวได้เพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงเมื่อมีตัวสะกดของสระเปลี่ยนรูป เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้ นิทานประกอบภาพ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนและหลังการทดลองที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านทำประเมินแบบความคิดเห็น

5.1 จัดทำแบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง มีความเห็นว่าเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพมีความสอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่กำหนดไว้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพมีความสอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่กำหนดไว้

-1 หมายถึง มีความเห็นว่าเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพไม่มีความสอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่กำหนดไว้

5.2 จัดทำแบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบเพื่อความถูกต้องเหมาะสม โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาลงความเห็น ดังนี้

+1 หมายถึง มีความเห็นว่าเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพไม่มีความสอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่ได้กำหนดไว้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพมีความสอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่ได้กำหนดไว้

-1 หมายถึง มีความเห็นว่าเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพไม่มีความสอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่ได้กำหนดไว้

5.3 จัดทำแบบประเมินความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น โดยกำหนดเกณฑ์รายละเอียดในการบันทึกและให้คะแนนดังนี้

1 คะแนน หมายถึง เด็กนักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปได้อย่างถูกต้อง

0 คะแนน หมายถึง เด็กนักเรียนไม่สามารถเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปได้อย่างถูกต้อง

5.4 นำแบบประเมินเสนอผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบเพื่อความถูกต้องเหมาะสม โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาลงความเห็น ดังนี้

+1 หมายถึง มีความเห็นว่าแบบประเมินความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปมีความสอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่ได้กำหนดไว้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้กำหนดไว้

-1 หมายถึง มีความเห็นว่าแบบประเมินความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้กำหนดไว้

6. นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) ถ้าค่าดัชนีที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ นิทานประกอบภาพ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนและหลังการทดลองที่ได้ตั้งไว้นั้นสอดคล้องกับเนื้อหาสามารถนำไปใช้ได้ ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ นิทานประกอบภาพ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1 ทุกข้อ

7. นำไปทดลองใช้กับเด็กที่มีบกพร่องทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปเป็นผู้มีปัญหาคล้ายคลึงกันแต่ไม่ใช่ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 5 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปสอนกับตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

8. นำแผนการจัดการเรียนรู้ นิทานประกอบภาพ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนและหลังการทดลองไปสอนกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยการศึกษาคั้งนี้

5.แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองแบบกลุ่มเล็กหรือที่เรียกว่า Small n Experimental Designs ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งระยะของการทดลองไว้ดังนี้

ตารางที่ 1 แบบแผนการทดลอง

O_1	X	O_2
ก่อนทดลอง	ทดลอง	หลังทดลอง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

X แทนการทดลองเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพ

O_1 แทนการทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนการทดลองเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพ

O, แทนการทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป หลังการทดลองเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพ

2. ขั้นตอนการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

2.1 ดำเนินการทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนการทดลอง (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ของสระอะสระเอะและสระเออ โดยมีการคัดคำในแต่ละสระ (สระอะจำนวน 10 คำ สระเอะ จำนวน 10 คำ และสระเออ จำนวน 10 คำ) รวมเป็นจำนวน 30 คำจากนั้นทำการบันทึกผลคะแนนการทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนการทดลองโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพทั้ง 9 แผนการจัดการเรียนรู้

2.2 ดำเนินการทดลองโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพ รวมระยะเวลาในการทดลองรวม 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน (วันเสาร์) วันละ 1 ชั่วโมง โดยมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

ตารางที่ 2 แผนการจัดการเรียนรู้

สัปดาห์ที่	วัน	ครั้งที่	แผนการจัดการเรียนรู้
1	เสาร์ (นิทานสระอะ ชุดที่ 1)	1	-ทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนการทดลอง -สระเปลี่ยนรูป (สระอะ ที่มีตัวสะกด) นั้น ชัด คัด จับ ดั่ง -แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอน
2	เสาร์	2	สระเปลี่ยนรูป (สระอะ ที่มีตัวสะกด) ตัด ถึง วัต นับ ผัก -แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอน

ตารางที่ 2 แผนการจัดการเรียนรู้(ต่อ)

3	เสาร์	3	สระเปลี่ยนรูป (สระอะ ที่มีตัวสะกด) ผัด รัก ฟัง มั่น หัก -แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอน
4	เสาร์ (นิทานสระเอะ ชุดที่2)	4	-สระเปลี่ยนรูป (สระเอะ ที่มีตัวสะกด)เห็น เค็ม เจ็บ เด็ก เต็ม -แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอน
5	เสาร์	5	-สระเปลี่ยนรูป (สระเอะ ที่มีตัวสะกด)เผ็ด เป็น เม็ด เย็น เล็ก -แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอน
6	เสาร์	6	-สระเปลี่ยนรูป (สระเอะ ที่มีตัวสะกด)เร็ว เล็บ เห็ด เย็บ เข็น -แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอน
7	เสาร์ (นิทานสระเออ ชุดที่3)	7	-สระเปลี่ยนรูป (สระเออ ที่มีตัวสะกด)เกิด เงิน เข็ด เดิน เปิด -แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอน
8	เสาร์	8	-สระเปลี่ยนรูป (สระเออ ที่มีตัวสะกด)เกิน เดิม เข็น เนิน เต็บ -แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอน
9	เสาร์	9	-สระเปลี่ยนรูป (สระเออ ที่มีตัวสะกด)เพิง เห็น เบิก เลิก เชิง -แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอน -ทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสม ด้วยสระเปลี่ยนรูป

*ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีการทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอนเพื่อวัดความเข้าใจในการเรียนรู้ผ่านการเล่านิทานประกอบภาพ (ภาคผนวก)

2.3 เมื่อดำเนินการสอนทุกแผนการจัดการเรียนรู้เรียบร้อยแล้ว จะทดสอบความสามารถความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการทดลอง (Posttest) ในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ของสระอะสระเอะและสระเออ โดยมีการละคำในแต่ละสระ (สระอะจำนวน 10 คำ สระเอะ จำนวน 10 คำ และสระเออ จำนวน 10 คำ) รวมเป็นจำนวน 30 คำจากนั้นทำการบันทึกผลคะแนนการทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปโดยใช้วิธีการทดสอบและตรวจให้คะแนนเช่นเดียวกับการทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนการทดลอง (Pre-test) จากนั้นทำการบันทึกผลคะแนนการทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการทดลอง

6.สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนสอบมาคิดค่าร้อยละและนำเสนอข้อมูลในการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพก่อนทดลองและหลังการทดลอง และคะแนนการทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปหลังการสอน โดยใช้ตารางและแผนภูมิแท่งจากคะแนนและร้อยละ

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองเก็บรวบรวมและบันทึกข้อมูล โดยการเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป และทดสอบเรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนการทดลอง ระหว่างดำเนินการทดลองและหลังการทดลอง โดยมีการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองเป็น 2 ตอน ดังนี้

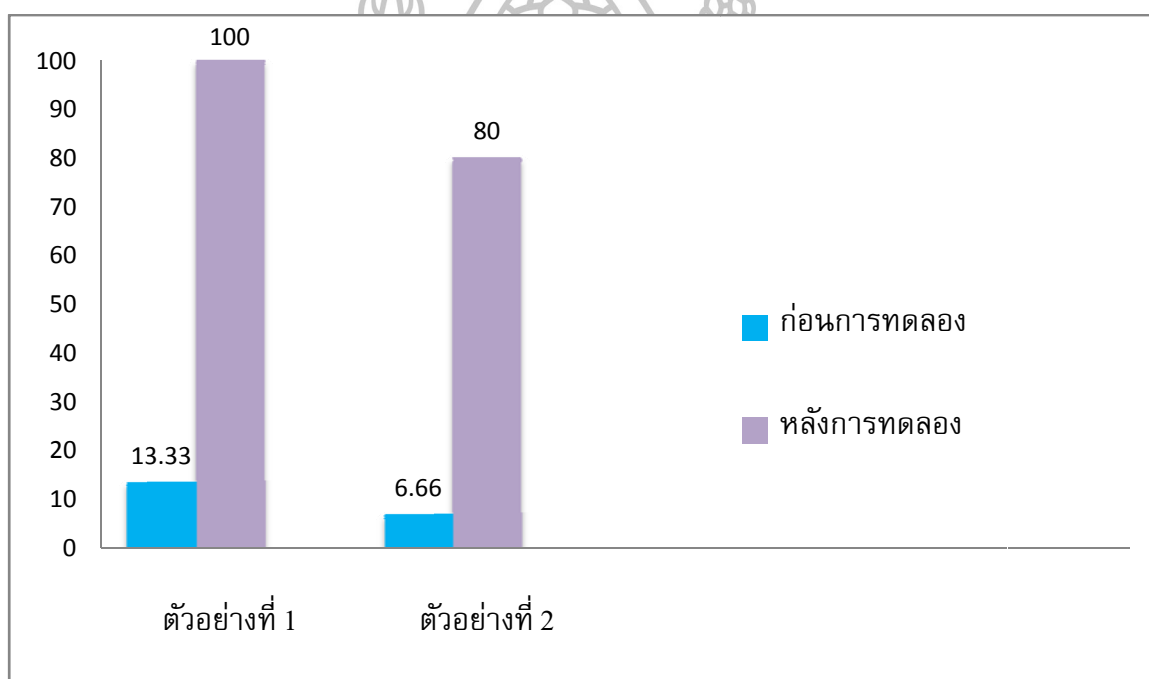
1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองเรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของคะแนนการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป หลังการสอนระหว่างดำเนินการทดลองในแต่ละแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อันหนึ่ง

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 1 และ 2 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสามารถในการเขียนสะกดคำ ตัวอย่าง	คะแนนก่อนการทดลอง		คะแนนหลังการทดลอง		คะแนนที่เพิ่มขึ้น	
	คะแนนเต็ม 30 คะแนน		คะแนนเต็ม 30 คะแนน			
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
ตัวอย่างที่ 1	4	13.33	30	100	26	86.67
ตัวอย่างที่ 2	2	6.66	24	80	22	73.34

จากตารางที่ 3 พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนการทดลองของตัวอย่างที่ 1 ได้ 4 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 13.33 และหลังการทดลองได้ 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งมีคะแนนเพิ่มขึ้นหลังได้รับการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองคิดเป็นร้อยละ 86.67

คะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนการทดลองของตัวอย่างที่ 2 ได้ 2 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 6.66 แต่หลังการทดลองได้ 24 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80 ซึ่งมีคะแนนเพิ่มขึ้นหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองคิดเป็นร้อยละ 73.34 ดังจะเห็นได้จากแผนภูมิที่ 1

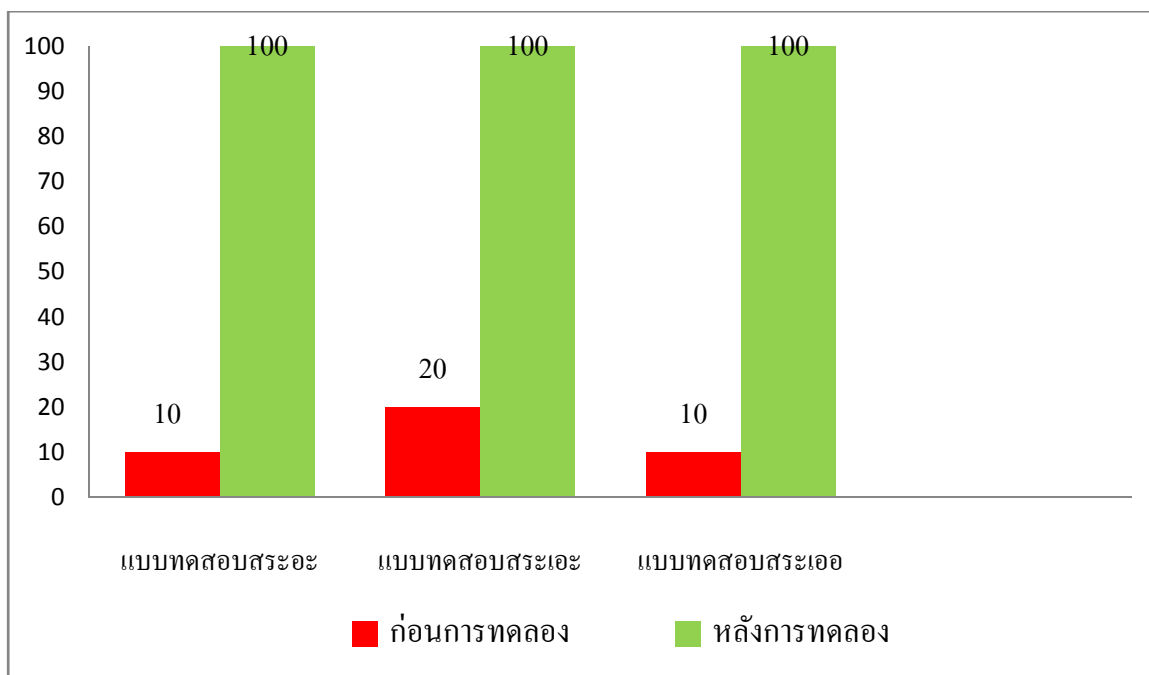

แผนภูมิที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 1 และตัวอย่างที่ 2 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสม
สระเปลี่ยนรูปในแต่ละสระ ได้แก่ สระอะ สระเอะ และสระเออของเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการทดลองของตัวอย่างที่ 1

ความสามารถในการ เขียนสะกดคำ สระ	คะแนนก่อนการ ทดลอง		คะแนนหลังการ ทดลอง		คะแนนที่เพิ่มขึ้น	
	คะแนนเต็ม 10 คะแนน	คะแนนเต็ม 10 คะแนน	คะแนนเต็ม 10 คะแนน	คะแนนเต็ม 10 คะแนน	คะแนนเต็ม 10 คะแนน	คะแนนเต็ม 10 คะแนน
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
สระอะ	1	10	10	100	9	90
สระเอะ	2	20	10	100	8	80
สระเออ	1	10	10	100	9	90

จากตารางที่ 4 พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ
เปลี่ยนรูปในแต่ละสระของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนการทดลองของตัวอย่างที่ 1
สระอะได้ 1 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 10 แต่หลังการทดลองได้ 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100
สระเอะได้ 2 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 20 แต่หลังการทดลองได้ 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 และ
สระเออได้ 1 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 10 แต่หลังการทดลองได้ 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งมี
คะแนนเพิ่มขึ้นหลังได้รับการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองของสระอะคิดเป็นร้อยละ 90 สระเอะ
คิดเป็นร้อยละ 80 และสระเออคิดเป็นร้อยละ 90 ดังจะเห็นได้จากแผนภูมิที่ 2

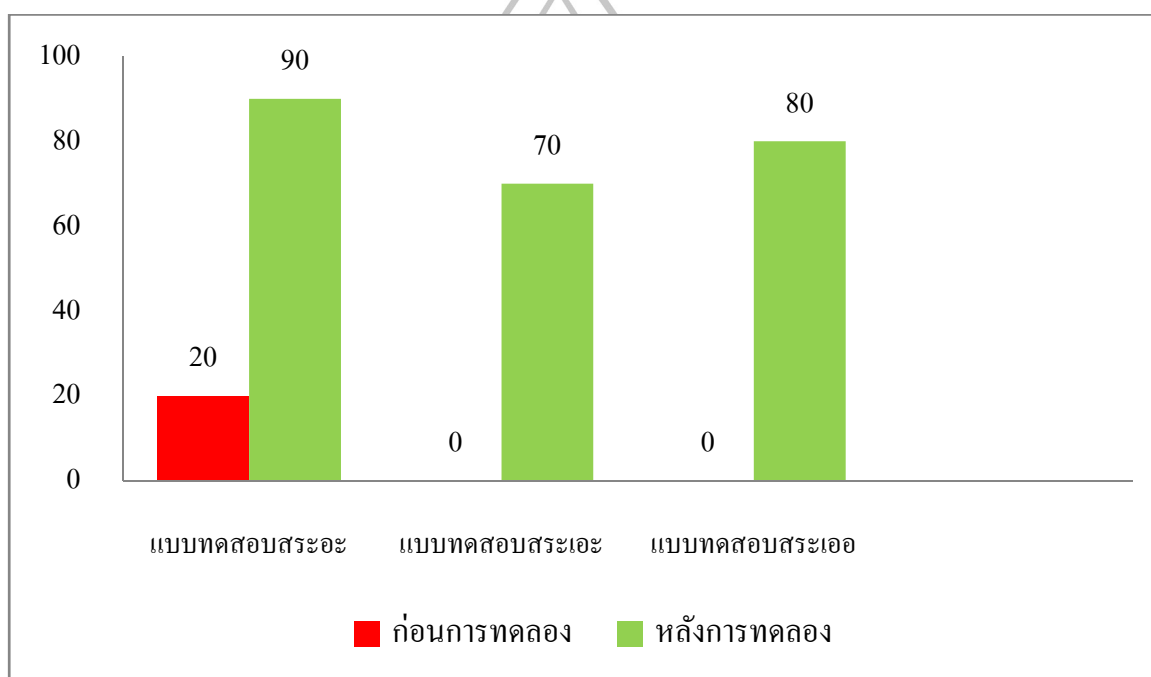

แผนภูมิที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบค่าร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปในแต่ละของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 1 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมสระเปลี่ยนรูปในแต่ละสระได้แก่สระอะ สระเอะ และสระเออ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการทดลองของตัวอย่างที่ 2

ความสามารถในการเขียนสะกดคำสระ	คะแนนก่อนการทดลอง		คะแนนหลังการทดลอง		คะแนนที่เพิ่มขึ้น	
	คะแนนเต็ม 10 คะแนน		คะแนนเต็ม 10 คะแนน			
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
สระอะ	2	20	9	90	7	70
สระเอะ	0	0	7	70	7	70
สระเออ	0	0	8	80	8	80

จากตารางที่ 5 พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปในแต่ละสระของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนการทดลองของตัวอย่างที่ 2 สระอะ ได้ 2 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 20 แต่หลังการทดลองได้ 9 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 90 สระเอะ ได้ 0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0 แต่หลังการทดลองได้ 7 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 70 และสระเออ ได้ 0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0 แต่หลังการทดลองได้ 8 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80 ซึ่งมีคะแนนเพิ่มขึ้น หลังได้รับการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองของสระอะคิดเป็นร้อยละ 70 สระเอะคิดเป็นร้อยละ 70 และสระเออคิดเป็นร้อยละ 0 ดังจะเห็นได้จากแผนภูมิที่ 3

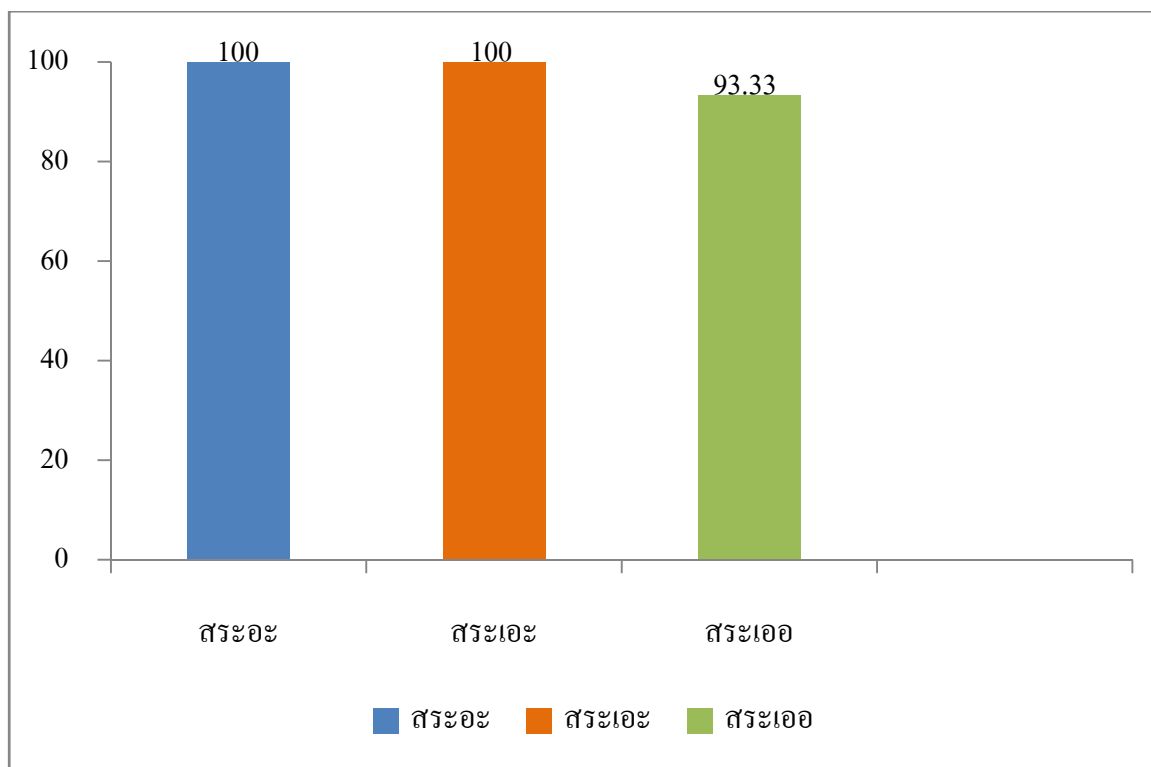

แผนภูมิที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบค่าร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปในแต่ละสระของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 2 ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตารางที่ 6 คะแนนและร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการสอน โดยการเขียนสะกดคำที่ประสม
ด้วยสระ เปลี่ยนรูปในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 1

แผนการจัดการเรียนรู้	หลังการสอน (คะแนนเต็ม 5 คะแนน)	ร้อยละ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	5	100
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	5	100
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	5	100
คะแนนรวมชุดสระอะ	15	100
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	5	100
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	5	100
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6	5	100
คะแนนรวมชุดสระเอะ	15	100
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7	4	80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8	5	100
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9	5	100
คะแนนรวมชุดสระเออ	14	93.33

จากตารางที่ 6 พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ
เปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 1 หลังการสอนด้วยการเล่านิทาน
ประกอบภาพชุดนิทานสระอะ จากสระที่ปรากฏตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-3 รวมคะแนนได้ 15
คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-6 นิทานสระเอะ รวมคะแนนได้ 15 คะแนน
คิดเป็นร้อยละ 100 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7-9 นิทานสระเออ รวมคะแนนได้ 14 คะแนน คิด
เป็นร้อยละ 93.33 ดังแสดงในแผนภูมิที่ 4

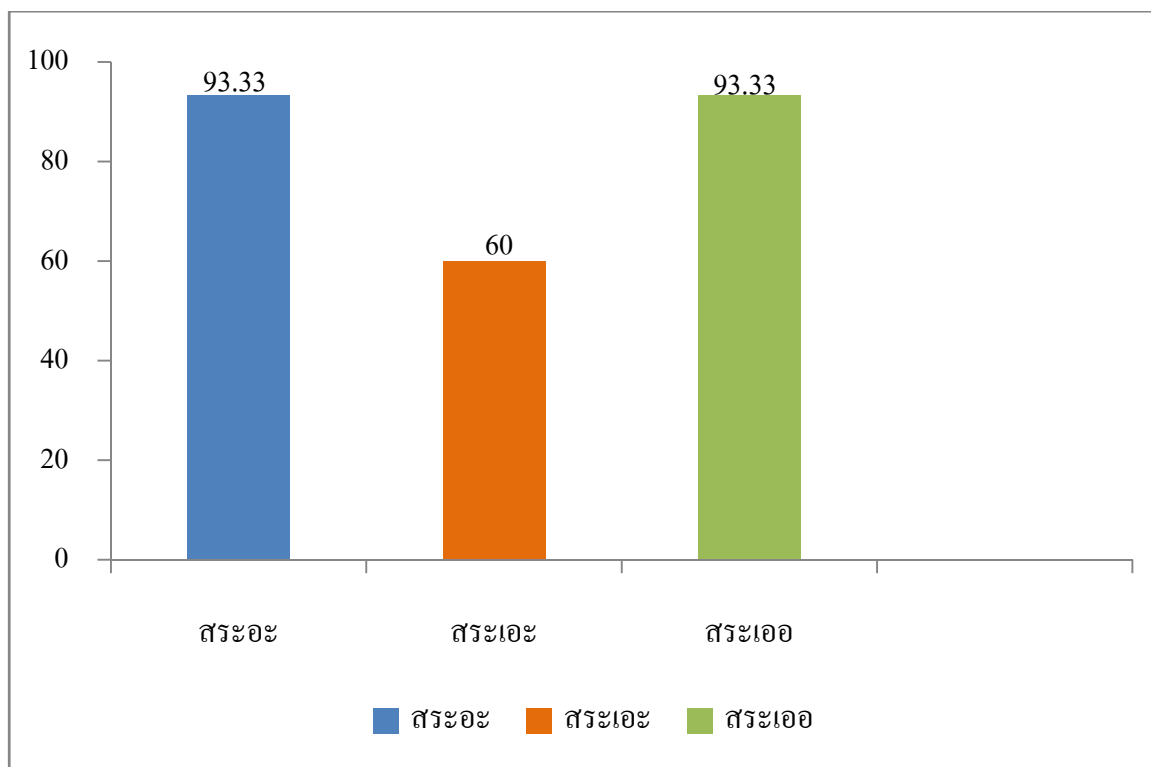
แผนภูมิที่ 4 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการสอนในแต่ละสระที่ปรากฏตามแผนการจัดการเรียนรู้ หลังจากได้รับการสอนด้วยการเล่านิทานประกอบภาพของตัวอย่างที่ 1

ตารางที่ 7 คะแนนและร้อยละของความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการสอน โดยการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ เปลี่ยนรูปในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 2

แผนการจัดการเรียนรู้	หลังการสอน (คะแนนเต็ม 5 คะแนน)	ร้อยละ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	4	80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	5	100
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	5	100
คะแนนรวมชุดสระอะ	14	93.33
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	1	20
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	4	80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6	4	80
คะแนนรวมชุดสระเอะ	9	60
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7	5	100
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8	4	80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9	5	100
คะแนนรวมชุดสระเออ	14	93.33

จากตารางที่ 7 พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ 1 หลังการสอนด้วยการเล่านิทานประกอบภาพชุดนิทานสระอะ จากสระที่ปรากฏตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-3 รวมคะแนนได้ 14 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 93.33 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-6 นิทานสระเอะ รวมคะแนนได้ 9 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 60 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7-9 นิทานสระเออ รวมคะแนนได้ 14 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 93.33 ดังแสดงใน แผนภูมิที่ 5

แผนภูมิที่ 5 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการสอนในแต่ละสระที่ปรากฏตามแผนการจัดการเรียนรู้ หลังจากได้รับการสอนด้วยการเล่นิทานประกอบภาพของตัวอย่างที่ 2

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องการเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ดำเนินการวิจัยโดยใช้ Small-n Experimental Designs มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยการเล่านิทานประกอบภาพ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดสมมติฐานการวิจัยว่า หลังการทดลองโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง โดยการเล่านิทานประกอบภาพ

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่มีปัญหาด้านความเข้าใจในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนวัดเสาชิง จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 2 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้การคัดกรองจากแบบคัดกรองบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (ประถมศึกษา) พ.ศ. 2556ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยครูการศึกษาพิเศษผู้ที่ได้รับการอบรมวิธีการใช้แบบคัดกรองคนพิการทางการศึกษาและได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้ปกครองพบว่าตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีปัญหาทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป คือไม่สามารถเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ สระเอะและสระเออ ที่มีตัวสะกดแล้วเกิดการเปลี่ยนรูปได้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดนิทานสระเปลี่ยนรูป 3 ชุด ได้แก่ นิทานสระอะ นิทานสระเอะและนิทานสระเออ แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ และแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองเรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

การดำเนินการทดลองครั้งนี้ใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มเล็ก (Small-n Experimental Designs) กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ อยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียน

วัดเสาชิงช้า จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 2 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยมีการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการทดลอง ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 9 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง เป็นระยะเวลารวมทั้งสิ้น 9 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 9 มกราคม ถึงวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2559

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางและแผนภูมิแท่งเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ก่อนและหลังการทดลองทั้ง 3 สระ (สระอะ สระเอะ และสระเออ) โดยใช้ในการเล่านิทานประกอบภาพ

สรุปผลการวิจัย

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการทดลองโดยการเล่านิทานประกอบภาพ พบว่าหลังการทดลองโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปได้สูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการทดลองโดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพ จากตัวอย่างที่ 1 พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนการทดลองของตัวอย่างที่ 1 ได้ 4 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 13.33 แต่หลังการทดลองได้ 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งมีคะแนนเพิ่มขึ้นหลังได้รับการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองคิดเป็นร้อยละ 86.67 และตัวอย่างที่ 2 พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนการทดลองของตัวอย่างที่ 2 ได้ 2 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 6.66 แต่หลังการทดลองได้ 24 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80 ซึ่งมีคะแนนเพิ่มขึ้นหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองคิดเป็นร้อยละ 73.34

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า หลังจากการเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เด็กนักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป หลังจากการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากการเล่านิทานประกอบภาพเป็นการอธิบายถึงวิธีการในการเปลี่ยนรูปของคำในภาษาไทยที่ประสม

ด้วยสระอะ สระเอะ สระเออและมีตัวสะกดมาประสม โดยเนื้อหาในนิทานแต่ละเรื่องจะเป็นการอธิบายถึงขั้นตอนของคำในภาษาไทยที่ประสมด้วยสระอะ สระเอะ และสระเออแล้วมีตัวสะกดมาประสม เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจอย่างง่ายให้แก่ผู้เรียนว่ารูปสระอะ ได้เปลี่ยนรูปไปเป็น ั (ไม้หันอากาศ) รูปสระเอะ ได้เปลี่ยนรูปไปเป็น ี (ไม้ไต่คู้) และรูปสระเออได้เปลี่ยนรูปไปเป็น ิ (พินทุ์อิ) ได้อย่างไร ด้วยการอธิบายผ่านนิทานประกอบภาพที่สนุกสนานที่เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนและสามารถเข้าใจง่าย เพื่อเป็นการช่วยเรียงลำดับขั้นตอนของการเปลี่ยนรูปทั้ง 3 สระนี้ โดยผ่านเหตุการณ์ของเนื้อหาที่ดำเนินเรื่องโดยตัวละครในการเปลี่ยนรูปของสระทั้ง 3 สระผ่านการฟัง เพื่อให้ผู้เรียนได้มองเห็นการเปลี่ยนแปลงของสระทั้ง 3 สระเมื่อมีตัวสะกดเข้ามาประสมได้ชัดเจนมากขึ้น จนเกิดความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์ของการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปและมีตัวสะกด นั่นคือ คำที่ประสมด้วยสระอะ เมื่อมีตัวสะกดจะต้องเปลี่ยนเป็นรูปเป็น ไม้หันอากาศ หรือไม้ฝัด ั เช่น คำว่า รัก จะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์จาก ร + ะ + กเปลี่ยนรูปเป็น รัก คำที่ประสมด้วยสระเอะ เมื่อมีตัวสะกดจะต้องเปลี่ยนเป็นรูปเป็น ไม้ไต่คู้ ี เช่น คำว่า เห็น จะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์จาก ห + ะ + น เปลี่ยนรูปเป็น เห็น และคำที่ประสมด้วยสระเออ เมื่อมีตัวสะกดจะต้องเปลี่ยนรูปเป็น พินทุ์อิ ิ เช่น คำว่า เดิน จะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์จาก ด + ะ + น เปลี่ยนรูปเป็น เดิน เป็นต้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า ผู้เรียนสามารถเข้าใจถึงการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระทั้ง 3 ตัวที่มีตัวสะกดได้อย่างถูกต้องเพราะเข้าใจถึงที่มาและการเปลี่ยนแปลงกลวิธีการเขียนรูปสระที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากผลคะแนนก่อนการทดลองของแผนการเรียนรู้ของเด็กที่เป็นตัวอย่างที่ 1 ได้ 4 คะแนนจากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ซึ่งแยกออกเป็นสระอะ 1 คะแนน สระเอะ 2 คะแนน และสระเออ 1 คะแนน เมื่อได้รับการทดลองโดยการเล่านิทานประกอบภาพ หลังการทดลองได้ทดสอบอีกครั้งซึ่งพบว่านักเรียนที่เป็นตัวอย่างที่ 1 มีคะแนนสูงขึ้นเป็น 30 คะแนน ซึ่งแยกออกเป็นสระอะ 10 คะแนน สระเอะ 10 คะแนน และสระเออ 10 คะแนน ทั้งนี้เนื่องจากเด็กได้เกิดการเรียนรู้ตั้งแต่เริ่มเรียนในแผนการเรียนรู้แรกของแต่ละชุดสระและนักเรียนที่เป็นตัวอย่างที่ 2 ได้ 2 คะแนนจากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ซึ่งแยกออกเป็นสระอะ 2 คะแนน สระเอะ 0 คะแนน และสระเออ 0 คะแนน เมื่อได้รับการทดลองโดยการเล่านิทานประกอบภาพ หลังการทดลองได้ทดสอบอีกครั้งซึ่งพบว่านักเรียนที่เป็นตัวอย่างที่ 2 มีคะแนนสูงขึ้นเป็น 24 คะแนน ซึ่งแยกออกเป็นสระอะ 9 คะแนน สระเอะ 7 คะแนน และสระเออ 8 คะแนน ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ตั้งแต่เริ่มเรียนในแผนการเรียนรู้แรกของแต่ละชุดสระ

ในขณะที่เดียวกันการสอนการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปแต่ละสระนั้น ผู้วิจัยได้เล่านิทานซ้ำ ๆ ด้วยการใช้โครงสร้างของเนื้อเรื่องและตัวละครที่มีการดำเนินเรื่องเพื่อให้

ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำย้ำทวนบ่อย ๆ จากการฟังนิทานซึ่งสอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการศึกษา
 พื้นฐาน(2545: 56) ได้กล่าวไว้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ควรสอนซ้ำและทบทวนบ่อย
 ๆ เพราะตามปกติเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำเป็นต้องการประสบการณ์ซ้ำ ๆ และมีจำนวน
 ครั้งของการฝึกหรือการเรียนรู้มากกว่าเด็กปกติทั่วไป ทั้งนี้เพื่อเป็นการส่งเสริมการเขียนสะกดคำที่
 ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป ให้มีความแม่นยำยิ่งขึ้นในขณะที่เดียวกันผู้วิจัยได้มีการจัดเนื้อหาการ
 เรียนรู้โดยเรียงลำดับสระที่สอนจากง่ายไปหายาก เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น
 กล่าวคือจะเริ่มจากสระอะที่มีรูปเดียวแล้วตามด้วยสระเอะซึ่งมีสองรูปแต่ยังคงมีรูปสระอะไว้
 ด้านหลัง แต่เพิ่มสระเอไว้ด้านหน้า ต่อจากนั้นจึงสอนรูปและสระเออที่มีสองรูป แล้วยังคงสระเอ
 ไว้ด้านหน้า แต่เปลี่ยนจากสระอะ เป็นสระออ ตามลำดับ

ชุดนิทานประกอบภาพจะประกอบด้วย 3 ชุดด้วยกัน คือ ชุดที่ 1 คำที่ประสมด้วย
 สระอะ ที่มีตัวสะกดและเปลี่ยนเป็นรูปเป็น ไม้หันอากาศ หรือไม้ฝัด ้ ได้แก่คำว่า ฉัน ชัด คัด จับ
 ดั่งตัด ถัง วัต นับ ผักผัด รัก ฟัง มั่น ชุดที่ 2 คำที่ประสมด้วยสระเอะที่มีตัวสะกดและเปลี่ยนรูปเป็น
 ไม้ไต่คู้ ได้แก่คำว่า เห็น เค็ม เจ็บ เด็ก เต็มเผ็ด เป็น เม็ด เย็น เล็กเร็ว เล็บ เห็ด เย็บ เข็น และ ชุดที่ 3
 คำที่ประสมด้วยสระเออที่มีตัวสะกดและเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ ได้แก่คำว่า เกิด เงิน เคน เติม เปิดเกิน
 เติม เชน เนิน เติบเพิง เห็น เบิก เลิก เเชิง จึงส่งผลให้ผู้เรียนผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ และเข้าใจ
 ตลอดจนสามารถจดจำโครงสร้างทางไวยากรณ์ของการเขียนคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปที่มี
 สะกด จนสามารถเขียนสะกดคำดังกล่าวอย่างถูกต้องได้หลังจากการเรียนรู้ด้วยการฟังนิทาน
 ประกอบภาพจบลง ทั้งนี้สอดคล้องกับผลวิจัยของดวงใจ วรณสังข์ (2541 : 46) ที่ได้ศึกษา
 ความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้ชุดการ
 สอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยมีความสามารถในการ
 จำสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 เนื่องจากนิทานเป็นสื่อ นำความรู้ความเข้าใจจากผู้
 ถ่ายทอดสิ่งที่เป็นนามธรรมเป็นรูปธรรมได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนสามารถจำ
 พยัญชนะไทยได้ดีขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของดวงหทัย คำวัง (2554 : 45-50) ได้ศึกษา
 ความสามารถในการเรียงคำในประโยคภาษาไทย โดยใช้การเล่านิทานของนักเรียนชาวเขาเผ่ากระ
 เกรียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 28 คน พบว่าผลการประเมินทักษะการเรียงคำในประโยค
 ภาษาไทยโดยการเล่านิทานของนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเกรียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมมี
 ความสามารถในการเรียงคำอยู่ในระดับดีคิดเป็นร้อยละ 77.67

ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย

จากการดำเนินการทดลองการเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในครั้งนี้ พบว่ามีประเด็นน่าสนใจที่เกิดขึ้นในขณะดำเนินการทดลองดังต่อไปนี้

เด็กนักเรียนที่เป็นตัวอย่างคนที่ 1 ในขั้นตอนของการทดลองพบว่าตัวอย่างที่ 1 ก่อนทดลองได้มีการทดสอบการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปทั้ง 3 สระด้วยการเขียนตามคำบอก ผู้วิจัยพบว่าเด็กยังไม่สามารถเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงของรูปสระทั้ง 3 สระได้ ในการสอนครั้งแรกพบว่าเด็กตั้งใจฟังนิทานแต่ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับคุณครู ไม่พูด เพียงแต่พยักหน้าและส่ายหน้าดังนั้นครูจึงต้องตั้งคำถามเป็นรายบุคคลเพื่อกระตุ้นในการทบทวนเรื่องที่เพิ่งเล่าจบลงเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ แต่หลังจากที่ได้ฟังนิทานก็เข้าใจถึงการเปลี่ยนรูปได้ในทันทีตั้งแต่ในครั้งแรกที่ฟังนิทานในแต่ละสระ สามารถจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นของการลำดับเหตุการณ์ในการเปลี่ยนรูปสระทั้ง 3 สระ หลังจากที่ทำกรทดลองผ่านไป 2-3 ครั้ง พบว่าเด็กนักเรียนก็เริ่มมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น โดยครูจะมีการทักทาย ตลอดจนแสดงสีหน้าเพื่อสร้างความเป็นกันเองและสร้างความคุ้นเคยกับเด็กและเมื่อเห็นว่าเด็กนักเรียนเริ่มมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครูแล้วจึงเริ่มเล่านิทานประกอบภาพเด็กเริ่มชอบนิทานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นอย่างมาก บอกว่าเนื้อหานิทานไม่น่าเบื่อ แต่จากผลคะแนนหลังการสอนพบว่าการเขียนสะกดคำผิด เนื่องจากในกรณีที่เขียนสะกดคำที่มีพยัญชนะต้นออกเสียงคล้ายกัน เด็กเกิดการสับสนของเสียงระหว่างพยัญชนะ ท (ทอ) กับ ถ (ถอ) ซึ่งทำให้เด็กสามารถเขียนสะกดคำเหล่านี้ผิดพลาดได้ แต่เด็กพัฒนาสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปได้อย่างถูกต้อง

เด็กนักเรียนที่เป็นตัวอย่างคนที่ 2 ในขั้นตอนการทดลองพบว่า ก่อนทดลองได้มีการทดสอบการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปทั้ง 3 สระด้วยการเขียนตามคำบอก ผู้วิจัยพบว่าเด็กยังไม่สามารถเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงของรูปสระทั้ง 3 สระเมื่อมีตัวสะกด เพียงแต่สามารถจดจำรูปคำจากประสบการณ์ที่เคยเขียนมาก่อนเท่านั้น เช่น คำว่าฉัน มัน เป็นต้น เด็กชอบเนื้อเรื่องและภาพนิทานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นอย่างมาก ตั้งใจฟังนิทานและขอมีส่วนร่วมในการเปลี่ยนรูปสระในครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ในแต่ละชุดนิทาน เนื่องจากเด็กเกิดความเข้าใจและรู้สึกมั่นใจในการเปลี่ยนรูปสระหลังจากมีการเล่านิทานในครั้งแรก ซึ่งจะเห็นได้ว่าเด็กมีส่วนร่วมกับการทดลองเป็นอย่างมากและมีส่วนช่วยในการกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ได้ แต่ในขณะที่เดียวกันจากผลคะแนนที่ได้ก็พบปัญหาในการเขียนสะกดคำที่มีเสียงคล้ายคลึง คือ กรณีที่เขียนสะกดคำที่มีพยัญชนะต้นออกเสียงคล้ายกัน เด็กเกิดการสับสนเรื่องเสียงระหว่างพยัญชนะ ข (ขอ) กับ ค (คอ) เสียงพยัญชนะ พ (พอ) กับ ผ (ผอ) และเสียงพยัญชนะ บ(บอ) กับ ป(ปอ) และเสียงของมาตรา

ตัวสะกดต่าง ๆ เช่น แม่กก แม่กด แม่กม แม่กน เป็นต้น เช่น แม่กด เขียนเป็น แม่กก และ แม่กน เขียนเป็น แม่ กม เป็นต้น จึงทำให้เด็กเขียนสะกดคำเหล่านี้ผิดพลาด แต่เด็กพัฒนาสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ขอเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการวิจัยพบว่าเด็กเกิดความสับสนในเสียงของพยัญชนะดังนั้นผู้สอนจึงควรเลือกคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง และอักษรต่ำเดี๋ยวก่อน เพื่อไม่ให้เด็กเกิดความสับสนถึงเสียงพยัญชนะที่ออกเสียงคล้ายกัน แต่เมื่อเห็นว่าเด็กเขียนได้ถูกต้อง แม่นยำแล้วจึงค่อยใช้พยัญชนะต้นตัวอื่นต่อไป

2. จากการวิจัยพบว่าการใช้ประสาทสัมผัสด้วยตัวเอง จะทำให้เด็กได้ประสบการณ์ตรงจากการสัมผัสดังนั้นผู้สอนควรให้เด็กมีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวตัวหนังสือขณะที่ครูเล่านิทานเป็นการกระตุ้นประสาทสัมผัสในการใช้มือหยิบจับตัวอักษรจะทำให้เด็กสามารถจดจำการเปลี่ยนแปลงของสระเปลี่ยนรูปได้ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อสร้างนิทานประกอบภาพในการสอนการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระลดรูปเพื่อช่วยอธิบายถึงลำดับขั้นตอนที่มีการเปลี่ยนแปลงสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

2. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนานิทานประกอบภาพเพื่อช่วยในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นอื่นๆ

รายการอ้างอิง

- กมลวรรณ อังศรีสุพร. (2554). “การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อ.” ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ. (2536). **หลักสูตรภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2544). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: คุรุสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2546). **การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร :กระทรวงศึกษาธิการ.
- กัลยา ก่อสุวรรณ. (2553). **การสอนเด็กที่มีความบกพร่องระดับเล็กน้อย**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกริก ยूनพันธ์. (2539). **การเล่านิทาน**. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- _____. (2543). **การเล่านิทาน**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- กำชัย ทองหล่อ. (2540). **หลักสูตรภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.
- กำชัย ทองหล่อ.(2550). **หลักสูตรภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.
- ขวัญนุช บุญอยู่สง. (2546). “การส่งเสริมทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทาน.” ปรินิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- จินตนา ไบกาชویی. (2534ก). **การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- จินตนา ไบกาชویی. (2534ข). **แนวการจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ณรงค์ ทองปาน. (2526). **การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก**. กรุงเทพฯ : ชวนการพิมพ์.
- ดวงใจ วรรณสังข์. (2541). “การศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย.” สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงศิริ เครือหงษ์. (2551). “การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5-6.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ดวงหทัย คำวัง. (2554). “การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเรียงคำในประโยคภาษาไทยและการเล่า
นิทาน ของนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. (2538). การศึกษาสำหรับคนพิการไทยในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ : สถาบัน
พัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- บุปผา ช่างผูก. (2535). “ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำในแบบเรียนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 2.” ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยมหา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปทุม หนูมา. (2542). “การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียนสะกดคำควบกล้ำ ร ล ว
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้ง.”
ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนคร
ินทรวิโรฒ.
- ประจักษ์ บุตรแก้ว ศศิธร จันทมฤก และพนิดา ชาตยาภา. (2555). ผลของการจัดกิจกรรมการเล่า
นิทาน ประกอบคำถามปลายเปิดที่มีความสามารถทางคณิตศาสตร์ด้านการวิเคราะห์
ข้อมูลของเด็กปฐมวัย. วารสารศรีวนาลัยวิจัย ปีที่ 3 ฉบับที่ 6. มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุบลราชธานี.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2526). หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ปราณี ปรีวาที. (2551). “การพัฒนาจริยธรรมของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานและติดตามผล”.
ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ผดุง อารยะวิญญู (2538). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
_____. (2542). เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ P.A.Art.
_____. (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
_____. (2546). วิธีสอนเด็กเรียนนอยาก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
_____. (2554). วิธีการสอนเด็กแอลดี. กรุงเทพฯ : บริษัท ไอ.คิว.บู๊คเซ็นเตอร์ จำกัด.
- พรรณทิพา มีสาวงษ์. (2554). “ผลการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบการใช้คำถามที่มีต่อทักษะการ
คิดวิเคราะห์ของเด็กปฐมวัย.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาปฐมวัย
ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พัชรมณห์ สุภสุข. (2556). “การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานประกอบ คำถามปลายเปิดแบบมีโครงสร้างควบคุมการเสริมแรงทางสังคม.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พันทิพา อุทัยสุข. (2537). เอกสารชุดวิชาการเรียนการสอนหน่วยที่ 8-15. พิมพ์ครั้งที่ 7.

กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช

พิชญาดา ธาตุอินจันทร์. (2550). “การใช้นิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ของเด็กปฐมวัย.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. เชียงใหม่. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พัชรินทร์ เสรี. (2553). “การพัฒนารูปแบบการสอนเขียนสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษาคุณวุฒิบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

พัฒนจิตา สิริภัทรศรีเสมอ. (2555). “ผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพที่มีต่อการรับรู้ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย.” คุรุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.

พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์ และศุวพิชชา ประสิทธิ์ชัยกิจ. (2553). ความรู้ทั่วไปด้านการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

พระยาอุปกิตศิลปสาร. (2539). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

เนติ พงศ์ศรี. (2557). “การศึกษาความสามารถเขียนคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จากการสอนด้วยทักษะปฏิบัติร่วมกับเทคนิคฟิชเจอร์ลด์.” ปรินญาณิพนธ์ สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

เบญจพร ปัญญาขง. (2543). คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งขจพาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บันลือ พุกขวัน. (2522). อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการทางการสอน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ปรีดา ปัญญาจันทร์; และชิวัน วิสาสะ. (2537). เล่านิทานอย่างไรให้สนุก. กรุงเทพฯ : แพรวเพื่อนเด็ก.

ประเทิน มหาสังข์. (2526). หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.

เปลื้อง ณ นคร. (2504). ภาษาไทยของท่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- วรรณภา เครือเนียม. (2531). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร :
ไทยวัฒนาพานิช.
- วรรณิ โสมประยูร. (2526). การสอนภาษาไทย หน่วยที่ 1-8. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์ สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วรรณิ ศิริสุนทร. (2532). การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัชณี ศรีไพวรรณ. (2537). การสอนกลุ่มทักษะ 2 (ภาษาไทย). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัย -
ธรรมธิราช
- รวีวรรณ รังสียาพันธ์ (2533). นิทานและละครหุ่นสำหรับเด็ก. สุราษฎร์ธานี : ฝ่ายผลิตเอกสารตำรา
วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ :
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- รุ่งรวี ปัญญาแก้ว (2550). “การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียน
ภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ความรู้คำศัพท์และความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- รองรัตน์ อิศรภักดีและเทือก กุสุมา ณ อยุรยา. (2516). ตำราของครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาวิชา
ภาษาไทย ตอน 1 วิธีการสอนภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2543). ความบกพร่องทางการเรียนรู้ หรือแอลดี : ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์จำกัด.
- ศิริจันทร์ ศรีนวนนัต. (2549). “การศึกษาผลการจัดประสบการณ์การเล่านิทาน โดยใช้กิจกรรมศิลปะ
และการเล่านิทานโดยใช้ภาพประกอบที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์และความพึงพอใจ
ของเด็กปฐมวัย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยี
การศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิริลักษณ์ จันทอง. (2547). “การพัฒนาชุดฝึกการคิดสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
1.” ปริญญาโท ศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. กำแพงเพชร.
- สถาบันภาษาไทย. (2545). บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุนทรีย์ ทองจิตต์. (2544). หลักการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: วัฒนาพานิช.
- สมทรัพย์ สุขอนันต์. (2548). ภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้. เอกสารประกอบวิชา 463 430
พื้นฐานภาวะบกพร่องจิตวิทย์และการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร. (อัดสำเนา).

- สนิท ตั้งทวี. (2538). **การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอ เอส พรีนติ้งเฮ้าส์.
- สรวาดิ เฟ็งศรี โครตร. (2539). “การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.” *ปริญญานิพนธ์ กศ. ม. (ประถมศึกษา)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อดส์าเนา.
- เสาวลักษณ์ สมวงษ์. (2545). ผลการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามาหลายเป็นภาษาที่หนึ่ง” *คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.
- อัครา บุญทิพย์. (2534). **หลักภาษาไทยสำหรับครูมัธยมศึกษาตอนต้น**. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรีนติ้งเฮ้าส์.
- อรทัย นุตรดิษฐ์. (2540). “การสร้างแบบฝึกสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.” *ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2540). **หลักการสอน**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อุทัยรัตน์ ทิพวรรณ. (2545). “การพัฒนาชุดฝึกทักษะเขียนสะกดคำภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.” *ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*.
- Parisa Rahmani. (2011). “The efficacy of narrative therapy and storytelling in reducing reading errors of dyslexic children,” Portugal : Elsevier
- Andreia Matos and others. (2015). “Multi-sensory storytelling to support learning for people with intellectual disability: an exploratory didactic study,” Iran : Elsevier

ภาคผนวก ก

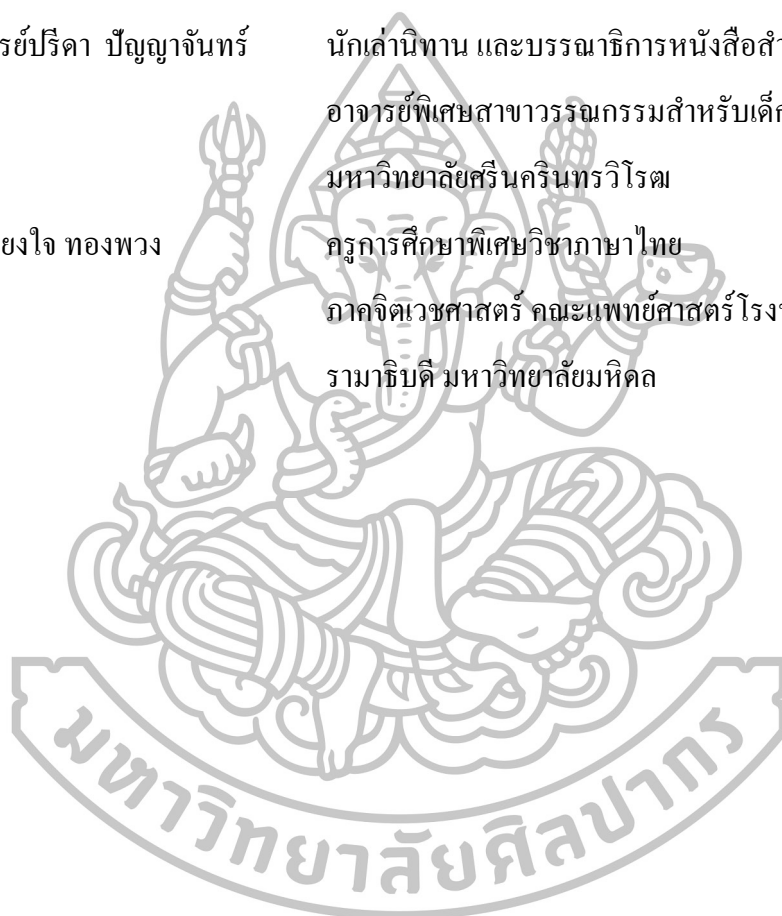
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ตารางความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

.....

1. ดร. ลำพอง กลมกุล ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและการประเมินผล
สังกัดศูนย์อาเซียนศึกษา
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. อาจารย์ปรีดา ปัญญาจันทร์ นักเล่านิทาน และบรรณาธิการหนังสือสำหรับเด็ก
อาจารย์พิเศษสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ครูเพียงใจ ทองพวง ครูการศึกษาพิเศษวิชาภาษาไทย
ภาคจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาล
รามธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพ
เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเล่านิทานประกอบภาพ เพื่อพัฒนา
ความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการ
เรียนรู้ จำนวน 9 แผน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความเห็นของท่าน

+1 หมายถึง ถ้าท่านเห็นว่าเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพมีความสอดคล้อง
กับประเด็นตามรายการประเมินที่กำหนดไว้

0 หมายถึง ถ้าท่านไม่แน่ใจว่าเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพมีความ
สอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่กำหนดไว้

-1 หมายถึง ถ้าท่านไม่เห็นว่าเป็นเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพมีความ
สอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่กำหนดไว้

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนเหมาะสม			
2	แผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับระดับ ความสามารถของนักเรียน			
3	ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน สามารถกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้ต่อไป			
4	วิธีการสอนเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้เรียน			
5	สื่อที่ใช้ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้			
6	ระยะเวลาในการสอนในแต่ละแผนมีความเหมาะสม			
7	กิจกรรมการสอนก่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้			

8	แผนการเรียนรู้มีการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างถูกต้องเหมาะสม			
9	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีการนำเสนอเป็นลำดับขั้นตอนอย่างชัดเจนเหมาะสม			
10	การวัดและประเมินผลผู้เรียนที่กำหนดไว้สอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้			

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

ผู้ประเมิน

ตารางที่ 8 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจสอบค่าดัชนี
ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน
สะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป

ข้อ	แผนการจัดการเรียนรู้	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	IOC	ผลการประเมิน ใช้ได้/ ใช้ไม่ได้
1.	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนเหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.	แผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.	ขั้นนำสู่บทเรียนสามารถกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้ต่อไป	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4.	วิธีการสอนเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้เรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5.	สื่อที่ใช้ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6.	ระยะเวลาในการสอนในแต่ละแผนมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7.	กิจกรรมการสอนก่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8.	แผนการเรียนรู้ออกแบบการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างถูกต้องเหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีการนำเสนอเป็นลำดับขั้นตอนอย่างชัดเจนเหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10.	การวัดและประเมินผลผู้เรียนที่กำหนดไว้สอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

**แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนา
ความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้**

คำชี้แจง โปรดพิจารณาเครื่องมือการเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน
สะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้แล้วทำเครื่องหมาย
✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

+1 หมายถึง ถ้าท่านเห็นว่าเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพมีความสอดคล้อง
กับประเด็นตามรายการประเมินที่ได้กำหนดไว้

0 หมายถึง ถ้าท่านไม่แน่ใจว่าเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพมีความ
สอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่ได้กำหนดไว้

-1 หมายถึง ถ้าท่านไม่เห็นว่าเป็นเครื่องมือวิจัยการเล่านิทานประกอบภาพมีความ
สอดคล้องกับประเด็นประเด็นตามรายการประเมินที่ได้กำหนดไว้

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1	เนื้อหาการเล่านิทานประกอบภาพ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้			
2	เนื้อหาการเล่านิทานประกอบภาพ มีเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน			
3	เนื้อหาการเล่านิทานประกอบภาพ สามารถสร้างความสนใจของนักเรียนได้ เหมาะสมกับวัย และช่วยส่งเสริมการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยน รูป			
4	เนื้อหาการเล่านิทานช่วยส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำที่ ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปได้อย่างชัดเจน			
5	การนำเสนอขั้นตอนของการสอนเรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระ เปลี่ยนรูป โดยใช้นิทานประกอบภาพเป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสม			
6	เนื้อหาการเล่านิทานและภาพประกอบมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างเหมาะสม			

7	รูปภาพของนิทานมีสีสันและลายเส้นที่ดูแล้วเข้าใจง่ายและชัดเจน			
8	การนำเสนอเรื่องราวในนิทานมีขนาดความยาวเหมาะสมกับวัยของนักเรียน			

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

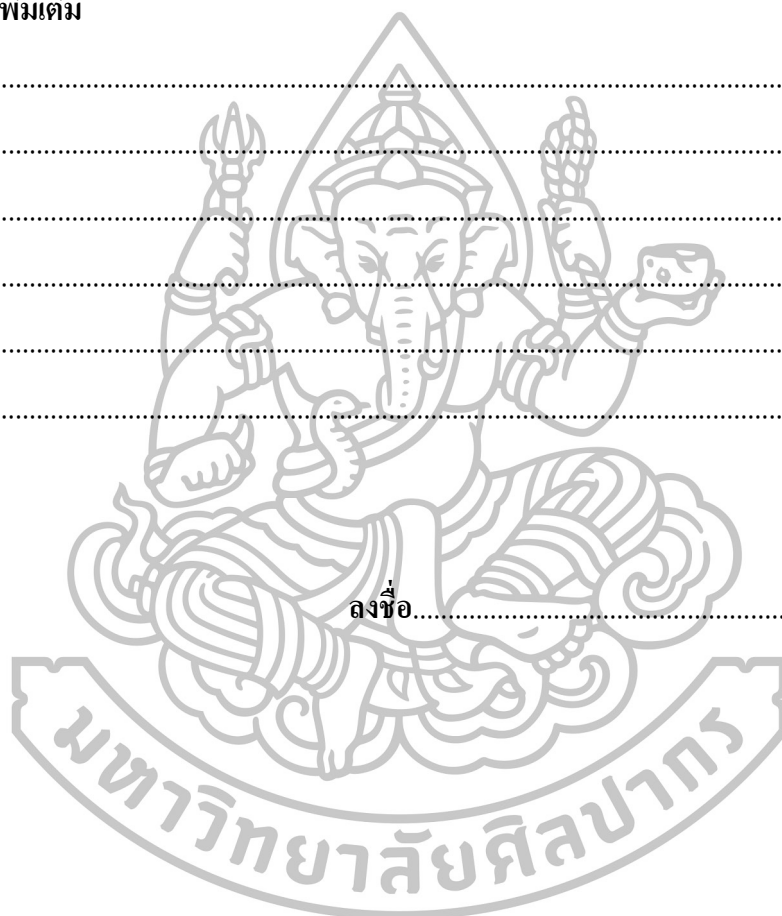
.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

ผู้ประเมิน

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ตารางที่ 9 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านที่ตรวจสอบค่าดัชนี
ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของกรเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการ
เขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	IOC	ผลการประเมิน ใช้ได้/ ใช้ไม่ได้
1.	เนื้อหาการเล่านิทานประกอบภาพมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.	เนื้อหาการเล่านิทานประกอบภาพมีความเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.	เนื้อหาการเล่านิทานประกอบภาพสามารถสร้างความสนใจของนักเรียนได้เหมาะสมกับวัย และช่วยส่งเสริมการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4.	เนื้อหาการเล่านิทานช่วยส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปได้อย่างชัดเจน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5.	การนำเสนอขั้นตอนของการสอนเรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป โดยใช้นิทานประกอบภาพเป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6.	เนื้อหาการเล่านิทานและภาพประกอบมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างเหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7.	รูปภาพของนิทานมีสีสันและลายเส้นที่ดูแล้วเข้าใจง่ายและชัดเจน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8.	การนำเสนอเรื่องราวในนิทานมีความยาวเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่
ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำนวน 30 คำ แล้วทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องว่างที่
ตรงกับความเห็นของท่าน

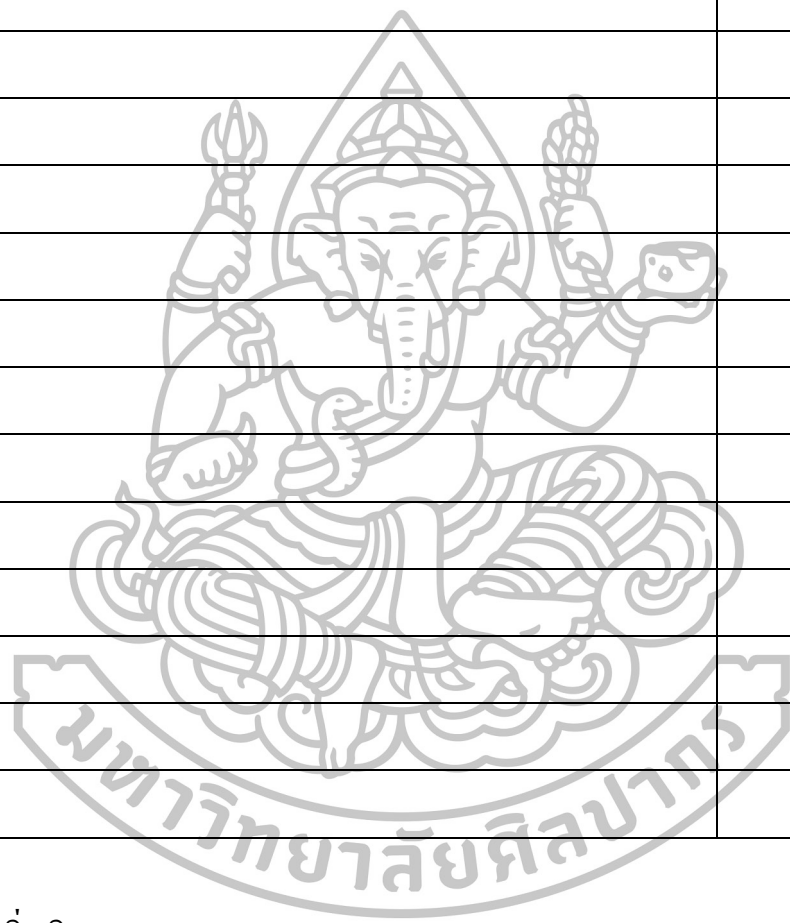
+1 หมายถึง ถ้าท่านเห็นว่าแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสม
ด้วยสระเปลี่ยนรูปมีความสอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่กำหนดไว้

0 หมายถึง ถ้าท่านไม่แน่ใจแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่
ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปมีความสอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่กำหนดไว้

-1 หมายถึง ถ้าท่านไม่เห็นว่าเป็นแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่
ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปมีความสอดคล้องกับประเด็นตามรายการประเมินที่กำหนดไว้

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				

13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				
29				
30				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

ตารางที่ 10 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจสอบคำดัชนี
ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสม
ด้วยสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำนวน 30 คำ

ข้อ	แบบทดสอบความสามารถในการเขียน สะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	IOC	ผลการประเมิน ใช้ได้/ ใช้ไม่ได้
1.	กั๊ด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.	เล็บ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.	เก็ด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4.	ดັบ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5.	เบิก	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6.	จัน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7.	เป็น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8.	เงิน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9.	เดิน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10.	เก็บ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11.	รัก	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12.	เลิก	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13.	หัด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
14.	เค็ม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15.	เมิน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16.	นับ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
17.	เย็บ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

18.	เค็ม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
19.	เร็ง	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
20.	พับ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
21.	เซ็ด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
22.	ฟ้ง	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
23.	มัน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
24.	เจ็ด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
25.	เข็ม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
26.	เข็ง	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
27.	ทับ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
28.	เจ็ด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
29.	เค็ด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
30.	เค็ด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป

แบบทดสอบก่อนการทดลอง

เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป (สระอะ สระเอะและสระเออ)

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่กรูบอกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	2.	3.	4.	5.
6.	7.	8.	9.	10.
11.	12.	13.	14.	15.
16.	17.	18.	19.	20.
21.	22.	23.	24.	25.
26.	27.	28.	29.	30.

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1.กั๊ด	2.เล็บ	3.เกิด	4.ดັบ	5.เบิก
6.ฉั๊น	7.เป็๊น	8.เจิน	9.เดิน	10.เก็บ
11.รั๊ก	12.เล็ก	13.หັด	14.เค็้ม	15.เมิน
16.นั๊บ	17.เย็บ	18.เดิม	19.เร็ง	20.พั๊บ
21.เซ็๊ด	22.ฟั้ง	23.มัน	24.เจ็๊ด	25.เข็้ม
26.เซ็ง	27.ทັบ	28.เจ็ด	29.เผ็๊ด	30.เค็๊ด

แบบทดสอบหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่ครูบอกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	
2.	
3.	
4.	
5.	

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

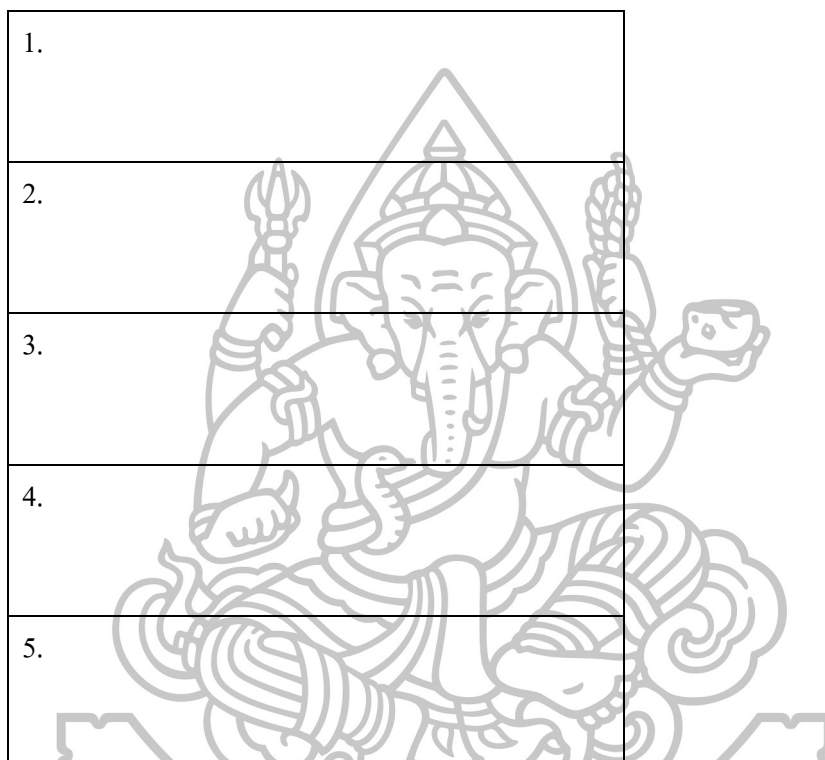
วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1. ชัด
2. จัน
3. รับ
4. ปัน
5. กัด

แบบทดสอบหลังการสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2
เรื่อง การเขียนคำสะกดที่ประสมด้วยสระอะแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่ครูบอกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	
2.	
3.	
4.	
5.	

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

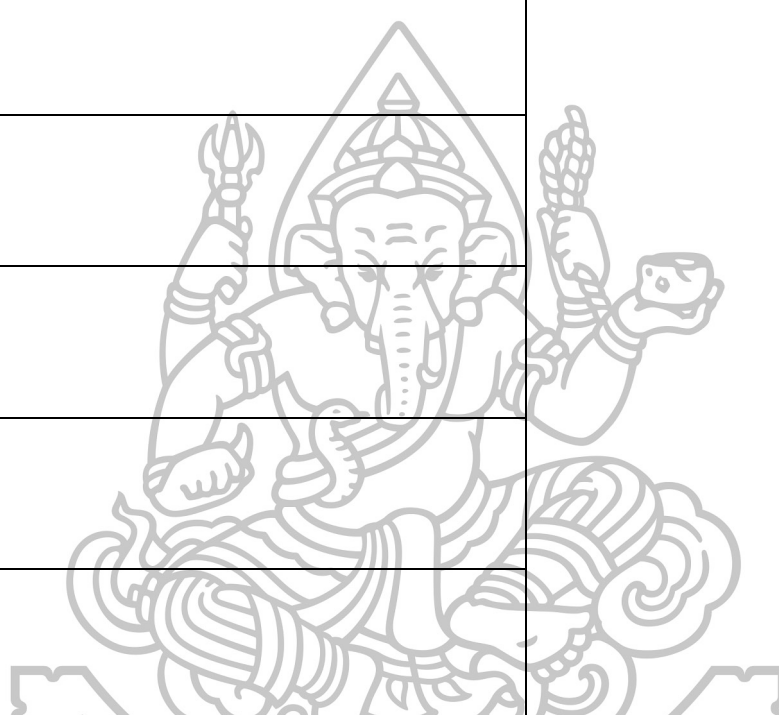
วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1. มัด
2. นัก
3. พับ
4. พัก
5. ังค

แบบทดสอบหลังการสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่ครูบอกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	
2.	
3.	
4.	
5.	

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

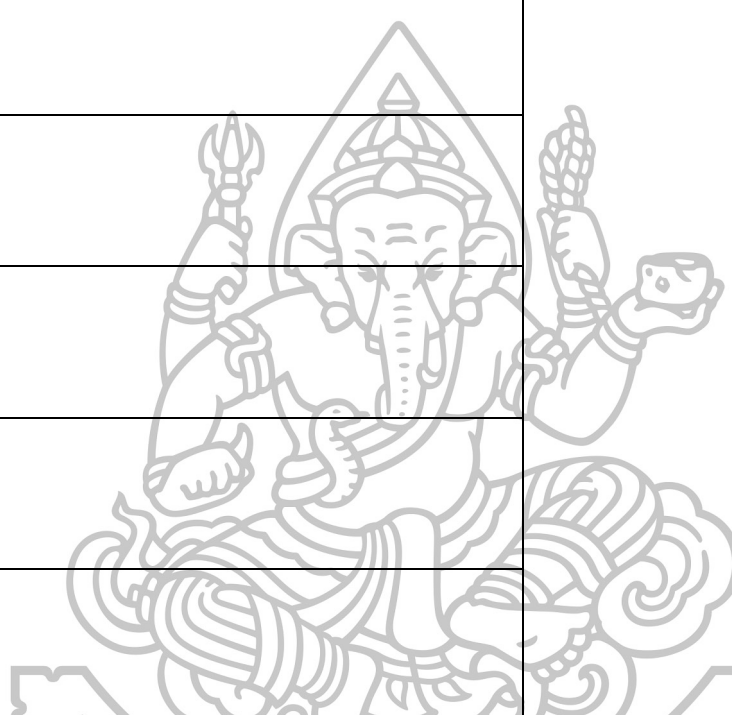
วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1. หั้น
2. วัน
3. จัง
4. รับ
5. ย้ง

แบบทดสอบหลังการสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4
เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ได้คู่

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่ครูบอกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	
2.	
3.	
4.	
5.	

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1. เข้ม
2. เป็ด
3. เกือบ
4. เจ็ด
5. เซ็ด

แบบทดสอบหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ได้คู่

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่ครูบอกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	
2.	
3.	
4.	
5.	

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

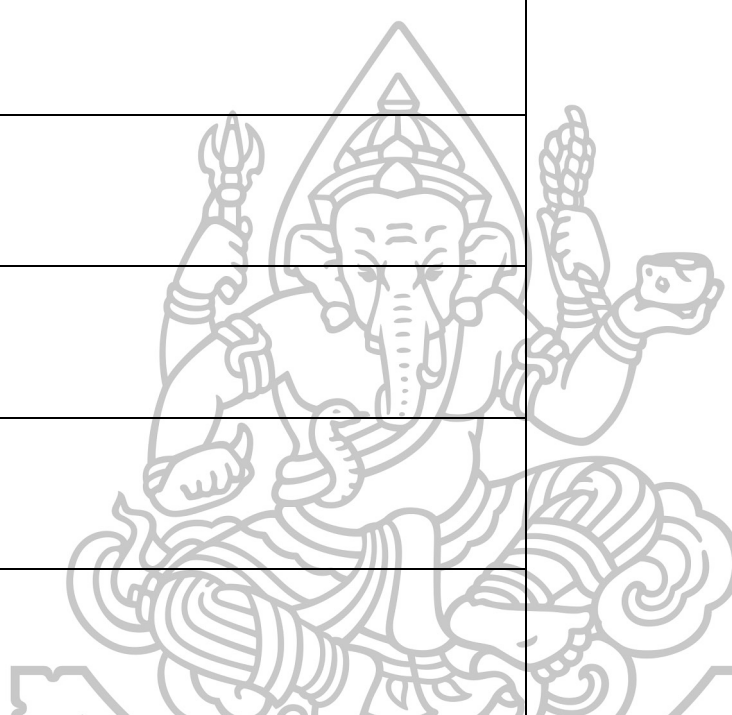
วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1. เม็ด
2. เต็ด
3. เต็ม
4. เอ็น
5. เห็บ

แบบทดสอบหลังการสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6
เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ได้คู่

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่ครูบอกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	
2.	
3.	
4.	
5.	

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1. เล็ด

2. เซ็น

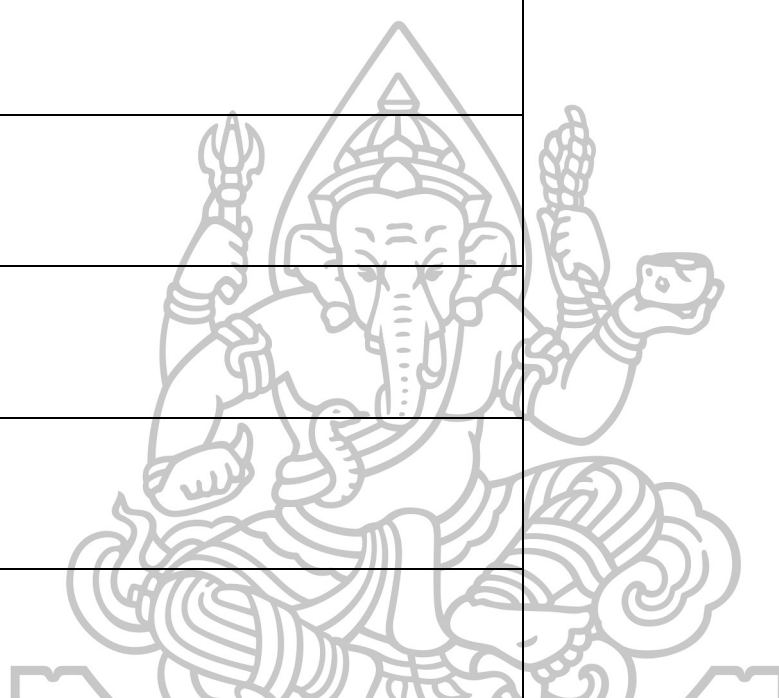
3. เอ็ด

4. เล็ง

5. เบ็ด

แบบทดสอบหลังการสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7
เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออแล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอิ

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่ครูบอกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	
2.	
3.	
4.	
5.	

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1. เจ็บ

2. เลิก

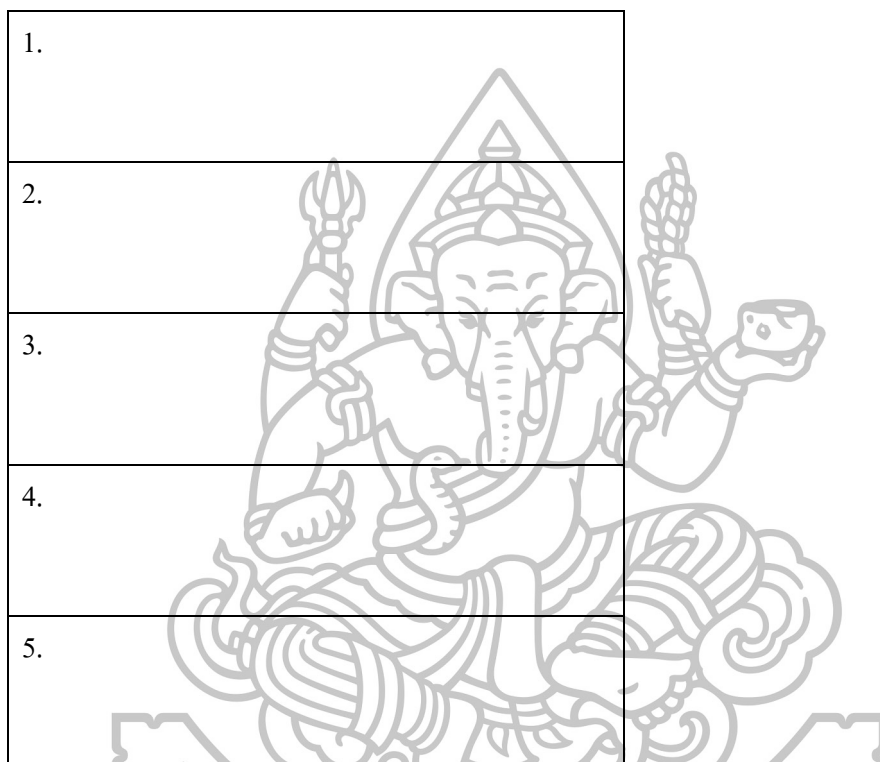
3. เท็ด

4. เฝิน

5. เจ็ด

แบบทดสอบหลังการสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8
เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออแล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอิ

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำที่ครูบอกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	
2.	
3.	
4.	
5.	

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

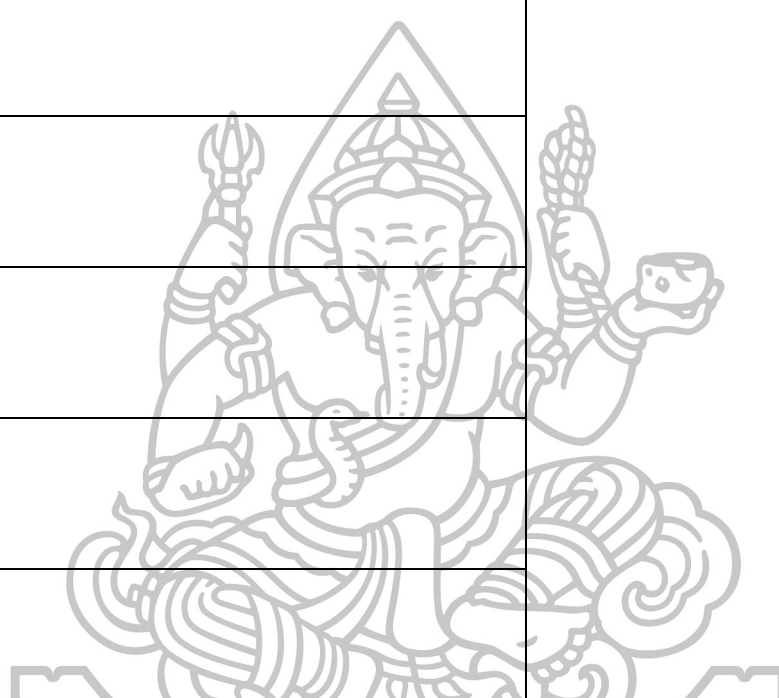
วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1. เมิน
2. เติม
3. เถิด
4. เจิม
5. เนิบ

แบบทดสอบหลังการสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9
เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออแล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอิ

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่ครูบอกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	
2.	
3.	
4.	
5.	

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1. เร็ง
2. เป็ง
3. เอิบ
4. เกิน
5. เชิด

แบบทดสอบหลังการทดลอง

เรื่อง การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูป (สระอะ สระเอะและสระเออ)

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่กรูบออกให้ถูกต้องลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.	2.	3.	4.	5.
6.	7.	8.	9.	10.
11.	12.	13.	14.	15.
16.	17.	18.	19.	20.
21.	22.	23.	24.	25.
26.	27.	28.	29.	30.

รวมคะแนนที่ได้.....คะแนน

ผู้บันทึก.....

วันที่บันทึก.....

คำเฉลย

1.กั๊ด	2.เล็บ	3.เกิด	4.ดັบ	5.เบิก
6.นั๊น	7.เป็๊น	8.เจิน	9.เดิน	10.เก็บ
11.รั๊ก	12.เล็ก	13.หัด	14.เค็ม	15.เมิน
16.นั๊บ	17.เย็บ	18.เคิม	19.เร็ง	20.พั๊บ
21.เจ็๊ด	22.ฟั้ง	23.มั้น	24.เจ็๊ด	25.เจ็ม
26.เซ็ง	27.ทັบ	28.เจ็ด	29.เ็๊ด	30.เด็๊ด

ภาคผนวก ค

แผนการจัดการเรียนรู้

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ระดับประถมศึกษาตอนต้น

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

เวลา 60 นาที

สาระสำคัญ

คำในภาษาไทยที่ประสมด้วยสระอะ เมื่อมีตัวสะกดจะเกิดการเปลี่ยนรูปจากสระอะเป็นไม้หันอากาศ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ เช่น จ + อะ + น จะเป็น จัน

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ได้แก่คำว่า จัน คัด ขัด จับ คัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่กำหนดให้ซึ่งประสมด้วยสระอะ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะจากบัตรคำ ได้แก่ จ+อะ อ่านว่า จอะ
2. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกด ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปไม้หันอากาศ ได้แก่ จ + อะ + น เขียนเป็น จัน
3. ครูซักถามนักเรียนว่าเพราะเหตุใดรูปสระอะในคำนี้จึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้หันอากาศ

ขั้นสอน

1. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องนิทานสระอะมาให้ให้นักเรียนดูหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเล่าเรื่องในหนังสือนิทานให้นักเรียนฟังไปที่ละหน้าจนจบเรื่อง โดยในนิทานจะแสดงถึงการประสมคำที่มีรูปสระอะ ซึ่งมีตัวสะกดแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ทีละคำทั้ง 5 คำ ได้แก่ จัน คัด ขัด จับ และคัง

2. ครูซักถามนักเรียนว่า เพราะเหตุใดรูปสระอะจึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้หันอากาศมาแทนที่

ขั้นสรุป

ครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกดให้นักเรียนดู พร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นถึงการเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ได้แก่ ค + ะ + ด เขียนเป็น คัด

การวัดผลและประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอน เรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ จำนวน 5 คำ

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือนิทานประกอบภาพสระอะ
2. บัตรคำ
3. แบบทดสอบหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

ระดับประถมศึกษาตอนต้น

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

เวลา 60 นาที

สาระสำคัญ

คำในภาษาไทยที่ประสมด้วยสระอะ เมื่อมีตัวสะกดจะเกิดการเปลี่ยนรูปจากสระอะเป็นไม้หันอากาศ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ เช่น ต + อะ + ด จะเป็น ตัด

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ได้แก่คำว่า ตัด ถัง วัด นับ ผัก

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่กำหนดให้ซึ่งประสมด้วยสระอะ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะจากบัตรคำ ได้แก่ ต+อะ อ่านว่า ตะ
2. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกด ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปไม้หันอากาศ ได้แก่ ต + อะ + ด เขียนเป็น ตัด
3. ครูซักถามนักเรียนว่าเพราะเหตุใดรูปสระอะในคำนี้จึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้หันอากาศ

ขั้นสอน

1. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องนิทานสระอะมาให้ให้นักเรียนดูหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเล่าเรื่องในหนังสือนิทานให้นักเรียนฟังไปที่ละหน้าจนจบเรื่อง โดยในนิทานจะแสดงถึงการประสมคำที่มีรูปสระอะ ซึ่งมีตัวสะกดแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ทีละคำทั้ง 5 คำ ได้แก่ ตัด ถัง วัด นับ และผัก

2. ครูซักถามนักเรียนว่า เพราะเหตุใดรูปสระอะจึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้หันอากาศมาแทนที่

ขั้นสรุป

ครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกดให้นักเรียนดู พร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นถึงการเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ได้แก่ ถ + อะ + ง เขียนเป็น ถัง

การวัดผลและประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอน เรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ จำนวน 5 คำ

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือนิทานประกอบภาพสระอะ
2. บัตรคำ
3. แบบทดสอบหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

ระดับประถมศึกษาตอนต้น

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

เวลา 60 นาที

สาระสำคัญ

คำในภาษาไทยที่ประสมด้วยสระอะ เมื่อมีตัวสะกดจะเกิดการเปลี่ยนรูปจากสระอะเป็นไม้หันอากาศ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ เช่น ผ + อะ + ด จะเป็น ผัด

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ได้แก่คำว่า ผัด รัก ฟัง มัน หัก

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่กำหนดให้ซึ่งประสมด้วยสระอะ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะจากบัตรคำ ได้แก่ ผ+อะ อ่านว่า ผะ
2. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกด ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปไม้หันอากาศ ได้แก่ ผ + อะ + ด จะเป็น ผัด
3. ครูซักถามนักเรียนว่าเพราะเหตุใดรูปสระอะในคำนี้จึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้หันอากาศ

ขั้นสอน

1. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องนิทานสระอะมาให้ให้นักเรียนดูหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเล่าเรื่องในหนังสือนิทานให้นักเรียนฟังไปที่ละหน้าจนจบเรื่อง โดยในนิทานจะแสดงถึงการประสมคำที่มีรูปสระอะ ซึ่งมีตัวสะกดแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ทีละคำทั้ง 5 คำ ได้แก่ ผัด รัก ฟัง มัน และหัก

2. ครูซักถามนักเรียนว่า เพราะเหตุใดรูปสระอะจึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้หันอากาศมาแทนที่

ขั้นสรุป

ครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกดให้นักเรียนดู พร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นถึงการเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ ได้แก่ ร + ะ + ก เขียนเป็น รัก

การวัดผลและประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอน เรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ จำนวน 5 คำ

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือนิทานประกอบภาพสระอะ
2. บัตรคำ
3. แบบทดสอบหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

ระดับประถมศึกษาตอนต้น

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้

เวลา 60 นาที

สาระสำคัญ

คำในภาษาไทยที่ประสมด้วยสระอะ เมื่อมีตัวสะกดจะเกิดการเปลี่ยนรูปจากสระอะเป็นไม้ไต่คู้ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ เช่น ห + อะ + น จะเป็น เห็น

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ ได้แก่ คำว่า เห็น เค็ม เจ็บ เด็ก เต็ม

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนคำที่กำหนดให้ซึ่งประสมด้วยสระอะ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะจากบัตรคำ ได้แก่ ห + อะ อ่านว่า หะ
2. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกด ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปไม้ไต่คู้ ได้แก่ ห + อะ + น เขียนเป็น เห็น
3. ครูซักถามนักเรียนว่าเพราะเหตุใดรูปสระอะในคำนี้จึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้ไต่คู้

ขั้นสอน

1. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องนิทานสระอะ มาให้นักเรียนดูหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเล่าเรื่องในหนังสือนิทานให้นักเรียนฟังไปที่หน้างานจบเรื่อง โดยในนิทานจะแสดงถึงการประสมคำที่มีรูปสระอะ ซึ่งมีตัวสะกดแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ ที่ละคำทั้ง 5 คำ ได้แก่ เห็น เค็ม เจ็บ เด็ก และเต็ม
2. ครูซักถามนักเรียนว่า เพราะเหตุใดรูปสระอะจึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้ไต่คู้มาแทนที่

ขั้นสรุป

ครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกดให้นักเรียนดู พร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นถึงการเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ได้แก่ ค + -ะ + ม เขียนเป็น เค็ม

การวัดผลและประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอน เรื่องการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้จำนวน 5 คำ

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือนิทานประกอบภาพสระอะ
2. บัตรคำ
3. แบบทดสอบหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

ระดับประถมศึกษาตอนต้น

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้

เวลา 60 นาที

สาระสำคัญ

คำในภาษาไทยที่ประสมด้วยสระอะ เมื่อมีตัวสะกดจะเกิดการเปลี่ยนรูปจากสระอะเป็นไม้ไต่คู้ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ เช่น พ + อะ + ด จะเป็น เพ็ด

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ ได้แก่ คำว่า เพ็ด เป็ด เม็ด เย็น เล็ก

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่กำหนดให้ซึ่งประสมด้วยสระอะ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะจากบัตรคำ ได้แก่ พ + อะ อ่านว่า เพะ
2. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกด ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ ได้แก่ พ + อะ + ด เขียนเป็น เพ็ด
3. ครูซักถามนักเรียนว่าเพราะเหตุใดรูปสระอะในคำนี้จึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้ไต่คู้

ขั้นสอน

1. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องนิทานสระอะ มาให้นักเรียนดูหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเล่าเรื่องในหนังสือนิทานให้นักเรียนฟังไปที่หน้าจอนจบเรื่อง โดยในนิทานจะแสดงถึงการประสมคำที่มีรูปสระอะ ซึ่งมีตัวสะกดแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ ที่ละคำทั้ง 5 คำ ได้แก่ เพ็ด เป็ด เม็ด เย็น และ เล็ก
2. ครูซักถามนักเรียนว่า เพราะเหตุใดรูปสระอะจึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้ไต่คู้มาแทนที่

ขั้นสรุป

ครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกดให้นักเรียนดู พร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นถึงการเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ได้แก่ ป + อะ + ด เขียนเป็น เป็ด

การวัดผลและประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอน เรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้จำนวน 5 คำ

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือนิทานประกอบภาพสระอะ
2. บัตรคำ
3. แบบทดสอบหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

ระดับประถมศึกษาตอนต้น

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้

เวลา 60 นาที

สาระสำคัญ

คำในภาษาไทยที่ประสมด้วยสระอะ เมื่อมีตัวสะกดจะเกิดการเปลี่ยนรูปจากสระอะเป็นไม้ไต่คู้ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ เช่น ร + อะ + ว จะเป็น เร็ว

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะที่เปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ ได้แก่ คำว่า เร็ว เล็บ เห็ด เย็บ เข็ม

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่กำหนดให้ซึ่งประสมด้วยสระอะ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะจากบัตรคำ ได้แก่ ร + อะ อ่านว่า เระ
2. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกด ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ ได้แก่ ร + อะ + ว เขียนเป็น เร็ว
3. ครูซักถามนักเรียนว่าเพราะเหตุใดรูปสระอะในคำนี้จึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้ไต่คู้

ขั้นสอน

2. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องนิทานสระอะ มาให้นักเรียนดูหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเล่าเรื่องในหนังสือนิทานให้นักเรียนฟังไปที่หน้าจอนจบเรื่อง โดยในนิทานจะแสดงถึงการประสมคำที่มีรูปสระอะ ซึ่งมีตัวสะกดแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ ที่ละคำทั้ง 5 คำ ได้แก่ เร็ว เล็บ เห็ด เย็บ และเข็ม

3. ครูซักถามนักเรียนว่า เพราะเหตุใดรูปสระอะจึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้ไต่คู้มาแทนที่

ขั้นสรุป

ครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วมีตัวสะกดให้นักเรียนดู พร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นถึงการเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ได้แก่ ล + -ะ+ บ เขียนเป็น เล็บ

การวัดผลและประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอน เรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะแล้วเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้ จำนวน 5 คำ

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือนิทานประกอบภาพสระอะ
2. บัตรคำ
3. แบบทดสอบหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

ระดับประถมศึกษาตอนต้น

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออที่เปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ

เวลา 60 นาที

สาระสำคัญ

คำในภาษาไทยที่ประสมด้วยสระเออ เมื่อมีตัวสะกดจะเกิดการเปลี่ยนรูปจากสระเออ เป็นพินทุอ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ เช่น ก + เอ + ด จะเป็น เกิด

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออที่เปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ ได้แก่คำว่า เกิด เงิน เดิน เดิม เปิด

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่กำหนดให้ซึ่งประสมด้วยสระเออ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ ได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระเออจากบัตรคำ ได้แก่ ก+ เอ อ่านว่า เกอ
2. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระเออแล้วมีตัวสะกด ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปพินทุอ ได้แก่ ก + เอ + ด เขียนเป็น เกิด
3. ครูซักถามนักเรียนว่าเพราะเหตุใดรูปสระเออในคำนี้จึงหายไป แล้วกลายเป็นพินทุอ

ขั้นสอน

1. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องนิทานสระเออมาให้ให้นักเรียนดูหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเล่าเรื่องในหนังสือนิทานให้นักเรียนฟังไปที่ละหน้าจนจบเรื่อง โดยในนิทานจะแสดงถึงการประสมคำที่มีรูปสระเออซึ่งมีตัวสะกดแล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ ทีละคำทั้ง 5 คำ ได้แก่ เกิด เงิน เดิน เดิม และเปิด
2. ครูซักถามนักเรียนว่า เพราะเหตุใดรูปสระเออจึงหายไป แล้วกลายเป็นไม้ไต่คู้มาแทนที่

ขั้นสรุป

ครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระเออแล้วมีตัวสะกดให้นักเรียนดู พร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นถึงการเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอื ได้แก่ ง + เอ + น เขียนเป็น เงิน

การวัดผลและประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอน เรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอื จำนวน 5 คำ

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือนิทานประกอบภาพสระเออ
2. บัตรคำ
3. แบบทดสอบหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

ระดับประถมศึกษาตอนต้น

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออที่เปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ

เวลา 60 นาที

สาระสำคัญ

คำในภาษาไทยที่ประสมด้วยสระเออ เมื่อมีตัวสะกดจะเกิดการเปลี่ยนรูปจากสระเออ เป็นพินทุอ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ เช่น ก+เออ+น จะเป็น เกิน

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออที่เปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ ได้แก่คำว่า เกิน เดิม เงิน เนิน เติบ

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่กำหนดให้ซึ่งประสมด้วยสระเออ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ ได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระเออจากบัตรคำ ได้แก่ ก + เออ อ่านว่า เกอ
2. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระเออแล้วมีตัวสะกด ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปพินทุอ ได้แก่ ก + เออ + น เขียนเป็น เกิน
3. ครูซักถามนักเรียนว่าเพราะเหตุใดรูปสระเออในคำนี้จึงหายไป แล้วกลายเป็นพินทุอ

ขั้นสอน

1. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องนิทานสระเออ มาให้นักเรียนดูหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเล่าเรื่องในหนังสือนิทานให้นักเรียนฟังไปที่ละหน้าจนจบเรื่อง โดยในนิทานจะแสดงถึงการประสมที่มีรูปสระเออ ซึ่งมีตัวสะกดแล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ ทีละคำทั้ง 5 คำ ได้แก่ เกิน เดิม เงิน เนิน และเติบโต
2. ครูซักถามนักเรียนว่า เพราะเหตุใดรูปสระเออจึงหายไป แล้วกลายเป็นพินทุอมาแทนที่

ขั้นสรุป

ครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระเออแล้วมีตัวสะกดให้นักเรียนดู พร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นถึงการเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ์ ได้แก่ ค + เอ + ม เขียนเป็น เดิม

การวัดผลและประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอน เรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ์ จำนวน 5 คำ

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือนิทานประกอบภาพสระเออ
2. บัตรคำ
3. แบบทดสอบหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

ระดับประถมศึกษาตอนต้น

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออที่เปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ

เวลา 60 นาที

สาระสำคัญ

คำในภาษาไทยที่ประสมด้วยสระเออ เมื่อมีตัวสะกดจะเกิดการเปลี่ยนรูปจากสระเออ เป็นพินทุอ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ เช่น พ + เออ + ง จะเป็น เพ็ง

สาระการเรียนรู้

การเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออที่เปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ ได้แก่คำว่า เพ็ง เหมน เบิก เลิก เซิง

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่กำหนดให้ซึ่งประสมด้วยสระเออ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระเออจากบัตรคำ ได้แก่ พ+ เออ อ่านว่า เพอ
2. ครูให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำที่ประสมด้วยสระเออแล้วมีตัวสะกด ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปพินทุอ ได้แก่ พ + เออ + ง เขียนเป็น เพ็ง
3. ครูซักถามนักเรียนว่าเพราะเหตุใดรูปสระเออในคำนี้จึงหายไป แล้วกลายเป็นพินทุอ

ขั้นสอน

1. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องนิทานสระเออ มาให้นักเรียนดูหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเล่าเรื่องในหนังสือนิทานให้นักเรียนฟังไปที่หน้าจอนจบเรื่อง โดยในนิทานจะแสดงถึงการประสมที่มีรูปสระเออ ซึ่งมีตัวสะกดแล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ ทีละคำทั้ง 5 คำ ได้แก่ เพ็ง เหมน เบิก เลิก และเซิง
2. ครูซักถามนักเรียนว่า เพราะเหตุใดรูปสระเออจึงหายไป แล้วกลายเป็นพินทุอมาแทนที่

ขั้นสรุป

ครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระเออแล้วมีตัวสะกดให้นักเรียนดู พร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นถึงการเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ์ ได้แก่ ห + -เอ + น เขียนเป็น เหิน

การวัดผลและประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอน เรื่องการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเออ แล้วเปลี่ยนรูปเป็นพินทุอ์ จำนวน 5 คำ

สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือนิทานประกอบภาพสระเออ
2. บัตรคำ
3. แบบทดสอบหลังการสอน

ตัวอย่างนิทานเรื่อง นิทานสระอะ

หน้า 1

เนื้อเรื่อง: ณ โรงเรียนหมู่บ้านภาษาไทย มีเสียงดังจ้อแจ้วความตื่นเต้น เพราะทุกคนกำลังจะไปทัศนศึกษาฝึกเดินป่า คุณครูแบ่งกลุ่ม เพื่อทุกคนรู้จักทำงานเป็นทีม กลุ่มสระอะ มีเจ้าสระเอ เจ้าพยัญชนะ และเจ้าสระอะ คุณครูขึ้นแผนที่ให้พร้อมประกาศให้ทุกคนออกเดินทางได้

หน้า 2

เนื้อเรื่อง: ในป่าที่มีต้นไม้สูง กลุ่มสระอะเดินทางกันอย่างตื่นเต้นตามแผนที่ที่ครูให้ไว้ ขณะที่กำลังเดินทางทั้งสามก็ได้ยินเสียงร้องไห้ จึงรีบไปดูก็พบว่าเจ้าตัวสะกดหลงทางพลัดจากกลุ่มของตัวเอง กลุ่มสระอะจึงอาสาช่วย แต่ทันใดนั้นฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก ทำให้ทุกคนต้องวิ่งหาที่หลบฝน แผนที่ที่ครูให้มาจึงเปียกฝนและขาดในที่สุด

หน้า 3

เนื้อเรื่อง: ขณะที่ทุกคนเริ่มกลัวและกังวลใจ นางฟ้าก็ปรากฏตัวขึ้น ฝนที่ตกลงมาอย่างหนักก็หยุด ในทันที กลุ่มเจ้าสระอะจึงขอให้นางฟ้าพาเจ้าตัวสะกดไปหาคนที่พลัดหลงกัน แต่นางฟ้าไม่สามารถทำแบบนั้นได้ เพราะต้องคอยดูแลกลุ่มอื่น ๆ ที่มาเดินป่าด้วย แต่นางฟ้าบอกว่าเจ้ากลุ่มสระอะนี่แหละที่สามารถช่วยเจ้าตัวสะกดได้

หน้า 4

เนื้อเรื่อง: กลุ่มเจ้าสระอะยังไม่เห็นหนทางเลย เพราะแผนที่ก็ขาดหมดแล้ว ในป่าก็มีแต่ต้นไม้สูงเหมือนกันไปหมด มีแต่จะหลงทางมากขึ้น แต่นางฟ้ายืนยันว่าทำได้ พร้อมกับร่ายมนต์อยู่ๆ เจ้าสระอะตัวก็ลอยขึ้นฟ้าเปลี่ยนเป็นไม้ไผ่คู่ หน้าตาด้ายกลิ้งส่องทางไกล นางฟ้าพูดว่า เจ้าสระอะเจ้านำทางนะ เจ้าพยัญชนะเจ้าคอยดูทางด้านล่างให้เจ้าไม้ไผ่คู่ ส่วนเจ้าตัวสะกด เจ้านะจึกิ้วให้เดินตามหลังเอาไว้ จะได้ไม่หลงไปไหนอีก

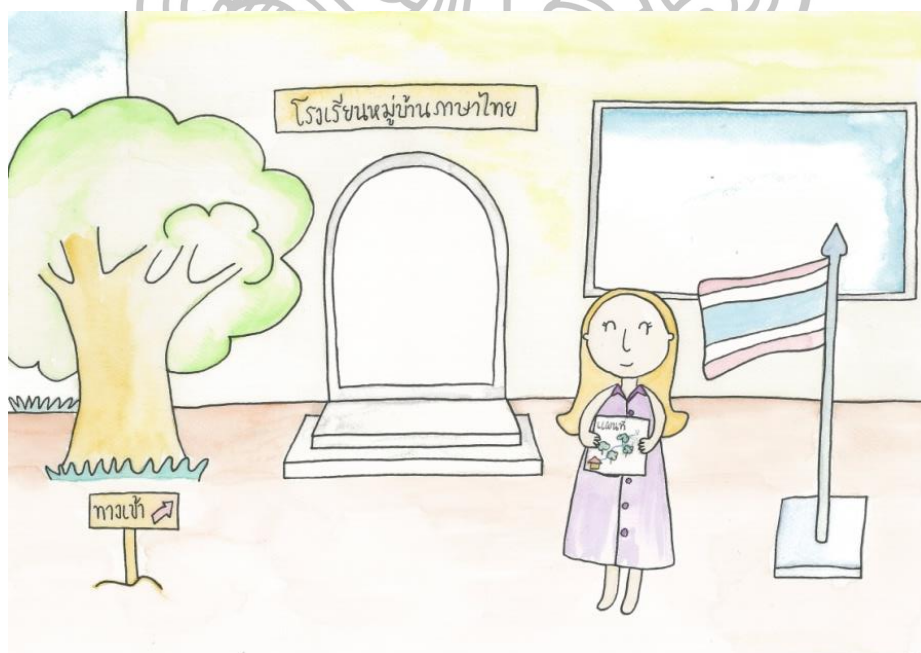
หน้า 5

เนื้อเรื่อง: เจ้าไม้ไผ่คู่ ตะโกนบอกทุกคนว่าดีจังอยู่ที่สูง ๆ แบบนี้ สามารถมองเห็นทางได้ชัดเจนมากขึ้น และก็เห็นทางกลับโรงเรียนแล้ว ทุกคนตื่นเต้นและดีใจมากต่างพากันเดินกลับโรงเรียนโดยปลอดภัย

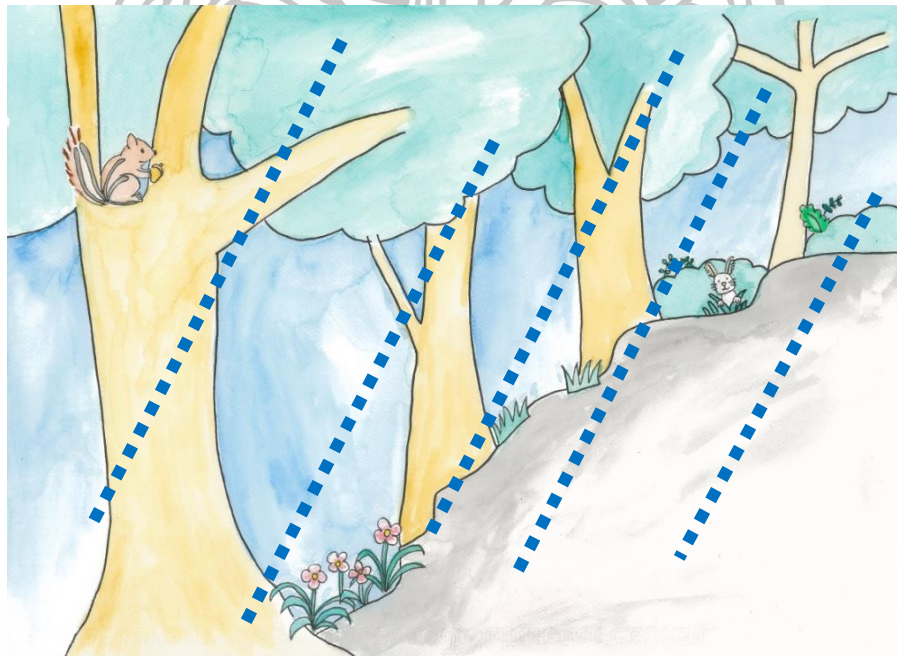
ตัวอย่างนิทานประกอบภาพ ชุดนิทานสระเอะ

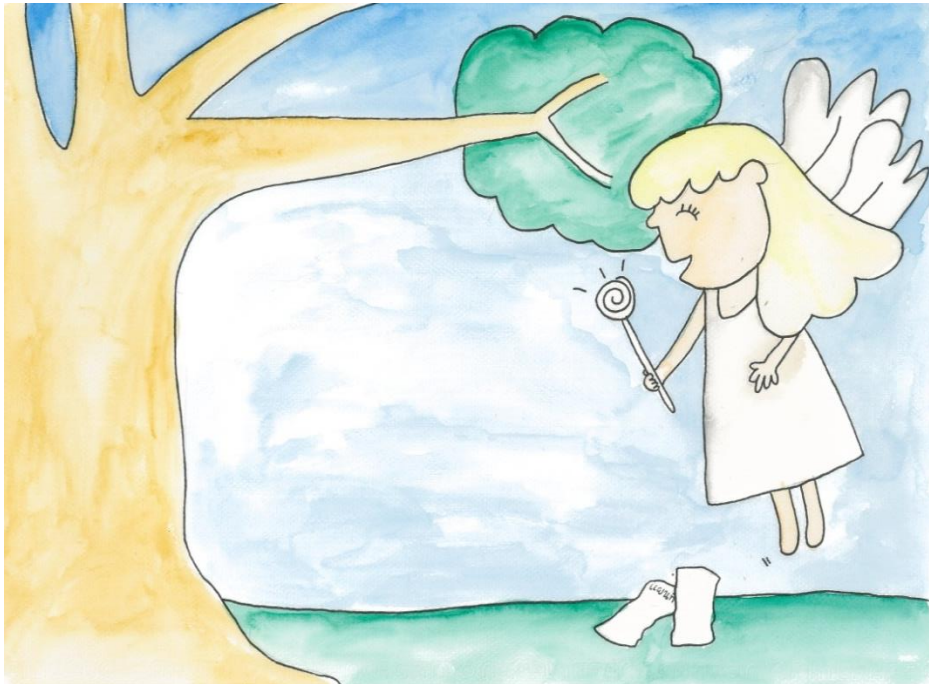

หน้าปกนิทานสระเอะ

หน้าที่ 1

หน้าที่ 4

หน้าที่ 5

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางสาวธริตา นาคสวัสดิ์
ที่อยู่	80/39 หมู่บ้านสกุลทิพย์ แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา จังหวัดกรุงเทพฯ 10170
ที่ทำงาน	โรงเรียนนานาชาติโซर्सเบอรี กรุงเทพฯ 1922 ถนนเจริญกรุง แขวงวัดพระยาไกร เขตบางคอแหลม จังหวัดกรุงเทพฯ 10120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2540	สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี สาขาการโรงแรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
พ.ศ. 2553	สำเร็จการศึกษาประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช
พ.ศ. 2555	ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2545 –2547	TopsyTurvy International School
พ.ศ. 2547 –2548	Aupair In America
พ.ศ. 2548 –2549	Mulberry International Pre-School
พ.ศ. 2549 –ปัจจุบัน	Shrewsbury International School